

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

Т. ДЖ. МАКГРЕГЪР

РАЗКАЗ ЗА ЕДНО МЯСТО, ОТВЪД ЦАРСТВОТО НА СЪЗНАНИЕТО...

В СЪНЯ СИ ВИЖДАМ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Т. ДЖ. МАКГРЕГЪР В СЪНЯ СИ ВИЖДАМ

Превод: Красимира Матева

chitanka.info

СЪНЯТ

В притихналата къща една жена се гърчи в агония; сетивата ѝ са изпълнени със страшно видение: някакъв мъж се промъква в дома ѝ, заплашва нейния живот и живота на детето ѝ. На сутринта, когато си дава сметка, че по психичен път е станала свидетелка на убийство, извършено в нечия къща, тя съобщава в полицията...

УБИЙСТВОТО

В богато имение, няколко километра по-нататък, един човек лежи мъртъв. Съпругата му е изчезнала. Освен с трупа, куршумите и тайнствената черна кутия, закрепена на кръста на убития, единственото, с което разполага полицията, са изпратените в дома на жертвата карти Таро и досадното обаждане на някаква съседка, която твърди, че имала видение.

I. УБИЙСТВОТО

„Можем да бъдем сигурни, че тайните на психиката и тяхното приложение ще бъдат на разположение на онзи, който вложи нужните средства за разкриването им.“

Ричард С. Бротън
„Парапсихология —
спорната наука“

ГЛАВА 1

Шумът я обгръщаше, обвиваше я, подобен на преминаващ през листата на дърветата шепот на вятъра. Но отвън мракът бе потънал в абсолютно мълчание, в изпълнена с очакване неподвижност, сякаш природата бе притаила дъх.

Мира се надигна на лакти, примигна няколко пъти, за да прогони мрака, но той остана, черен като туш. Напрегна се, за да чуе отново шума. Ето. В началото ѝ се стори далечен, слаб, след това започна да се усилюва, напрегнат шепот, прекъсван от ядно стакато. Някъде в къщата спореха двама мъже.

В нейната къща.

Веднага си помисли за Ани, която спеше от другата страна на коридора. Безшумно се измъкна от леглото. Кръвта бучеше в ушите ѝ. Къде беше оставила пистолета на Том? В бюрото ли? Или на нощното шкафче? Не, не, в стенния гардероб, върху високата полица най-отзад, където дъщеря ѝ не можеше да го достигне.

Гласовете ставаха все по-силни и неприятни, докато се движеше опипом в тъмнината. Спъна се в една от котките, свила се на килима, която не се смущаваше от неканените посетители. Едва тогава Мира си даде сметка, че гласовете всъщност идваха от главата ѝ, по-силни от ехо, по-ясни от спомени.

— По-полека. Внимавай с това нещо.

— Млъквай. Давай назад, кротко и бавно.

— Виж, аз...

— Мърдай!

Младата жена се обърна рязко, опипа повърхността на нощното шкафче за нещо за писане. Отпусна се върху ръба на матрака и затвори очи се заслуша съсредоточено.

Външни звуци: жаби, щурци, плясък в езерото зад къщата. Още по-надалеч като жужене се долавяше шумът от уличното движение. Мира се концентрира върху светлото петънце в главата си и го накара с волята си да се разрасне, да се отвори. Светлината стана по-ярка и се стопи като масло отвъд вътрешния ѝ взор.

Сега вече ги виждаше... не лицата, само краката им на слабата светлина в стаята. Двама мъже. Единият от тях носеше маратонки със светлозелени връзки, другият беше бос, а мускулестите му крака бяха обрасли с много тъмни косми.

Младата жена вече не ги чуваше, но знаеше, че продължават да спорят. Записа трескаво това, което виждаше. Не беше достатъчно, имаше нужда от повече подробности.

В полезрението се появи дете. Беше три-четиригодишно момченце с черна коса. Надникна иззад вратата, като стискаше пухено мече в ръката си. Беше сигурна, че мъжете не го виждат. Внезапно звукът се появи отново, чу съскането на климатичната инсталация. Не можеше да каже дали идваше от нейната стая или от помещението, в което се разиграваше ужасната сцена пред вътрешния ѝ взор.

Остра, рязка болка прониза гърдите ѝ, останала без въздух, тя се преви на две, а бележникът и химикалката паднаха на пода. Един от мъжете бе прострелян. Тя бе свързана с него, бе част от него. Кръв рукна от тялото му, от нейното. Той се строполи на пода и дробовете ѝ останаха без въздух.

От гърлото му се разнесе хриптене, от нейното — също. Тя виждаше през неговите очи. Чу това, което чу и той — тих смях и глас: „Лош късмет, Шерлок.“

Връзката се прекъсна.

Младата жена се отпусна безсилно на пода. Силната, пареща болка в гърдите започна да отслабва. Тя мъчително си пое въздух и потърка болезненото място, което се намираще непосредствено под гръдната кост. От там бе проникнал първият куршум. Не напипа нито кръв, нито дупка.

Спусна се към лампата, запали я и трескаво заоглежда тениската си, убедена, че ще види кръв, разкъсани мускули и тъкани, зееща дупка. Обаче нямаше нито кръв, нито дупка.

По кожата ѝ нямаше никакви следи.

Сега вече бе обхваната от ужасна безчувственост, сякаш ѝ бяха инжектирали новокаин. „Човекът — помисли си тя — очевидно познаваше своя убиец и умря под звуците на неговия смях.“

— Que haces en el piso, Mamí?^[1]

Мира отвори очи и се вторачи в Ани, която беше коленичила пред нея и се взираше в лицето ѝ.

— Паднах от леглото.

— Каква глупост.

Младата жена се засмя:

— Определено.

Изправи се на крака, приседна на края на матрака. „По-добре — помисли си тя. — Много по-добре.“

— Сигурна ли си, че си добре, мамо? — попита детето. Намръщи се леко, поставило длани върху кръстчето си, четирийсетгодишна жена в тялото на осемгодишно момиченце. — Изглеждаш странно.

В този момент я порази сладкото съвършенство на чертите на дъщеря ѝ, плавното преливане на гените. Ани имаше тъмните, загадъчни очи на баща си, типични за кубинския му произход, високото му чело, безсрамната чувственост на устните. Останалото бе от Мира: закръглената брадичка, орловия нос, високите скули, къдравите тъмни коси.

— Имах неприятен сън.

Младата жена вдигна бележника и химикалката и започна да нахвърля припряно останалите си впечатления.

— Ти и лошите си сънища ли записваш? — попита Ани.

— Ако ми се струват важни. — Добави датата — четвъртък, 23 октомври — погледна към часовника и записа и часа. 5:22. Остави нещата за писане в едно чекмедже и се изправи. — Защо си станала толкова рано?

— Сеус ме събуди.

Черно-белият котарак, който Мира за малко не бе настъпила, бе роден преди шест месеца от една улична котка в техния квартал. Двете с Ани бяха спасили малките от мазето на къща, чиито собственици очевидно мразеха котешкия род и вероятно щяха да издавят цялото котило. Ани и приятелчетата ѝ опитомиха малките само за трийсетина минути и дъщеря ѝ бе избрала Сеус за себе си. Сега той се плъзна между краката на детето, като молеше за внимание, за храна, за всичко, което можеше да му даде.

— Мамо, не изглеждаш добре.

— Добре съм. Наистина. Хайде, да си измием зъбите и да закусваме.

Но пренебрежливото ѝ сърце говореше красноречиво, че не е добре.

Ани я хвана здраво за ръката; по този начин тя се уверяваше, че майка ѝ се е върнала оттам, където бе ходила. Разбираше, че понякога Мира вижда образи и чува гласове в главата си. Но не знаеше какво точно означава това.

Преди няколко години момиченцето бе споделило притесненията си с една учителка в детската градина и тя бе предала разговора им на Мира. Слава Богу, учителката не поставяше знак за равенство между свръхсетивните възможности и почитателите на дявола, дори я бе помолила да ѝ гледа на карти и впоследствие двете се бяха сприятелили.

Но Ани, която вече бе по-голяма и по-любопитна, бе започнала да задава въпроси. „Какви образи виждаш, мамо? Какви звуци чуваш? На мечтаене ли прилича? Струва ми се, че предпочитам само да гледаш на карти.“

Младата жена също предпочиташе картите Таро. Тя контролираше тях, не те нея. Ако искаше, можеше да гледа или да не гледа с тях. Те не нахлуваха в съзнанието ѝ така, както свръхсетивните възприятия.

От всичко обаче най-много я измъчваше въпросът за времето. Дали събитията се бяха случили в мига, в който ги бе видяла? Или миналата година? Или пък щяха да станат през идната седмица? Какво бе времето съотношение в нейните видения и проявата им във физическия свят? И, по дяволите, какво общо имаха те с нея?

Монотонният шум от утринните анимационни филмчета се носеше из къщата и действаше успокояващо на Мира, тъй като ѝ бе добре познат. Тя избърса парата от огледалото в банята и се взря в размазаното си изображение. Още не беше сложила контактните си лещи, но нямаше нужда от тях, за да се вторачи вдясно и над своя образ. Понякога там успяваше да види повторение на онова, към което вече се беше включила в предишния момент.

Чувстваше, че някаква подробност от преживяването ѝ бе убягнала. Случваше се понякога — скрито петънце в психиката, миниатюрна черна дупчица във вътрешния ѝ взор. Усещаше формата на този детайл, неговата реалност, но не можеше да го долови точно.

Виждаше все така само себе си, мократа си черна коса, тревожния поглед на тъмните си очи.

„Вгледай се по-упорито — казваше винаги баба й. — Ако не видиш нищо веднага, продължавай да гледаш, докато се появи. Точно това означава и твоето име. Гледам.“

Младата жена се доближи още повече до огледалото, но нищо не се промени.

„Да върви по дяволите“ — помисли си тя и взе бурканчето с крем за лице, който й бе подарен от баба й за Коледа. Той премахваше мъртвите клетки от кожата и по този начин заличаваше донякъде бръчките. Крем за подмладяване, бе заявила Надин. Тя самата го използваше открай време и наистина никой не би й дал осемдесет години.

Надин винаги бе изглеждала по-млада, отколкото е. Бе започнала да бяга всеки ден дълго преди това да стане модерно, практикуваше йога и медитация от двайсетгодишната си възраст, а от осемнайсетия си рожден ден не бе хапвала месо. Бе надживяла двама съпрузи и две от петте си деца. Счупването на бедрената кост миналата година обаче бе намалило темпото й на живот, а лошото падане я бе изплашило дотолкова, че да я накара да продаде дома си и да се пресели в апартамента над книжарницата на Мира.

Мира потупваше с пръсти лицето си, за да подпомогне попиването на крема в кожата. Интересно как ли щеше да изглежда, ако Надин не й беше баба. Та нали именно тя я бе насърчила да стане вегетарианка преди двайсет години, когато Мира бе на седемнайсет, беше я научила на йога, беше я водила по пътя навътре в себе си и после — навън след смъртта на Том.

Надин от пръв поглед хареса Том. Младата жена нямаше нужда от одобрението й, тя самата го обикна от самото начало. Едва по-късно разбра, че семейството му представлява всичко онова, което тя самата не беше. Те ядяха месо, майка му бе безкомпромисна католичка, а баща му беше практикуващ *santero* и принасяше в жертва животни. Том не беше като тях, но беше техен син.

„Ние избираме това, което представлява предизвикателство за нас.“ Девизът на Надин.

Дали не означаваше нещо фактът, че се сецаше за всичко точно сега, когато се опитваше да си припомни изплъзващия се детайл от

своето видение? Беше сигурна, че не познава никого от участниците в сцената, на която бе станала неволен свидетел. И тя нямаше нищо общо с нея самата или с Ани. Обаче силата на преживяването показваше, че случилото се е свързано по някакъв начин с нея. Но как?

Когато Мира и дъщеря ѝ приключиха със закуската, слънцето бе започнало да се издига в небето. Кварталните патици се бяха събрали в задния двор в очакване да бъдат нахранени. Вече наброяваха петдесетина и бяха превърнали малкото безметежно езеро в предградията на Форт Лодърдейл в свой дом. Всички ги хранеха, но двете с Ани превръщаха това в ритуал.

Тръгнаха към езерото с буркан, пълен с храна за птици, изсипаха съдържанието му в хранилката под банановото дърво. Патиците се спуснаха към него. Ани лазеше сред тях, галеше една, говореше на друга, хранеше направо от ръката си трета. Тъмната ѝ коса блестеше на слънцето, а хладният октомврийски ветрец я рошеше. Беше навършила осем години на 15 септември, на петата годишнина от смъртта на баща си.

Детето се затича към майка си, като викаше, че не иска да закъснява за училище. И изведнъж дърветата, езерото и патиците се разтвориха във въздуха. Мира виждаше през нечии други очи неясния образ на висока трева и синьо небе. Това очевидно бяха очите на жена, легнала по гръб.

Мира затвори клепачи и се отдаде на усещанията. Не виждаше вече нищо, но чу странен стържещ звук, подобен на търкането на метла по метал, и подуши вода. **Кану. Висока трева.** След това всичко се разтопи. Не можеше да каже дали видението имаше връзка с предишното. Струваше ѝ се нереално, плашещо.

— Ще тръгваме ли или ще стоим тук? — попита Ани, като нетърпеливо я дръпна за ръката.

Младата жена отвори очи; изпита облекчение, че светът отново се е стабилизирал.

— Тръгваме — отвърна с усмивка тя и двете се спуснаха към входа.

Мира седеше в канцеларията на своята книжарница и се взираше в телефона. Знаеше, че ще съжалява, ако не се обади в полицията.

Видението щеше да я преследва. Щеше да се чуди какво би могло да се случи, ако се бе обадила.

Ограниченият ѝ опит с ченгетата бе, меко казано, неприятен. Трите ченгета, с които бе работила върху шест-седем случая, все едно че живееха в миналото, някъде през петдесетте. Те причисляваха екстрасенсите към вещиците и вампирите.

Нито едно от ченгетата не я бе уведомило нито веднъж, дали дадената от нея информация е била точна. От тях можеха да станат чудесни свещеници от епохата на Инквизицията, които наказват гледането на карти с изгаряне на клада.

„Забрави за това“ — рече си тя. Чакаше я работа и нямаше време за подобни неща. Защо да се намесва? Защо да си усложнява живота? Точно сега трябваше да съсредоточи цялата си енергия върху панаира на психическите възможности, предвиден за Хелюин, до който оставаха само девет дена. А имаше да се погрижи за още хиляди подробности.

Град Форт Лодърдейл съвместно с местните бизнесмени всяка година организираше шествие из улиците. Оркестри, сергии на изкуствата, лакомства, клоуни и жонгльори, състезание на костюми. Тази година щеше да има изложение на „алтернативите“ — алтернативни начини на живот, алтернативно бъдеще, алтернативно какво ли не. Нейната задача бе да записва за участие желаещите — екстрасенси, гледачи на карти, поддръжници на здравословните храни и витамините, изобщо всичко, свързано с алтернативния живот.

Шествието щеше да се проведе на булевард „Лас Олас“, най-малко претенциозното подобие на Уърт Авеню в Палм Бийч. Градската управа очакваше да бъде посетено от двеста хиляди души. Мира пък се надяваше, че събитието ще увеличи популярността на нейната книжарница, ще доведе нови клиенти и ще увеличи печалбите, които тази година бяха доста скромни.

Отмести телефона, завъртя стола си и се изуми при вида на купчините хартия върху бюрото си. Поръчки за книги, специални поръчки, десетина свързани с празника папки, с прикрепени към тях жълти бележници, пликове. Съобщения да се обади на този или на онзи. Да потвърди това или онова. Да получи пари оттук и оттам.

През задния прозорец можеше да наблюдава заниманията по йога, които се провеждаха в градината под сянката на две големи

индийски смокини. Надин водеше повечето от часовете, тялото ѝ бе гъвкаво като на дете въпреки осемдесетте години и счупената преди дванайсет месеца бедрена кост.

„Книги и предмети от единния свят“ не бе просто книжарница в стил Ню ейдж^[2]. От самото ѝ създаване младата жена виждаше в нея място, където хората можеха да намерят алтернативни отговори на своите духовни, емоционални и физически нужди. В резултат сега книжарницата предлагаше най-различни услуги — от прозаични до езотерични.

Преди девет години Надин и Том бяха финансирали крайбрежната собственост, която дори тогава бе страшно скъпа. Те обаче я бяха получили само за част от реалната ѝ стойност, обявена поради просрочена ипотека. Със земята вървеше и двуетажна къща от рушащ се варовик, осеяна с черупки от миди и рапани, ДНК на полуострова.

Построена през 1942 година от богат цитрусов барон за частично парализираната му майка, сградата имаше множество удобства за инвалиди. С Том бяха запазили някои от тях: стария асансьор, който свързваше двата етажа, кухненския асансьор, стенния гардероб с врати от двете страни, така че да се ползва от две стаи, специално приспособеното за инвалидна количка стълбище. Но къщата се нуждаеше от основен ремонт, затова Том бе взел цяло лято отпуск от юридическата фирма, в която работеше, и двамата се бяха заели с нейното преустройство.

По онова време Мира бе бременна, лека бременност за двайсет и седем годишна жена, ако не се смятаха резките промени в настроението и ужасните сънища.

Не, не беше точно така. Сънят бе само един — сапунена опера от подсъзнателния свят, която се разгръщаше с подробности всеки път, когато я навестеше: Привечер. Том отбива автомобила от шосето, а след това влиза в някакъв магазин, където го застрелват. Така и не му беше казала за съня си.

В реалния живот това се случи три години по-късно. Мира и Ани отидоха заедно с него до магазина за хранителни стоки. Изморено от тържеството по случай рождения му ден, детето заспа на задната седалка, затова Мира остана в колата, а Том влезе сам в магазина.

Подробностите от инцидента се различаваха значително от съня и в началото тя не направи връзката.

А когато непознатият изскочи от магазина и младата жена си даде сметка какво става, бедата бе сторена. Том лежеше на пода в локва кръв, една от двете простреляни от маскирания нападател жертви. Мръсникът се измъкна с двеста долара, така и не го откриха.

Това бе първата ѝ среща с ченге, стареещ циник, който вярваше само в онова, което му кажат петте сетива. Така и не бе успяла да го убеди в обратното. Многобройните ѝ опити да научи нещо за убиеца останаха безуспешни и тя започна да се съмнява в своите способности. Сега вече знаеше, че е била обвързана със случая, за да отдели мъката си от впечатленията.

Но тази ситуация бе по-различна, не трябваше да го забравя. Сега не познаваше двамата мъже, които бе видяла, не беше замесена. Какво щеше да ѝ струва просто да даде информация на полицията?

Посегна към телефона, преди да е променила решението си. Попита за номера на полицейското управление на окръг Брауард и го набра веднага. Зачака, като нервно почукваше с химикалката по бюрото.

— Полицейско управление, окръг Брауард. С кого желаете да ви свържа?

— С отдел „Убийства“.

— Момент, ако обичате.

Изщракване и после настана тишина. „Затвори, докато е време. Само ще си навлечеш неприятности.“ В съзнанието ѝ се появиха картини на това, което бе видяла — двамата мъже, маратонките със светлозелени връзки, изстрел, детето. Внезапно ѝ стана трудно да диша, усети, че се изпотява, стомахът ѝ се сви на топка.

„Не мога да го направя“ — помисли си младата жена и понечи да затвори телефона. В същия момент се чу дрезгав мъжки глас:

— „Убийства“, детектив Еймс.

Опита да се успокои и да говори нормално:

— Казвам се Мира Моралес. Разполагам с, въъ... информация за едно убийство.

— Каква информация, госпожо Моралес?

Друго от нещата, които не харесваше у ченгетата, бе, че наричаха всички жени „госпожа“.

— Получена по свръхсетивен път.

Мълчание. Струваше ѝ се, че вижда подигравателната му усмивчица, отегченото завъртане на очите към тавана.

— И каква е информацията? — попита той.

— Бял мъж. Прострелян в гърдите от друг мъж. Има един свидетел, момченце на около четири години. По-късно видях лодка, може би кану, да се плъзга сред висока трева. Видях ги рано тази сутрин, но не съм сигурна какво е реалното време.

Сега, когато изговаряше всичко това, то ѝ се струваше и на нея самата глупаво, налудничаво. Ченгето не се засмя, но и не ѝ изглеждаше особено впечатлено. Стори ѝ се всъщност отегчен.

— Имаше ли нещо друго?

— Не, това е всичко.

— Благодаря, че се обадохте, госпожо Моралес. Ако се наложи да говорим с вас, как бихме могли да се свържем?

Усещаше, че вече я бе отрекъл, като ѝ бе лепнал етикета на ексцентрична жена. Въпреки това му даде адреса и телефонния си номер.

— В „Книги на единия свят“ ли работите, госпожо?

— Аз съм собственичка на магазина.

„Не съм ексцентричка, както виждаш, пуяк такъв.“

— Много добре, мадам. Благодаря, че се обадохте.

Връзката се прекъсна.

[1] Какво правиш на пода, мамо? (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Нова епоха — движение, което се характеризира с алтернативните си подходи към традиционната западна култура, интерес към духовното, мистицизма, холистичните идеи, опазването на околната среда и т.н. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Високата, твърда трева стържеше по кануто, звукът наподобяваше драскане с нокти по грапава дъска. Той гребеше все по-бързо и по-бързо, като управляваше кануто през реката, обрасла с трева с остри като кама листа.

В гимназията Хал Бенет бе чел за тази река от трева, истинско олицетворение на Евърглейдс^[1]. Тя шепнела на хората, които слушали, че миниатюрните изпъкнали ивички по листата ѝ били достатъчно остри, за да смъкнат кожата от дланите на човек. Нещо в описанието на този див, необуздан живот бе пленило въображението му и не го бе освободило и досега.

Тревата свърши, озоваха се в Адския залив, отворено езеро, което блестеше като огромен лист станиол. Слънчевите лъчи сгряваха темето му. Но не го изгаряха, не го изсушаваха. Тази горещина нямаше нищо общо с юлската или августовската, нито дори със септемврийската, когато слънцето се нажежаваше до бяло и комарите изпълваха горещия въздух.

Той гребеше бързо, неуморно, пришпорван от страха, който не му даваше мира, откакто бе напуснал дома на Стийл. В някои моменти страхът се превръщаше в нещо неясно, подобно на плазма, дебела маса, която засядаше в гърлото му или пулсираше тежко между очите. Друг път се оформяше в нещо съвсем определено: че бе пропуснал да заличи някаква следа в къщата и това щеше да даде възможност на ченгетата да го идентифицират. Страхът го прониза, докато прекосяваше откритото езеро и беше напълно уязвим.

Съжаляваше, че не бе взел моторницата. Криеше я сред мангровите дървета, недалеч от мястото, където живееше. С нея се придвижваше бързо към цивилизацията; беше шумна, но експедитивна, все едно да сравняваш порше с каруца. С нея щеше да прекоси това езеро за секунда.

Жената лежеше на дъното на кануто; доста време бе въздишала и плакала, но сега, изглежда, отново бе потънала в забрава. Хал ѝ бе инжектирал достатъчно дарвон, за да я пренесе направо в следващата

седмица. Надяваше се да не дойде в съзнание още известно време; нейните въздишки, хлипания и пъшкания го нервираха. Много по-лесно му беше да гребе и да размишлява, когато тя мълчеше.

На другия край на Адския залив растяха мангрови дървета, които го обгърнаха отново. Те приличаха на зелени чадъри с дълги, рунтави пискюли, почти допиращи се до водата. Клоните се бяха наклонили толкова много, че образуваха тесни, призрачни тунели, сред които се придвижваха.

Някои от тези пътеки, подобни на лабиринти, не бяха отбелязани на нито една карта и не ставаха за моторни лодки — нито за неговата, нито за даваните под наем. Пътят, който следваше, ги отведе до една лагуна, заобиколена от гъста мангрова горичка. Най-голямата дълбочина тук бе метър и осемдесет.

Беше открил мястото след излежаване на присъдата си за измама преди девет години. Наоколо имаше само мангрови дървета, впили корените си дълбоко в черната богата почва.

Те криеха чикито така добре, че човек можеше да го види само ако знаеше за него. То беше наколно жилище, което се издигаше на метър и половина над водата. Индианците семиноли бяха създали първите чики в Евърглейдс, оскъдни жилища без стени, които им подсигуряваха само твърда почва под краката и покрив над главата. През последните петнайсет години службите на парка бяха построили няколко такива наколни къщички за желаещите да ги наемат. Хал обаче бе сигурен, че неговото жилище има истински семинолски произход.

Когато го бе открил, то приличаше на навес с течащ покрив и гниеца платформа. В продължение на месеци бе докарвал нужните материали с кануто, бе разширил платформата, изградил бе стени, поставил бе тенекиен покрив, който след това бе покрил с клони и листа за камуфлаж. Беше си поставил за цел да го направи не само обитаемо, а и удобно.

Бе пристроил стаи — кухня с килер, за чиято защита от влагата бе положил специални грижи, и дневна. Кухнята разполагаше с повечето съвременни удобства — газова печка, малък хладилник, захранван от генератор, мивка с течаща вода, която се изпомпваше от лагуната, дори малка микровълнова фурна. Беше излъскал дървения под, запълнил бе пространствата между гредите и бе запечатал с полиуретан.

Дневната беше страхотна, понякога се чудеше как е успял да я построи. По полиците на едната стена беше подредена разнообразната му колекция от видеокасети, малък цветен телевизор, CD-плейър с купчина компактдискове, лаптоп и клетъчен телефон. Удобствата, които си бе създал, му доставяха огромно удоволствие, беше се постарал доста, за да превърне чикито не просто в убежище, а в дом.

Тоалетната бе проблем от самото начало. Не разполагаше с нужните тръби, а и не му даваше сърце да замърсява лагуната с отпадъчните води. Затова открадна части от тоалетните в различните къщички за туристи в парка и сглоби по-малка и по-компактна тоалетна за своите нужди. Когато се напълнеше, изпомпваше съдържанието ѝ в двесталитров бидон, отнасяше го до най-близкия туристически обект и го изпразваше в някоя от тоалетните.

Службите на парка вероятно бяха обвинили вандалите за липсващите части; беше сигурен, че няма защо да се притеснява във връзка с това. Но сега щеше да се налага да изпразва по-често бидоните, тъй като вече щяха да бъдат двама.

Смяташе душ кабината за най-доброто си изобретение. Тя представляваше дървена барака, която използваше изпомпваната от лагуната вода или събраната в малката цистерна на покрива.

Хал насочи лодката към въжената стълба в задната част на чикито. В сянката на мангровите дървета зърна Големия — триметров алигатор, който непрекъснато му правеше компания през последните четири години. Даваше му често храна, за да го кара да стои наблизо, тъй като нищо не бе в състояние да обезкуражи по-бързо евентуалния натрапник от зажаднелия за прясно месо алигатор. Малките му очички надничаха непосредствено над повърхността на водата и не изпускаха Хал с надеждата, че той ще се подхлъзне по стълбата и ще падне във водата.

— Никакъв шанс, глупако.

Удари по водата с греблото.

Големият се гмурна и се изгуби.

Хал привърза кануто към въжената стълба и започна да разтоварва донесените продукти. Откакто бе заживял тук преди шест години, се възползваше от всяко отиване в града. В затвора беше разбрал колко е важно да си подготвен, а едно от нещата, на които го бе научил Андрю Стийл, беше да не се доверява на никого.

В редките случаи, когато се чувстваше самотен, той отиваше в града на кино или да вечеря, или „се свързваше“. Съзнанието му преодоляваше разстоянието, което го делеше от другите хора, докато откриеше свършения приемник. По време на изолацията си тук се бе усъвършенствал в „свързването“ и вече бе много по-добър, отколкото бе предполагал някога Стийл.

В началото от време на време водеше някое младо момиче, с което се запознаваше из баровете по крайбрежието на Лодърдейл. Но последния път всичко завърши трагично.

Жената, студентка от Мейн, беше толкова пияна, че на сутринта не можа да си спомни за него. Отказа да прави секс, макар през нощта да ѝ бе харесало. Той ѝ каза, че ако иска, може да се върне в Лодърдейл с плуване. Тя прие думите му буквално и скочи във водата.

Парализиран от ужас, Хал видя как Големия се хвърли отгоре ѝ. След това седмици наред не напусна района, прекалено уплашен, за да посмее да отиде в града. Всяка нощ сънуваше затвора и всяка сутрин се събуждаше с пресъхнало и свито гърло и учестен пулс.

Когато не бе в състояние да издържа повече и нуждата да разбере какво става надделя над страха, той се осмели да отиде в библиотеката на Флорида Сити и да прегледа старите броеве на вестниците. Единственото, което откри, бе кратко съобщение в местното издание със заглавие „Загадката около изчезването на една колежанка все така не е разкрита“. До днес никога повече не водеше жена тук. Тази жена обаче не бе коя да е за него.

Остави продуктите на платформата, скочи обратно в кануто и коленичи до нея. Затворена в спалния чувал, тя спеше дълбоко, упоена от лекарството. Устните ѝ бяха леко отворени, тъмните коси се виеха като въпросителни по челото и страните ѝ.

Толкова се вълнуваше от възможността да бъде така близо до нея. Чакането и планирането не бяха напразни. Хал харесваше особено много устните ѝ, пълни и чувствени, като на Ким Бейсинджър. Кожата ѝ, бяла и гладка като бито масло, говореше за вечна младост. Гъстите ресници оставяха сенки върху бузите. Някога беше обичал тази жена и може би все още я обичаше.

Но като се имаше предвид как се бяха объркали нещата в дома ѝ, може би трябваше да я убие още там. Може би щеше да е най-добре да

го направи сега. Един изстрел между очите, а Големия щеше да се погрижи за останалото.

Тази идея го изкушаваше. Ако я убиеше, нямаше да се опасява, че планът му ще се провали, че тя няма да го обикне, както и от реакцията ѝ, ако тя открие, че е убил съпруга ѝ. Но, по дяволите, вече я бе докарал дотук, рискувайки живота си, затова я вдигна, както беше в спалния чувал, метна я върху рамото си и заизкачва въжената стълба.

Отнесе я в голямата стая в чикито, постави я върху сложения направо на пода матрак и отвори капациите на прозорците, за да влязат въздух и светлина. Когато ги затвореше, вътре ставаше много горещо, но пък те предпазваха от хлебарки, плъхове и други нежелани посетители.

Огледа се бавно, като се чудеше как ли ще реагира тя. Макар помещението изобщо да не можеше да се сравнява с луксозното жилище, което ѝ бе подсигурил Стийл, то притежаваше своеобразна неповторимост. Хал разполагаше с много свободно време и бе изработил сам повечето мебели — двата хамака, които висяха от централната греда на покрива, рамката за матрака, масичката за кафе, полиците за книгите, дори капациите на прозорците.

Стените бяха покрити с нейните портрети, които той бе рисувал с въглен или молив през месеците, през които я бе наблюдавал. Рей на улицата, с развяна коса. Рей, която влиза в бързия си мерцедес. Рей на плажа. Рей на детската площадка със сина си. Скиците не можеха да се нарекат произведения на голямото изкуство, но той не смяташе и че са лоши.

Коленичи край нея и отмести косите от лицето и челото ѝ. Всеки следващ път, когато я погледнеше, му се струваше по-красива. Притисна лице в русите ѝ коси и вдъхна с пълни гърди мириса на пот и мръсотия, примесен с аромата на някакъв скъп шампоан. Прокара пръсти по носа ѝ и по бузата. Боже, такава нежна кожа! Би трябвало да се постави извън закона.

Дръпна ципа на спалния чувал, разтвори го и се загледа в младата жена. Босите ѝ стъпала бяха с лакирани нокти. Тънкият сив клин покриваше дълги крака и мускулести, добре оформени бедра. Носеше дълга розова тениска с яркорозов надпис „Насау“ отпред. Двамата със Стийл летяха често до Насау само за да пазаруват.

Започна да повдига тениската ѝ. Добре. Много добре. Приятно закръглен ханш, тънка талия. Вдигна още по-високо тениската. Тя не носеше сутиен. Взря се в гърдите ѝ, бледи като луната, нито прекалено големи, нито прекалено малки. Красиво, просто красиво. Под дясната ѝ гърда имаше бенка, тъмно, загадъчно око, което отвърна на погледа му.

Рано или късно щеше да нарисова тази гърд, тази бенка и да ги прибави към колекцията си. Но не веднага. Сега щеше да отпразнува добре свършената работа.

Хал се настани на пода до нея и седна с кръстосани крака. Постава леко едната си длан върху челото ѝ, с другата обхвана коляното си. Затвори очи, концентрира се върху Рей и започна да се свързва. Тъй като съзнанието и бе вцепенено от дарвона, енергията му проникна лесно и безпрепятствено в нея. След секунди откри тъмната, изолирана стаичка, където се криеха примитивните ѝ страхове, истинска кутия на Пандора, която щеше да отвори за своето опасно удоволствие и после да контролира.

Все пак съпругът ѝ бе най-добрият му учител.

Когато след известно време изплува отново на повърхността, дрехите му бяха подгизнали от пот, Хал съблече тениската си и отиде в кухнята за малката преносима стълба. Постава я в ъгъла и се покатери по нея. Бръкна между тенекиения покрив и стената в дупката в пространството и времето и плъзна пръсти по трите алуминиеви кутии, скрити там.

В две от тях имаше около трийсет хиляди долара, част от парите от мошеничеството, което го бе отвело в затвора. В третата, точно тази, която избра, имаше пистолет 38-ми калибър и две кутии патрони, няколко чифта белезници и ключовете за тях и портфейл, до който не се бе докосвал повече от четири години. Измъкна чифт белезници, затвори капака и остави кутията в скривалището ѝ. След това се върна при жената. При Рей.

Постава едната гривна около китката ѝ, а другата заключи около една от вертикалните плоскости на хамака. Беше купил белезниците в някакъв сексмагазин в Лодърдейл, като бе избрал такива, от които дори Худини нямаше да може да се измъкне.

Седна и се вгледа в нея; изкушаваше се да се „свърже“ отново, този път за забавление, както бе правил, докато живееше в Маями. Тогава се наричаше „преподобния Хал“, съветник на безброй глупаци, готови да му платят цяла пачка, за да ги прочисти от отрицателните вибрации, да ги освободи от проклятие, да ги предпази от окултни атаки. Беше си живял като цар.

И тогава един от кубинските *santeros*, ядосан, задето бе изгубил клиентите си заради него, се бе разприказвал. Арестуваха го за измама. Адвокатът му го бе посъветвал да не си признава вината и в резултат бе осъден на цели седем години.

Сега обаче бе по-мъдър и контролираше напълно положението. Стийл винаги го бе предупреждавал да оставя известни интервали между „свързванията“, за да запази контрол. Вече знаеше, че въздържанието е жизненоважно за този процес. Затова я остави. А и вече я бе изпълнил с образа, който щеше да породи у нея най-тъмните ѝ страхове и да не ѝ позволи да постъпи като студентката.

Рей Стийл, бивша кралица на красотата, бивша учителка в затвора, вдовица на мултимилionер, не умееше да плува. Водата я ужасяваше. Това според Хал щеше да бъде ключовият момент от контрола му върху нея.

Освен ако не откриеше, че е убил съпруга ѝ. Тогава щеше да направи всичко възможно, за да се измъкне оттук.

Не смееше да мисли за всички неща, които можеше да не се развият както трябва. Дори да не разбере за Стийл, Рей пак можеше да не го обикне, и къде тогава щеше да се озове той самият? Още по-лошо, щеше да бъде, ако ченгетата го хванеха и го обвиняха за убийството? В такъв случай нямаше да го тикнат в кой да е затвор, а в „Дъ Рок“, най-ужасния затвор във Флорида. И нямаше да лежи в коя да е килия, а в някоя за осъдените на смърт в очакване да бъде отведен на електрическия стол.

Беше чел за смъртното наказание с електричество, за това как кожата изгаря, пращи и мирише като сланина в тиган, как органите се превръщат в течност, а мозъкът се изпържва. Когато бе по-млад, винаги бе мислил, че това не може се случи с него. Сега обаче знаеше, че подобна съдба можеше да постигне всекиго.

[1] Блатиста степ по бреговете на Южна Флорида — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

В петък сутринта, двајсет и четвърти октомври, съкратеният бюджет на полицейското управление на област Брауард удари Уейн Шепард там, където боли наистина. Поради малкия си стаж — пет години — вече щеше да има на разположение полицейска кола само в спешни случаи. Разследването на убийство не се смяташе за спешен случай, именно поради това сега караше старото си камаро към мястото на престъплението.

„Ще ти плащаме бензина, Шеп“ — бе го уверил капитан Янг.

Сякаш с двајсет цента за километър и половина можеше да си купи нова кола, когато неговата сядеше напълно багажа. В момента тя се давеше и се тресеше. Очевидно още днес трябваше да намери време да се отбие при монтьора за поредната поправка.

След седмици щеше да затъне в още по-големи дългове, за да си купи нова кола.

Дълговете обаче очевидно не бяха проблем за семейството, което живееше в края на тази алея. Шепард караше сред истинска гора, покрай осеяни с диви цветя поляни. Въздухът ухаеше на гардении, на борове, на море. Лекият ветрец шепнеше из листата на дърветата. Имението явно се простираше върху пет акра, не особено много за места като Монтана или Тексас. Но тук, в Южна Флорида, крайбрежна собственост с подобни размери се равняваше на притежаването на цяло кралство.

Дърветата достигаха до самата къща, обширна разчупена постройка от кедър, дъб и стъкло на различни нива. Тя се сливаше така със земята, сякаш беше изникнала от нея.

Когато паркира, колата изръмжа и изпусна черен дим. Боже, какво ли щеше да се повреди сега? Гърнето? Акумулаторът? Или нещо съвсем ново? Рак вместо само артрит.

Ако Габи не успееше да разбере какво не е наред и се наложеше да се раздели с автомобила, тогава трябваше да моли да му дадат полицейска кола. Или да вземе кола под наем, което не можеше да си позволи. Неотдавна беше купил къща в града и беше затънал в

дългове. На всичкото отгоре отдавна черпеше на кредит от кредитната си карта.

Тръгна към къщата, мина покрай вана на дактилоскопите и линейката, като пукаше пръсти и броеше наум от сто до едно, най-успешният начин, който бе открил, за да се изолира от престъплението.

Влезе в мраморното фоайе и видя в другия му край Пола Крик, единствения чернокож съдебен лекар в щата. Тя говореше тихо на миниатюрния си диктофон, но щом го видя, го спря и се спусна към него.

— Значи не съм се излъгала, като ми се стори, че чух таратайката ти да идва насам, Шеп. Какво става, да не са ти взели полицейската кола?

— Позна. Не е минал още и месец от началото на финансовата ни година, а те вече не се шегуват.

— По дяволите, кажи ми нещо повече по този въпрос. Аз изгубих вече две места за помощници и това означава минимум три дни за една аутопсия.

Вече се носеха слухове, че определени постове от полицейското управление били определени за закриване. Ако решенията се вземеха на същата основа, както разпределянето на полицейските коли, значи беше обречен.

— Какво е положението тук? — попита Уейн, когато тръгнаха по коридора навътре към къщата.

— Бял мъж, около петдесетгодишен, прострелян е в гърдите. Според мен се е случило по някое време вчера сутринта, мъртъв е най-малко от двайсет и четири часа. Казва се Андрю Стийл.

— Криминалистът?

— Същият.

— Боже.

— Познаваше ли го?

— Малко. Води няколко семинара по времето, когато никой не се тревожеше за бюджета. Той не беше само криминалист, а и психиатър.

— Какво ти беше мнението за него?

— Блестящ човек. Възхищавах му се.

Завиждаше на изтънчеността, подготовката и класата му.

Крик не сподели какво мисли за Стийл.

— Четиригодишният му син бе намерен в безсъзнание в кухнята. Икономката, каза, че бил диабетик. Запазила достатъчно присъствие на духа, за да му бие инсулин, когато го открила, и с това може би му е спасила живота. Сега момчето е в болницата „Холи Крос“. Майката е изчезнала.

С други думи, Крик смяташе, че майката е главният заподозрян.

— Застреляла го е и е офейкала, като е оставила болния си син? Това ли искаш да кажеш, Пола?

— Скъпи, все още нямам никакви заключения. Само казвам какво знам засега.

— Къде е икономката?

— Край басейна, чака те. Обикновено почива в четвъртък и пристигнала около осем тази сутрин. От десет години работи за семейство Стийл и идва пет дни в седмицата. Чисти, взема момчето от детската градина, помага за приготвянето на вечерята.

— Някакви роднини?

— Баба по майчина линия в Калифорния. Икономката ѝ се обади.

— С какво се занимава господарката?

— Най-лошото, което можеш да си представиш, ако не смятаме това, което правим ние. Преподава английски в гимназията. Вчера Рей не е отишла на работа.

Така, беше си казала урока. Поли Крик беше съдебен лекар към полицейското управление в окръг Брауард почти двацет години, приближаваше шейсетте и бе много проникателна. Много малко неща ѝ убягваха. Хората я уважаваха, но я смятаха за рязка и твърдоглава, а точно това харесваше на Шепард. Обичаха да се шегуват, че Крик предпочитала компанията на мъртвите, тъй като не можели да спорят с нея.

От коридора се влизаше във великолепна стая с изглед към плувен басейн и океана. Богатият килим в средата ѝ вероятно струваше повече от едногодишната му заплата. Върху елегантното шкафче отсреща бе изложено истинско състояние във формата на фигурки от нефрит и кристал. По стените висяха маслени платна и литографии.

И там до една гравирана каменна маса върху мраморния под лежеше Андрю Стийл. Тялото му бе покрито с мухи, цяла армия мравки маршируваше от плъзгащите се стъклени врати към трупа. Бяха обсебили лицето му, влизаха и излизаха от ноздрите, от кървавото

петно във формата на Сицилия върху предницата на копринената му пижама. Главата на мъртвия бе обърната към стъклената врата, сякаш се бе надявал да зърне за последен път океана.

— Знаех, че Стийл е заможен — промълви Шепард. — Обаче не съм предполагал, че става въпрос за толкова много пари.

— Семейни пари. През трийсетте дядо му притежавал половината окръг. Рей е втората му съпруга, синът им е единственото му дете. С неговата смърт те наследяват всичко.

— И колко е то?

Крик разпери ръце, жест, който обхващаше не само къщата, а и целия комплекс.

— По дяволите, нямам представа. Пет милиона? Десет? Двайсет? Повече, отколкото вероятно ще видим през целия си живот.

Той беше готов да живее дълго като Мойсей, само и само да се приближи с една стъпчица до двайсетте милиона. „Остави това, Шеп. Карай едно по едно. Точно така. Живей в мига. Съсредоточи се, за Бога. Съсредоточи се.“

Приближи се до тялото и започна бавно да го обикаля. Колко ли трупа бе видял през живота си? Три години по улиците на Маями, пет — с ФБР, пет с окръг Брауард, мъртвите тела ставаха все повече. Човек трябваше да изолира онази част от себе си, която се впечатлява и страда за толкова погубени човешки живота, и той лично го постигаше, като броеше от сто до едно. Това го успокояваше.

Започна да брои. Когато стигна осемдесет и осем, Стийл вече изглеждаше почти такъв, какъвто го помнеше: слаб, солиден, мускулест, с тяло на бегач. До неотдавна бе красив мъж, с прошарена на слепоочията коса, чувствена уста, строен. А сега подутото тяло изглеждаше болезнено белезникаво.

По ъгъла на тялото, начина, по който лежеше, и посоката, в която бе пръскала кръвта, Шепард реши, че е прострелян от около четири метра и половина. Вероятно Стийл бе направил крачка назад и се бе спънал във възглавницата на пода; сега тя лежеше на петнайсетина сантиметра от краката му. Кръвта бе образувала локвички около него, които вече бяха изсъхнали.

Сети се отново за Мойсей, за деветстотинте му години, изпълнени с горящи храсти, горящи морета, горящи чудеса, и си помисли колко бързо и ярко можеха да изгорят двайсет милиона.

Андрю Стийл, известен и богат, в разцвета на силите си, му се бе струвал неуязвим, защитен от богатствата и възможностите си. И ето, че сега лежеше мъртъв на пода, просто един труп повече, поредната гадна статистика.

— Кога можеш да му направиш аутопсия, Пола?

— Както казах, сладурче, с тези орязвания на бюджета...

— Хайде, де.

Тя завъртя очи към тавана.

— Ако оставя за по-късно загиналия при катастрофа, би трябвало да съм готова най-късно в понеделник. Не очаквам да се случи нещо необичайно, но човек никога не знае. Може би случаят ще се окаже лесен и ще открия кокаин в кръвта му.

— Тайните му намирисват на нещо по-сложно.

— Едно е сигурно. Проблемите на човек с толкова пари са доста по-различни от нашите.

— Ние бихме се справили с тях, Пола, ако бяхме на негово място.

Пола Крик скръсти ръце и кимна.

— Напълно те разбирам, Шеп. Всяка седмица играя лото, също като теб. Но ако спечелим, и ние ще я оплескаме като него. — Разтвори ръце и посочи къщата, плажа, привилегирования въздух на света на Стийл. — Единствената разлика е, че нито ти, нито аз щяхме да свършим по този начин, тъй като и двамата сме запознати много по-добре от него с убийствата.

Главата започваше да го боли. Не искаше да стои тук. Не желаше да бъде в тази къща, да води този разговор със съдебния лекар край лежащия в краката му труп на Андрю Стийл. Това му напомняше колко кратък е животът, а също за собствените му парични проблеми.

— Имаш ли представа каква издръжка получава бившата му съпруга? — попита той.

— Никаква, поне така твърди икономката. Съпруга номер едно живее в Бостън, омъжила се е отново и не е имала никакви контакти с него поне от дванайсет-тринайсет години. Съпруга номер две се запознава с него, докато преподава в изправителния затвор в Манатий. Тя е с около десет години по-млада. Икономката намекна, че нещата между тях не вървели особено добре.

Отдалечиха се от трупа, за да направят място на фотографа на полицията, и спряха край входа за кухнята. Пола посочи към черния X върху мраморния под.

— Тук са намерили сина, Карл. Искаш ли да говориш с икономката?

— Не още. Първо ще поогледам наоколо.

Имаше нужда да остане сам в тези стаи, да попие мълчанието, да размисли над него. Може би тишината щеше да му каже нещо във връзка с причината за убийството на Стийл.

Шепард измъкна гумени ръкавици от един вътрешен джоб на якето си.

— Ще се видим след малко.

Къщата имаше площ... Колко? Всъщност каквато и да бе тя, на екипа от полицаи щяха да му бъдат нужни дни, докато я претърси както трябва. Но всяко претърсване на къща първоначално можеше да бъде ограничено до две стаи — спалнята и кабинета на жертвата.

Шепард заизкачва витите стълби, които след втория етаж го отведоха под огромен купол, направен почти само от стъкло. Изумителната гледка на блестящия океан и на плажната ивица буквално отне дъха му. Чайките прелитаха покрай стъклата и писъците им раздираха утринния въздух. Френските прозорци водеха към верандата, която заобикаляше купола. Под широка тента бяха наредени камъшитови мебели, боядисани в същия син цвят като небето.

Уейн излезе на верандата и погледна към плувния басейн. Зърна два кафяви крака, които се подаваха изпод чадъра, закриващ една маса във вътрешния двор. Вероятно беше икономката. В плиткия край на басейна плуваха играчки.

Шепард отново влезе под купола. Какво ли беше да се събуждаш всяка сутрин в подобна къща, да влизаш в този кабинет и да се наслаждаваш на това небе, на този океан, на този облян от слънцето рай?

Пари, отново пари. Мрачната действителност го депресираше. Наближаваше четирийсетте, между него и банкрута стояха само някакви си две хиляди долара, а компаниите на кредитни карти го обичаха толкова, че продължаваха да му изпращат нови кредитни карти с все по-ниски лихви и по-големи ограничения.

Двете хиляди, които бе успял да спести, бяха определени за пътуване по Перуанска Амазонка. С всеки ден ставаше все по-ясно, че това пътешествие няма да стане през следващите шест месеца. Ако изгубеше работата си, единственият начин експедицията по Амазонка да се осъществи, бе да живее колкото Мойсей.

Шепард измъкна бележник от джоба на ризата си и започна да пише. Когато вдигна глава, видя собственото си отражение на висок метър и осемдесет мускулест мъж с червеникаворуси коси. Раменете му се бяха прегърбили леко в осми клас — тогава бе пораснал изведнъж с трийсет сантиметра и се бе извисил над всички останали деца в класа. Прегърбването го дразнеше. То бе един от многото неприятни навици, с които му бе трудно да се пребори.

Изправи рамене и изпука пръсти. Друг навик. Той пък бе от времето, когато бе изпушил последната си цигара.

„Мига — напомни си той. — Живей в мига.“ Разбира се. Зен на работещия в отдел „Убийства“. Да забрави за трупа, да забрави за милионите, да забрави за безработицата.

Обърна се и огледа кабинета. Книги. Накъдето и да погледнеше, виждаше книги. Онова, което четеше човек, книгите, които колекционираше, често казваха за него повече от това, което държеше в чекмеджетата на своето бюро. Шепард се покачи на дървената стълбичка; тя се местеше от стена до стена по метални релси. Тук можеше да намери всичко — от истинските престъпления до метафизиката и психиката. Фройд, Юнг, Адлер, многобройни популярни трудове по психология.

Шепард започна като студент по психология и след една отегчителна година се насочи към криминалистиката. След три години като маямско ченге стресът му се стори непоносим и отиде и записа право. Излезе от университета във Флорида с научна степен, съпруга и увереността, че скоро ще се раздели с адвокатската практика. Тя също бе досадна. Но му даде възможност да влезе във ФБР.

Когато напусна ФБР, бракът му вече се бе разпаднал. Беше спестил малко пари и известно време пътува. Започна да бяга и да се натоварва редовно в гимнастическия салон като средство за борба със стреса. Престана да влива енергия в онова, което не се развиваше както трябва, и се опита да определи какво се обърка в живота му. Най-сетне бе готов да започне отново и така се озова във Форт Лодърдейл.

Като един от двамата свободно наети хора в полицейското управление той работеше там, когато се нуждаеха от него. Беше свързан с повечето големи полицейски управления и разнообразието му харесваше. Обаче заплащането на подобни хора вероятно беше на последно място в бюджета, помисли си той.

Нито една от жените в живота му не попадеше в „специалната“ категория. Той пътуваше (макар че трудно си го позволяваше) и предпочиташе да опознава други страни. Когато ставаше дума за страстта му към особено старите места, континентите нямаха значение, важно беше да са загадъчни.

По време на пътуванията си събираше различни неща и сега притежаваше забележителна колекция от изработени от човешка ръка предмети от предколумбово време. Надяваше се един ден да започне бизнес за внос-износ, който щеше да му даде възможност да задоволява страстта към пътешествията и увлечението си от антиките. Но тази мечта сега му се струваше толкова близка, колкото Луната.

Шепард бе участвал като доброволец в няколко археологически разкопки, беше виждал изгрева на слънцето над Мачу Пикчу и бе прекарал четири часа сам в Голямата пирамида, заслушан в шепота на една мъртва от хиляда години цивилизация. Върху този опит се градяха вижданията му за бъдещето, но не като скъпо хоби, а като нещо постоянно.

Работата в отдел „Убийства“ имаше странна прилика с копаенето около развалините; миналото разказваше своите тайни на онзи, който слушаше. Може би в това отношение двамата с Андрю Стийл си приличаха и трябваше да намери общите неща, колкото и малки да бяха.

Затова Шепард избра няколко от книгите на убития и ги постави в единия край на бюрото, за да ги вземе после. Забеляза, че бюрото е може би най-нормалният предмет в помещението — дървено, дълго метър и осемдесет, с шест чекмеджета. Подредбата му говореше за един организиран, експедитивен ум: химикалките и моливите, скочът, компютърът, хартията, лентите за принтера, двете кутии коледни картички.

Намери малък албум със снимки на красива млада жена и момченце, вероятно съпругата и синът на Стийл. Уейн се вгледа поотблизо и забеляза напрежението в усмивката на жената,

колебливостта в очите на момчето. Лош ден или живот, който не е оправдал надеждите?

Това усещане му бе добре познато. Точно така се чувстваше, когато се раздели със съпругата си. Дори парите на Стийл не можеха да помогнат на брака му. Те нямаше да спасят и брака на Шепард.

Отвори най-долното чекмедже от лявата страна. Нямаше папки, нямаше документи. Вместо това извади две цветни кутии с шоколадови бонбони, кутия за бижута, в която имаше дамски часовник, гравирани с кехлибар и лапис лазули, втора кутийка за бижута с тъмнозелен смарагд в златен обков; малки кадифени торбички с нефритена маймунка и слон, изработен от някакъв черен камък, може би обсидиан. Последният предмет бе медальон от кварцов кристал.

Шепард постави всичко върху бюрото и отвори кутиите с бонбони. Те не бяха докоснати. Но в едната от тях лежеше бял плик. Вътре откри седем карти, увити в бял лист хартия. Разпозна карти Таро, но не знаеше нищо за тях.

Някой, най-вероятно Стийл, бе надраскал върху всяка от тях „Получил“, някаква дата и беше скицирал един от предметите, които сега стояха върху бюрото.

Уейн усети познатото вълнение при откриването на нещо, което определено не пасваше. Такава беше работата на полица — никога не знаеше на кого или кога може да се натъкне и дали това щеше да го отведе някъде. Наслаждаваше се на преследването, на сглобяването на цялостната картина. Те подхождаха на онази негова част, която търсеше непрекъснато отговори на собствените му дилеми.

Шепард извади празната торба за боклук от кошчето за отпадъци и постави всичко вътре. Добави няколко от книгите на убития и пет-шест папки с документация за негови пациенти.

Вече се готвеше да включи компютъра, когато чу стъпки. Крик застана на прага.

— Човек може да се пребие по тези стълби — заяви леко задъхана тя.

— Какво ще кажеш за стаята, а?

— Никога не бих могла да свърша и най-малката работа тук. Слушай, икономката започва да се изнервя. По-добре поговори с нея, докато все още имаш възможност.

Компютърът трябваше да почака.

— Засега привърших тук.

Сложи в джоба си плика, грабна торбата за боклук и я отнесе долу. Постави я в кухнята и тръгна към басейна заедно с Крик.

Тя го запозна с Огъста Лий, чернокожа жена на средна възраст.

— Очевидно сте преживели нещо ужасно, госпожо Лий — рече той, — но имам само няколко въпроса.

— А аз нямам никакви отговори. — Тя издуха носа си в яркорозова кърпичка. — Освен, че госпожа Стийл не го е направила.

— Никой не обвинява госпожа Стийл.

— Не с толкова думи. Но ми е ясно как изглежда. Млада жена, която изчезва, по-възрастен, богат съпруг...

— Кога видяхте за последен път семейство Стийл? — попита Уейн.

— В сряда вечерта. Двете с нея приготвихме вечерята, той плуваше в басейна. Спортуваше много.

— Стори ли ви се, че се държат някак си необичайно? — намеси се Пола.

— Аз поне не съм забелязала.

— Кога дойдохте тази сутрин? — попита Шепард.

— В осем. Открих... първо Карл. Той е чудесно момченце, много възпитано, много умно, ние... Аз... — Огъста не издържа; гласът ѝ изневери, по страните ѝ потекоха сълзи. — Беше все още жив. Все още дишаше. Аз... взех го, поставих го на дивана. Нямах... знаех, че е получил инсулинов шок. В моята страна работех като медицинска сестра. Понякога му слагах инжекциите. Спуснах се към хладилника за инсулина, направих му инжекцията, а после... после се обадох на 911. Кабелът е много дълъг и точно тогава... тогава го видях. Господин Стийл. Щом го погледнах, разбрах, че е мъртъв. Но... но след като затворих телефона, се приближих и проверих пулса на китката му. Халатът му се бе разтворил и открих нещо, закрепено с каишка за кръста му. Тогава отстъпих... заднешком и зачаках с Карл пристигането на санитарите.

Постави на масата нещо, което приличаше на дистанционно устройство за телевизор. Шепард не го взе.

— Разбрах, че сте се обадили на майката на госпожа Стийл.

Икономката поклати глава.

— Тя живее със съпруга си — втория баща на госпожа Стийл — в Сан Диего. Педиатърка е, но все още работи, макар да се е пенсионирала, доколкото знам. Приятна жена. Отговори ми телефонният ѝ секретар; оставих съобщение.

Шепард подаде визитната си картичка на госпожа Лий.

— Моля, обадете ми се веднага, след като разговаряте с нея.

— Тя ще хване първия самолет за насам, в това съм сигурна. Карл е единственото ѝ внуче.

— Госпожо Лий, можете ли да ми кажете нещо за тях? — Извади картите Таро от плика и ги подреди на масата пред нея. — Намерих ги в бюрото на господин Стийл.

Тя кимна и пъкна кърпичката в един джоб на ризата си.

— Пристигнаха по пощата. На всеки няколко месеца през последните една-две години госпожа Стийл получаваше пакет по пощата, и с него една от тези карти. Тя мислеше, че ги изпраща някой от нейните ученици.

„Учениците не изпращат скъпи часовници, пръстени или фигурки от нефрит“ — помисли си Уейн.

— Какво имаше в тези пакети?

— Шоколадови бонбони. Само това съм виждала. Във всеки случай, когато пристигна последният, господин Стийл се разстрои много. Каза, че... че ще иска полицията да ги види.

Шепард си отбеляза наум да провери тази работа.

— Наистина не се чувствам много добре. Бих искала да си тръгна.

— Само още един въпрос — настоя Уейн, — смятате ли, че разликата във възрастта създаваше проблем за брака на семейство Стийл?

Беше очаквал да му отговори набързо, за да се измъкне по-скоро оттук. Тя обаче обмисли внимателно въпроса.

— Проблемите им бяха свързани с неговите отсъствия, не с възрастта. Освен това разликата помежду им бе само десет години.

— Той виждаше ли се с друга жена?

„Дали убийството не е резултат точно от това? Друга жена? Изневяра? Дали ще бъде толкова тривиално?“

Но Огъста Лий го изгледа така, сякаш се е побъркал.

— В живота му нямаше място за никого друго. Той работеше непрестанно. Работата бе целият му живот.

— А госпожа Стийл?

Продължителното мълчание на икономката не предвещаваше нищо добро. Тя сведе поглед към дланите си. Изчисти някаква пращинка от масата.

— Всяко нещо, което сте в състояние да ни кажете, госпожо Лий, може да ни бъде от помощ — промълви Крик.

Жената прехапа леко устни и погледна към Пола, а след това и към него.

— Ами, струва ми се, че се среща с някого. Понякога, когато господин Стийл отсъстваше от града, тя ми се обаждаше да дойда да стоя с Карл. Никога не е отсъствала по цяла нощ — додаде припряно. — Но често се прибираше доста късно, към два-три след полунощ.

— Това случвало ли се е наскоро?

— Не, може би не се е случвало от шест-седем месеца насам. Рожденият ми ден е през март и горе-долу по това време тя престана да ми се обажда в последния момент.

— Имате ли представа кой може да е бил мъжът? — попита Шепард.

Огъста поклати глава.

— Не. — Изправи се. — Наистина не се чувствам добре. Ще се радвам да отговоря на въпросите ви някой друг път. — Понечи да се обърне, но посочи към предмета, който бе взела от тялото на Стийл. — Не знам какво е, но може би е важно.

Уейн кимна и й благодари. Двамата с Крик тръгнаха покрай басейна; той натискаше малките бутони на устройството, но без резултат. Обърна го и отвори отделението за батериите. Извади и четирите; изглеждаха нови, затова ги върна на мястото им. Но устройството все така отказваше да работи. Шепард го пхна в джоба си с намерението по-късно да го предаде на специалистите в лабораторията. То обаче не му даваше мира. Какво беше това нещо, след като Стийл си бе легнал с него?

Обиколи басейна, като оглеждаше изоставените играчки, самотния сал. Въпреки че беше хладно, на плажа вече идваха желаещи да се пекат. По обяд наоколо щеше да бъде осеяно с плажни чадъри и цветни хавлиени кърпи. А отвъд крайбрежната ивица се простираше

безкрайният и вечен океан, ясен и спокоен, чиито вълни се разбиваха леко в пясъка. Морските птици бързаха да оберат останалите на сушата след оттеглянето на вълните морски обитатели. „Късче рай, където нещо се е объркало сериозно“ — помисли си той.

Крик тръгна към него.

— Сержант Дженкс каза да ти предам, че двамата с Франклин мислят да започнат обиколката у съседите. — Посочи към картите Таро и набърчи нос, сякаш бе отхапала нещо кисело. — Какво ще правиш с тях?

— Имам ли вид на човек, който знае нещо за картите Таро, Пола?

— Сладурче, имаш вид на човек, който знае неща, които би ми се искало да науча. — Намигна и се засмя. — Хей, това беше шега, Шеп. Хайде, не бъди толкова сериозен. Най-близката книжарница за литература в стил Ню ейдж се намира от другата страна на реката. Там вероятно ще намериш, някого, който да знае нещо за тях.

Уейн погледна към плуващите в басейна играчки и усети как отново отгоре му се спуска познатият ефирен черен облак.

— Как става така, че и такива хора свършват като статистически цифри?

— О, хайде, Шепард. Прекалено много време отделяш не за каквото трябва. Богатите също грешат и страдат.

Той не мислеше, че е толкова просто, но не каза нищо.

Във Венецуела, където бе прекарал по-голямата част от своето детство, бедните живееха в бараки, наречени ranchitos и разположени по хълмовете, които ограждаха останалата част от града. В Икитос, Перу, обитаваха наколни жилища над притоците на Амазонка. В Рио се събираха на банди из улиците и спяха там, където ги догонеше умората. Такива хора нямаха достъп до основните неща, камо ли до властта и привилегиите.

Предполагаше, че това бе послание до самия него, но не можеше да разбере точно какво.

ГЛАВА 4

Чувстваше клепачите си така, сякаш бяха залепени с някакво евтино лепило, засъхнало по ресниците. В устата си имаше вкус на пясък, на пустиня. Лявата ѝ ръка бе изтръпнала. Пикочният ѝ мехур заплашваше да се спуска. Усещането на празнота в стомаха показваше, че от доста време не е яла нищо.

Рей Стийл се обърна по гръб, усети хладния, безразличен натиск върху лявата си китка и отвори очи. Метал. Около китката си имаше някакъв метален предмет. Видя люлеещия се стол, за който бе закрепен металът. Белезници.

Вдигна глава. Видя стени, дървени стени, покрити от рисунки с въглен. Надигна се още малко и се вгледа в скиците.

На тях бе изобразена една и съща жена, извършваща различни дейности. Колкото повече се взираше, толкова по-ясно виждаше лицето ѝ. Беше самата тя.

Паниката запърха като уловено птиче в гърлото ѝ. Изправи се напълно; белезниците опънаха силно дясната ѝ китка, останалите ѝ сетива се пробудиха. Лежеше на нещо като матрак, дрехите ѝ бяха подгизнали от пот, усещаше мириxa на вода.

Стисна очи и се отпусна отново върху матрака, като търсеше отчаяно безопасността на съня. Той ѝ убягваше упорито, но въпреки това младата жена не отваряше очи.

„С Анди се скарахме, аз изскочих от къщи, качих се в колата, отидох в колибата, а като се върнах...“ Какво?

Фарове. Помнеше светлината на фаровете, която се отразяваше в огледалото ѝ за обратно виждане, докато пресичаше моста към крайбрежието. Беше рано, малко след седем, и колата я следваше отблизо. Щом стигна другия край на моста, изгуби от погледа си светлината на фаровете и реши, че автомобилът е завил в друга посока. В този момент се притесняваше повече от това, което щеше да каже на Анди, че нещата помежду им ще трябва да се променят, ако искаха бракът им да оцелее.

След като паркира колата си, влезе вкъщи и намери бележка от Анди; двамата с Карл били отишли да вечерят. Десет минути по-късно на вратата се бе позвънило и...

„Не мисли за това сега.“

Рей отвори отново очи, седна и се огледа бавно; този път се вгледа в подробностите, а не само в рисунките по стените. Забеляза хамаците, които висяха от една греда на тавана, ръчно изработените мебели, силно излъскания под, цветния хамак, окачен край прозореца, стола с изрисувано голямо червено X на облегалката. Върху стената вдясно видя детинска рисунка на обесен човек, очевидно намек за детската игра на отгатване на буквите, при която неуспелият биваше „обесен“.

През отворената врата пред себе си зърна някакви дървета. Оттук не можеше да каже какви са, но като че ли бяха разположени нагъсто. Непроходими. Беше сигурна, че тази странна къщичка е заобиколена от вода.

Постепенно до съзнанието ѝ започнаха да достигат различни шумове: тракане, бръмчене, тихият шепот на водата, птичи гласове. Надигна се и седна бавно, като внимаваше да не издрънчи с белезниците, и протегна врат, за да надникне през прозореца. Видя дървета, небе, вода, следобедна светлина.

Чу някакъв звук и бързо се обърна. На прага на стаята бе застанал човек, чието лице се губеше в сянката. Мъж. Около метър и седемдесет и пет, с излъчващи сила рамене, леко разкрячени мускулести крака. Държеше поднос. Когато влезе вътре, Рей почувства как в гърлото ѝ заседна буца. Опита се да я преглътне, не успя, опита отново и шумно издиша. Чудовищната буца потъна някъде дълбоко в нея; съзнанието ѝ се проясни изведнъж.

В главата ѝ започнаха да се редуват детайли и да водят към едно и също събитие. Този мъж бе позвънил на вратата на дома ѝ, бе притиснал някакъв плат към устата ѝ, бе я докарал тук и бе сложил белезници на ръцете ѝ.

Младата жена го наблюдаваше как пресича стаята със сигурни движения. Беше виждала доста осъдени по времето, когато бе работила в затвора. В онези дни наричаха затворите „поправителни институции“, сякаш етикетът променяше истината. Но тя беше наясно

с истинското положение. Знаеше, че най-лошите сред осъдените, като Бънди и Мансън, бяха изключение, не правило.

За хора като този, който стоеше пред нея, не говореха в новините, не описваха живота им в книги, нито правеха за тях игрални или документални филми. Но това не намаляваше злото в тях. Единствената им евентуална прилика с Бънди и Мансън бе, че те рядко изглеждаха така, както според нея трябваше да изглежда един убиец. Понякога те изглеждаха дори като този човек.

Забрави за Фреди Крюгер и Ханибал Лектър. Лицето му беше привлекателно, а очите — сини и открити. По страните му нямаше белези от акне; кожата му беше гладка, бронзова. Косата и брадата му бяха руси. Приличаше на разбивач на сърца, на модел от корица на списание.

Усмивката му побърза да я успокои: няма нищо нередно във факта, че е завързана с белезници за стол наред някаква странна къща, която се намираше един Господ знае къде. Изглеждаше на трийсет години, но знаеше, че е на повече. Снощи го бе видяла за пръв път от девет години насам.

— Направил съм супа — заяви той, като постави таблата върху дървените щайги и ги побутна към матрака. — Предположих, че си гладна. Доста време беше в безсъзнание. — Разгъна платнена салфетка, в която бе поставена супена лъжица. — Това е рибена супа с картофи. — Натопи лъжицата в супата и я поднесе към устата ѝ. — Опитай. Много е вкусна.

Рей блъсна лъжицата.

— Колко пари искаш? — изсъска тя. — Само ми кажи! Колко?

Той впери в нея убийствен поглед, после сграбчи едновременно свободната ѝ ръка и брадичката ѝ. Надвеси се над лицето ѝ, толкова близко, че тя усети мириса на пот.

— Не ти искам парите. Тук не става дума за пари. Разбрахме ли се?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато прошепна: „Да“.

Пусна челюстта ѝ, избърса длани в джинсите си и посочи към супата.

— Искаш ли или не искаш?

— Аз... трябва да отида до тоалетната.

Между веждите му се образува дълбока бръчка, стори ѝ се обиден.

— Ти дори не ме помниш, нали?

— Помня те.

— Казваш го само защото си уплашена. Щом наистина ме помниш, кажи името ми.

Х-то на облегалката на стола. В същия миг името изскочи от някаква гъста, грозна тъмнина вътре в нея.

— Хал. Името ти е Хал.

Не се сещаше за второто му име. Но очевидно първото го задоволи; бръчката изчезна, очите му светнаха като на дете.

— Аз също не съм забравял твоето, Рей. — Постави купичката пред нея. Трябва да се храниш.

Седна, като не я изпускаше от поглед. Младата жена се наведе уж да вземе лъжицата, но вместо това грабна купичката и я запрати към него. Горещата супа се разплиска върху лицето му, купичката се удари в една от гредите над главата му, а тя скочи и побягна към вратата, като помъкна стола след себе си.

Изскочи през вратата, съпроводжана от търкането на стола по пода. От близките дървета излетя ято изплашени чапли, плясъкът на крилата им наруши безметежното спокойствие. Рей се стъписа при вида на водата, на мангровите дървета. Боже милостиви, намираше се сред Евърглейдс.

В този момент той я удари; тя се строполи върху дървената платформа и потъна в място, където нямаше глад, отчаяние и страх.

Хал отключи белезниците от стола, вдигна младата жена и я отнесе обратно в чикито. Постави я върху матрака. Глупава кучка.

Същевременно разбираше страха ѝ. Знаеше какво е да се чувстваш като в капан. Беше се чувствал по същия начин всеки божи ден в затвора, освен през редките моменти, когато се „свързваше“.

Остави я да лежи и отиде в кухнята за дарвона. Сестрата, с която се бе запознал през един от самотните си периоди, му бе дала дарвона, спринцовките и други жизненоважни лекарства за оказване на първа помощ. Човек не може да живее в Евърглейдс, ако не е подготвен както трябва.

Неприятното във връзка с дарвона бе, че заради него хладилникът трябваше непрекъснато да работи. Медикаментът се съхраняваше само на студено. Не можеше да промени нищо. Имаше нужда от дарвон, за да я укроти и да си подсигури достъп до най-дълбоките нива на нейната личност.

Инжектира ѝ по-малко, отколкото преди и зачака да подейства. Първия път, когато се „свърза“ с Рей, двамата седяха един срещу друг в нейния кабинет в учебната сграда на затворническия комплекс.

По онова време тя беше учителка и съветник на затворниците и двамата обсъждаха предметите, които щеше да изучава той. Бе очарован от устните ѝ във формата на лъка на Купидон, от сините венички по клепачите, от гъстотата и блясъка на косата ѝ, подобна на огряна от слънцето река, която се спускаше по гърба ѝ.

Беше се „свързал“ съвсем внимателно, като търсеше само контакт и откри Стийл на повърхността на мислите ѝ. Точно така бе открил, че двамата наскоро са станали любовници.

Беше отскочил от нея и се бе върнал обратно в себе си така внезапно, така буйно, че тя го усети; разбра го по начина, по който трепна, сякаш изведнъж главата я заболя. След този случай проникваше в съзнанието ѝ само когато не бяха в същата сграда. Това изискваше повече усилия от негова страна, но ако тя беше в комплекса, той успяваше да го прави по веднъж на ден.

В продължение на месеци я следеше по този начин — психо воайор. Рей се превърна в негова мания, в негов наркотик. През уикендите, когато тя не работеше, Хал страдаше от раздялата, агонизираше; понякога болката му се струваше почти физическа.

Един ден не издържа и се опита да се свърже с нея извън границите на комплекса, но се провали. Не можеше да премине през бръмченето на статичния шум, който се носеше от няколкостотинте затворници, пазачи, посетители. Но не можеше да се справи и със своето желание.

Хал продължи да опитва в продължение на седмици. И тогава, когато достигна дъното на отчаянието, без да иска му даде точно това, което промени всичко. Подаде на Хал снимката на някакъв човек.

„Свържи се с този мъж, Хал, и ми кажи какво си научил.“

Това бе сложило начало на успехите му с разширяване на собственото съзнание и му бе позволило да достигне този момент с

Рей. Точно това и бе желал, нали така? Рей да бъде с него. Не по този начин, ужасена, с единственото желание да избяга, упоена с дарвон. Но не знаеше какво друго да направи, как да я накара да му се довери.

Дишането ѝ бе станало равномерно; явно дарвонът си бе свършил работата. Хал се настани откъм главата ѝ, постави двете си ръце от страни на лицето, така че пръстите му да бъдат върху слепоочията ѝ. Във филма „Възкресение“ Елън Бърстин бе направила същото, докато лекуваше болно дете. Хал не помнеше от какво беше болно детето, всъщност не помнеше почти нищо, освен положението на ръцете на Бърстин върху главата на момчето.

Трябваше да изгледа този филм с Рей. Имаше нужда, да си припомни, че талантът на Бърстин във „Възкресение“ се различаваше от неговия само по намеренията. Тя лекуваше и облекчаваше страданията; той бе обучен да събира информация, да вреди, да унищожава. Трябваше да научи как да пренасочи тези знания така, че да може да се пребори със страха, който изпитваше към него Рей.

Затвори очи и се „свърза“, като се опитваше да изпълни подсъзнанието ѝ с умиротворени образи. В този момент клетъчният му телефон иззвъня и го прекъсна. Манакас бе единственият човек, който знаеше този номер, и ако сега не му отговореше, щеше да продължи да звъни, докато вдигне телефона. Изправи се, взе телефона от кухнята и отиде до края на платформата, възможно най-далеч от Рей.

— Да, Еди, какво има?

— Казах на Индрио за Стийл. Той мина насам и съобщи, че наоколо гъмжало от ченгета; изглежда са открили тялото.

— Добре. В такъв случай няма да чакаме дълго появата на Флечър.

— Индрио иска да се срещнем в някой от следващите дни.

— В момента съм зает. Ще ти се обадя утре и ще определим някое място.

— Индрио настоява да се срещнем утре, Хал.

— Не ми е удобно. Виж, трябва да вървя. Ще ти се обадя по-късно.

Затвори, преди Манакас да успее да отговори, и седна на ръба на отворената платформа. Заслужаваше ли си? Да, Рей си заслужаваше, но тя бе негов личен проблем; нямаше нищо общо с първоначалния план, който съставиха заедно с Индрио и Манакас.

Когато започнаха да обсъждат как да се отърват от Стийл и Флечър, знаеше само, че иска да им отмъсти, задето го бяха използвали, задето бяха използвали всички тях. Сега разбираше, че докато някой от тях е жив, за него ще бъде почти невъзможно да живее извън Евърглейдс. Особено пък, ако Флечър остане жива, тъй като тя има да разчиства лични сметки с него, задето я заряза. Разбира се, колкото по-високо се изкачваше тя в йерархията на ФБР, толкова по-належащо щеше да става за нея да погребее „Делфи“ и многобройните му грешки.

Не се съмняваше, че смъртта на Стийл ще я доведе във Флорида. Ще предположи, че зад нея стои я той самият, я Индрио, я Манакас, я тримата заедно, и ще се възползва от тази възможност да ги преследва. Планът, естествено, бе те да се доберат до нея, преди тя да ги открие. Но дори най-добрите планове рядко се развиват според предвижданията, а и сега, след като Рей се появи, Хал вече не бе сигурен дали иска да рискува.

Нуждаеше се от време, за да работи върху Рей, да спечели доверието ѝ, преди да напуснат чикито и Евърглейдс.

„И къде смяташ да отидете, приятелче? Къде точно ще ходиш, по дяволите?“ — запита се той.

И какво щеше да прави, щом се озовяха там? Най-вероятно щеше да започне да използва отново по-голямата си чувствителност, но създаването на клиента изискваше време, а той определено не изгаряше от желание да повтори тази глава от своето минало.

Най-силно му се искаше да открие някое изолирано местенце, където двамата с Рей могат да живеят в относителен комфорт. Ферма в Айова, четирийсетина акра в щата Вашингтон; не мястото беше важно, а домът, семейството, животът. Обаче ако успее да постигне всичко това, нима пак ще трябва да се оглежда непрекъснато за Флечър?

Взе телефона и набра домашния номер на Флечър бързо, преди да е размислил. Тя вдигна на третото позвъняване; гласът ѝ бе дрезгав от съня:

— Да? Ало?

Хал затвори очи, пое гласа ѝ и се „свърза“. Статичен шум, това бе единственото, което чу и до което бе достигнал обикновено и в миналото. Този факт бе достатъчен да го убеди, че докато тя е жива, той няма да бъде свободен.

Натисна бутона за прекъсване на връзката.

ГЛАВА 5

В единайсет в петък вечерта Ленора Флечър и още двајсетина човека пееха щастливо „Хепи Бъртдей“ на Кийт Кракет, заместник-директора на ФБР. Той духна шейсет и осемте свещички на тортата, голяма почти колкото масата в трапезарията. Миниатюрната му съпруга започна да я разрязва на малки, добре оформени парчета, сякаш се опасяваше, че няма да стигне за всички.

Флечър усещаше болка в краката от дългото стоене права, а буцата под лъжичката сякаш бе достигнала двајсет килограма. Въпреки това все още беше в състояние да забележи тези дребни, глупави подробности. Тази нощ наистина беше много важна. Никога вече нямаше да има подобна нощ. Но, о, Боже, как само ѝ се искаше да натопи краката си в топла вода с английска сол. Да отиде на масаж, да поседи в сауната, да се попече на плажа. Копнееше за уединение и тишина.

Кракет почука с нож по кристалната си водна чаша и всички замълчаха. Трябваше да внимава, да сложи отново маската на лицето си.

Рожденикът се изправи. Винаги бе изглеждал по-висок и по-млад благодарение на стойката си. Имаше гъсти прошарени коси, слабо тяло, което поддържаше с ежедневна игра на тенис корта и строга диета, която включваше само полезни за здравето храни. Забележителният вид на лицето му се дължеше всъщност единствено на проникателността и интелигентността на погледа му.

— Бих искал да направя едно съобщение — заяви той. Както несъмнено вече всички сте чули, през следващите три до шест месеца ще се пенсионирам. Това означава, че докато вие ще превивате гръб във Вашингтон, аз ще играя тенис и ще мързелувам край басейна във Вирджиния.

Последва смях. Флечър огледа хората около масата. С изключение на съпругата и прислужниците на Кракет всички останали бяха негови близки приятели от Бюрото и политическите кръгове във

Вашингтон. Те от месеци вече знаеха за намерението му да се пенсионира; това съобщение просто го правеше официално.

Носеха се също и други слухове — за неговия заместник. Ленора знаеше, че тя самата има голям шанс, по-голям от повечето, тъй като Кракет я поддържаше. Но директорът имаше други любимци, двама мъже с по-нисък чин, които обаче се бяха подмазвали, на когото трябва през годините. И двамата също бях тук — единият дипломат от Харвард с безупречна репутация, а другият — жребец с хубава външност, който се обличаше и се държеше като агентите от ФБР в „Досиетата Х“.

Не се съмняваше, че квалификацията ѝ надминаваше тази и на двамата. Но вероятността да заеме поста се посрещаше с голямо недоволство отвътре. Знаеше чудесно, че то се дължеше на допуснатите от нея грешки по време на аферата „Делфи“, сериозни грешки в преценката.

— С директора обсъждахме надълго и нашироко качествата, които търсим в моя наследник — продължаваше да говори рожденикът. — Макар той да не може да присъства тук тази нощ, двамата бяхме единодушни, че моментът е много подходящ да споделим решението си с вас. До началото на седемдесетте години, когато станах заместник-директор, в Бюрото никога не бе имало жена — агент. Жената, която наруши това правило, бе два̀сет и шест годишна адвокатка, току-що завършила университета в Йейл. Тя се издигаше по ранг и се превърна в нещо като легенда в Куантико, където сега отговаря за програмата за обучение на новобранците. Тя има два̀сет и две годишен опит и ще бъде първата жена в историята на Бюрото, която ще заеме този пост. Дами и господа, щастлив съм да ви представя следващия заместник-директор на ФБР Ленора Флечър.

Аплодисментите, гръмки, продължителни, искрени, оглушиха Флечър. Тя грейна като коледна елха и потърси погледа на Кракет, който ѝ се ухили до уши, сякаш току-що бе станал баща. Но зад тази усмивка в тъмните му пронизателни очи тя долови следното послание: „Успяхме, Ленора, но сега ще трябва да се справиш с последствията от фиаското с «Делфи».“

Зави ѝ се свят, докато хората се приближаваха, за да я поздравят. Харвардското момче се ръкува с нея. Мистър „Досиетата Х“ изглеждаше напълно изумен. Тя не усещаше вече болката в краката,

стегнати в обувки с високи токове, каквито носеха само по телевизията. Напрежението я напускаше. Тя мислеше, пресмяташе.

Официалното съобщение щеше да бъде направено най-рано след шест седмици, но това бе първата важна стъпка. До сутринта фабриката за слухове щеше да заработи с пълна пара и щяха да започнат да ѝ се обаждат по-дребни играчи, за да се опитат да си спечелят благоволенieto ѝ.

Някъде в къщата иззвъня телефон и това ѝ напомни, че извън тези красиви стаи, отвъд зелената поляна навън истинският свят тиктакаше като бомба с часовников механизъм. Шест седмици. Обезпокои се, че това време няма да ѝ стигне, за да се справи с кашата от „Делфи“, единствената засечка в кариерата ѝ, която можеше да провали всичко. Но дяволите, в този момент не беше сигурна дали щяха да ѝ бъдат достатъчни още шест месеца.

Струваше ѝ се, че през последните три години или бе преследвала, или се бе отървавала от седемте участници в проекта. Четирима бяха мъртви, трима все още липсваха и тя нямаше абсолютно никаква представа къде се намират. Но докато бяха на свобода, те заплашваха бъдещето ѝ.

— Ленора?

Вдигна поглед; насреща ѝ стоеше съпругата на Кракет и се усмихваше накриво, сякаш бе прекалила с алкохола. Всъщност тя бе пълна въздържателка, откакто преди около година получи удар, една от причините за пенсионирането на Кракет.

— Вечерта бе наистина прекрасна, Анита.

— Не съм сготвила нито една хапка от това, което бе сервирано — отвърна със смях тя, а после се наведе още по-близо. — Кийт би искал да поговори насаме с теб в кабинета си.

— Благодаря.

Флечър тръгна по широкия коридор и почука на вратата на кабинета му.

— Влез — провикна се той.

Огромната стая бе пълна с оригинални мебели от VIII век. Едната стена беше заета от голяма камина, по другата бяха наредени полици с книги. Но помещението можеше да принадлежи на когото и

да било. Нито една от степените, грамотите и препоръките на Кракет не украсяваха стените, нито пък върху дъбовото му бюро се виждаха семейни снимки. Приличаше на стая в скъп исторически хан.

Тъй като той все още говореше по телефона, тя седна на един от кожените фотьойли срещу бюрото. Дланите ѝ бяха потни, сърцето ѝ биеше силно; изражението му я безпокоеше.

— Добре, разбрах — казваше той. — Ще поддържам връзка.

— Надявам се, че това е поздравление за рождения ден — пошегува се тя, когато той затвори телефона.

— Убили са Андрю Стийл.

Думите му за малко не я задавиха.

— Синът му е в интензивното отделение, съпругата му е изчезнала.

— Изчезнала ли е? Какво, по дяволите, значи това? Да не би да е заподозряна?

— Да.

— Как е умрял Стийл?

— Застрелян с 38-калибров пистолет в гърдите.

— В такъв случай това няма нищо общо с „Делфи“.

Кракет се наведе напред; по лицето му се четеше вълнение и напрежение, страните му се бяха зачервили, погледът му гореше.

— Няма как да го разберем със сигурност. — Думите изсвистяха през стиснатите му зъби. — И дотогава ще приемем, че е свързано с „Делфи“. Че зад него се крие Манакас или Индрио, или Бенет.

„Или и тримата заедно.“

Кийт закрачи напред-назад, обувките му поскърцваха. Тя се опитваше да намери отговори, но единственият резултат бе една голяма нула.

— Бих предпочел местното полицейско управление да знае колкото се може по-малко, Ленора.

Тези събития щяха да я отдалечат от Вашингтон точно по времето, когато трябваше да бъде там. Ленора Флечър, падналият ангел. Внезапно осъзна, че Кракет е спрял да говори и я наблюдава.

— Какво, във... какво каза? — заекна тя.

— Кога най-скоро можеш да изпратиш екип за следене там?

„Там.“ Сякаш Флорида се намираще някъде край Австралия, тъмен, неопитомен континент, който трябваше да покори.

— Ще проведе два разговора. Кое е ченгето, натоварено с разследването?

— Уейн Шепард, от управлението в Брауард. — Направи пауза, преди да продължи с онова, което знаеше и което не беше кой знае колко. — Най-добре е да не привличаме вниманието, докато не се информираме по-добре. Ако госпожа Стийл не се появи, ще го обявим за евентуално отвличане, ще се намесим и ще поемем в наши ръце разследването дори да няма искане за откуп.

— Божичко, Кийт. Без искане на откуп ще ни бъде трудно да го обявим за отвличане. Това е достатъчно да предизвика подозрения.

Той се обърна, очите му блестяха като алуминий.

— Можем да преживеем подозренията. Но не и да бъдем изложени. Да се надяваме, че убийството на Стийл няма нищо общо с „Делфи“. Но ако съществува някаква връзка...

Не довърши изречението си. Не беше необходимо. И двамата знаеха какви ще бъдат последствията. Ако машинациите, оформили „Делфи“, достигнеха някога до пресата, щяха да падат глави, на първо място нейната и тази на Кракет.

Неодобрението на американците към правителството никога не е било толкова голямо. Джо Смит в Айова изобщо не го интересуваше защо е създаден „Делфи“. Единственото, което Джо и другите като него щяха да разберат, бе, че правителството е финансирало таен проект със затворници и е допуснало съдбоносни грешки във връзка с него. Политическите ѝ съюзници щяха да застанат на страната на общественото мнение, ако някога се разкриеше, че в по-голямата си част „Делфи“ е финансиран от ЦРУ. А тя щеше да започне да обикаля улиците в търсене на нова работа. Като сервитьорка например или екскурзоводка в парка на Флорида.

— По-добре да не отлагам тези обаждания — заяви тя и в същия момент си даде сметка, че трябва да позвъни на още един телефонен номер, но не искаше Кракет да знае за това.

Изправи се; чувстваше се като детето, което трябвало да пъхне пръст в дупката на дигата, за да спаси Холандия от наводнение. Но оставаше един основен въпрос: дали щеше да успее да намери дупката, преди бентът да се е срутил?

Предната стена на мемориала в памет на загиналите във Виетнам бе обляна в светлина. Флечър оглеждаше този огромен черен континент на мъртвите, като търсеше имената на двамата мъже, които ѝ бе отнела войната.

По-големият ѝ и единствен брат бе загинал при едно нападение на виетнамско село, когато тя бе в колежа. Най-добрият ѝ приятел, синът на съседите, за когото най-вероятно щеше да се омъжи, бе умрял в лагер за военнопленници. Все още не беше в състояние да погледне към тази стена, без в гърлото ѝ да се образува огромна буца.

— Ранните утринни размишления на философски теми със сигурност не са пътят към доброто здраве и дълголетие, Ленора.

Обърна се. Мъжът в черното кожено яке и ушити по поръчка панталони вече не изглеждаше така свиреп както някога. Възрастта и ракът бяха направили сините му очи по-бледи, бузите — хлътнали, а кожата — сивкава. Химиотерапията бе отнела по-голямата част от бялата му, подобна на лъвска грива коса. Но човек все още беше в състояние да усети неоспоримото му присъствие, дори да не знаеше, че някога той е бил една от най-силните личности в ЦРУ.

— Ти не чувстваш ли нищо, когато застанеш пред тази стена, Ричард?

— Разбира се, че чувствам — отвращение, задето изгубихме проклетата война.

— По дяволите, та нали точно вие я започнахте.

Бащинската му усмивка, която някога ѝ бе действала успокояващо, сега я подразни.

— Ти винаги си преувеличавала, Ленора. Между другото, чух за повишението ти. Поздравления.

— Благодаря.

— Но предполагам, че не се срещаме във връзка с това в този нечовешки час.

— Разбира се. Аз злорадствам.

Той се изсмя.

— Победен. Нека да поседнем.

Посочи към близката пейка и двамата се запътиха към нея.

Флечър забеляза, че Ричард Евънс се движи по-бавно, отколкото при последната им среща. Никога не ѝ беше казал какъв вид рак има, но не беше необходимо да е лекар, за да разбере, че прогнозата не е

розова. Той се беше задъхал от краткото разстояние, което беше изминал.

— Как се чувстваш, Рич?

— Имам и добри дни. Днес обаче не е един от тях. Но, дявол да го вземе, аз съм на седемдесет години и съжалявам само за няколко неща. Общо взето, животът ми не бе лош.

Ленора стисна ръката му, жест, който никога не би си позволила преди.

— Става дума за...

— Андрю Стийл — довърши вместо нея той. — Не съм чак толкова извън играта. Обадиха ми се към един часа тази нощ.

— Кой?

Евънс се усмихна и изцъка.

— Ленора, Ленора. Никога не се предаваш. Дори да ти кажа името, то няма да ти говори нищо. Сега лабиринтът е много сложен. Той обхваща и частния сектор. Знаеш ли, че след като „Делфи“ започна да се разпада, Андрю е използвал Бенет и някои от другите за частните си клиенти? Разбрах също, че покрай това е изкарал доста пари. Което не отговаряше на плановете на никого от Агенцията.

— Да не искаш да кажеш, че е бил удар на Агенцията?

Евънс трепна от думите ѝ.

— Ние никога не сме били убийци, Ленора. Винаги сме имали по-големи, по-всеобхватни цели. Но да отговоря на въпроса ти — не, не успях да открия доказателства, че зад убийството на Андрю стои Агенцията. Смятам, че това е работа на едно или няколко от липсващите ви момчета.

— Може би.

В продължение на години Евънс бе нейните уши и очи в ЦРУ, човекът, който ѝ носеше информация, средства и най-сетне — истината за „Делфи“. Но тогава, разбира се, вече бе прекалено късно — белята бе сторена. Тя обаче рядко се бе съмнявала в онова, което ѝ бе казал, както не се съмняваше и сега.

— Там ли отиваш? — попита Ричард.

— По-късно днес.

Възрастният мъж бръкна в джоба на якето си и извади три CD-ROM диска, върху всеки от които бе написана цифра.

— Всичките ни файлове относно „Делфи“ са тук. Тези за Бенет, Индрио и Манакас са на първия. Съмнявам се, че в тях ще откриеш нещо, което да не знаеш вече. Все пак ти работеше с тях, Ленора.

— Аз обаче работех с тях под фалшив претекст. Информираха ме напълно едва когато вече беше прекалено късно.

— Може и да не ти се вярва, но това е едно от нещата, за които съжалявам в живота си. По онова време обаче не можех да ти дам тази информация без риск за собствената си кожа.

— Аз не те обвинявам, Ричард. — Пусна дисковете в дамската си чанта. — Просто казвам, че никога не съм виждала файловете на Агенцията, така че в тях може и да открия нещо, което да ми бъде, от полза. — Целуна го бързо по бузата; почувства, че кожата му беше суха и сбръчкана. — Благодаря.

Той понечи да се изправи, но силите не му достигнаха. Флечър побърза да го хване за ръката и да го издърпа. Не го пусна, докато вървяха заедно.

— Позвъни ми на клетъчния телефон, ако излезе нещо, а?

— Ще ти позвъня при всяко положение — отвърна Евънс.

Придружи го до колата му и го проследи с поглед, докато влизаше в нея; наистина се бе превърнал в крехък и болен старец. Постоя известно време, след като той си замина. Питаше се дали току-що не бе видяла собственото си бъдеще.

Предпочиташе да умре.

II. ИГРАЧИТЕ

„Изследванията, проведени през последните петдесет години от малко известни, но гледащи напред мислители, показват, че човешкият ум притежава огромен съзидателен потенциал, все още напълно непризнат от науката.“

Едгар Д. Мичъл
„Изследване на
психиката“

ГЛАВА 6

По обяд в събота Шепард остави колата си в пренаселения паркинг на „Книги и предмети от единния свят“. Веднага разбра, че това не е неговият свят, но му се стори интересно място за посещаване.

Отвори жабката, за да извади картите Таро, и оттам се изсипаха пликосе. Сметки. Беше ги напъхал преди няколко дни с намерение да ги пусне по пощата. В понеделник телефонният му секретар вероятно щеше да изгори от обажданията на неговите кредитори.

Чувстваше някаква тежест в гърдите. Потърка ги и няколко пъти пое дълбоко въздух. „Тревоги“ — помисли си той. Понякога те се проявяваха като силна, пулсираща болка между очите, понякога засядаха като куршум в червата му. Но когато бяха свързани с пари и кредитори, почти винаги ги усещаше в гърдите.

„Зен — напомни си той. — Бъди и живей в мига.“ Излезе от автомобила.

Вятърът полюляваше китайските камбани, които висяха под навеса на предната веранда, и те мелодично звъняха. Хранилките за птици, закачени по дърветата, бяха привлекли ята цвърчащи черни пернати. Под дърветата около къщата се зеленееха тучни поляни и градини с цветя, които придаваха някакво особено вълшебство на мястото. Спокойствието му поддейства умиротворяващо.

Преди десет години Ню ейдж бе съществувал като движение предимно на странни и отхвърлени от обществото особи. Но по някое време между престоя му в Бюрото и преместването му във Форт Лодърдейл бе набрало скорост и се бе превърнало в индустрия за милиони долари, включваща всичко — от здравословни храни до търсене на видения. Както изглежда, магазинът процъфтяваше в този благоприятен климат.

Приближи се към отворената врата. От невидими високоговорители звучеше нежният глас на флейта, във въздуха се носеха сладки благоухания. По-голямата му сестра го бе водила в подобни магазини още през шейсетте години; ароматът му напомни за тях. Той върна учудването и объркването на юношеството му.

Вдясно видя малка стая, където пет-шест жени разглеждаха кристали, полирани камъни и бижута от югоизточната част на страната. Вляво, в доста по-голямо помещение, имаше две клетки и две високи дървени поставки за птици. Върху едната бе кацнал великолепен папагал, а върху другата — красив тукан. Двойка бели гълъби гукаха тихо от голяма клетка край прозореца.

Птиците вероятно нарушаваха здравния кодекс, но определено допринасяха за по-добрата атмосфера.

Шепард се обърна и едва не се сблъска с някакво осем-деветгодишно момиченце.

— Ой! — възкликна той. — Извинявай.

Детето отметна глава назад и го изгледа с огромните си тъмни очи.

— О! — промълви то. — Ти май си най-високият човек, когото съм виждала. Баскетболист ли си?

Младият мъж се засмя:

— Не. Тези птици твои ли са?

— Ами, нещо подобно. Те са талисманът на „Единен свят“, но са и мои. Аз ги храня, чистя клетките им и неща от този род. Името на тукана е Икитос, тъй като е от джунглата. Името на папагала е Блу. Той също е от Амазонка. Ти ходил ли си там?

— Няколко пъти.

— Хайде, де. — Очите ѝ се разшириха. — Наистина?

— Наистина.

— Вярно ли е, че там имат розови делфини?

— Абсолютно. Те са по-малки от делфините, които можеш да видиш във Флорида.

— И действително ли са розови?

— Като дъвки. Казват, че можели да се превръщат на хора. Според легендата винаги когато в някое село има празненство, един от делфините става мъж и отива там, за да танцува с най-хубавите жени. Хората го разпознават, тъй като носи шапка над дупката за дишане.

— Страхотно.

Не ѝ разказа цялата история, а именно, че преобразеният делфин прелъстявал най-красивата жена, отвеждал я в реката и тя забременявала от него. По този начин, когато някоя неомъжена жена забременеела, можела да каже, че това е дело на делфина.

— А виждал ли си пираня?

Произнесе го на испански; изрече „ня“-то по начин, който той самият така и не бе успял да овладее.

— Ходил съм да ловя пираня.

— И си я ял?

— Разбира се.

Момиченцето направи физиономия и той се засмя. Не можеш да не харесаш такова дете. Ако двамата с бившата му съпруга не се бяха разделили, сега може би и той щеше да има дъщеря. Мислеше за това по-често, отколкото бе здравословно, мислеше го в подобни моменти, когато някое дете му задаваше въпроси или привлечеше погледа му сред тълпата. Беше благодарен, защото бе отвлякла мислите му от натрапчивата тревога, че изобщо не е в час с картите Таро. Като имаше предвид как го отбягва късметът напоследък, съмняваше се, че те изобщо имаха някаква връзка с убийството на Стийл.

— Вкусна ли е изобщо? Пиранята?

— Костите ѝ са повечко, но е вкусна. Es Cubana^[1]?

— Medio^[2].

Наполовина кубинка. Протегна ръка.

— Аз съм Шеп.

Ръчичката ѝ потъна в неговата.

— Аз съм Ани. Ако си дошъл за семинара Войъджър, провежда се по-нататък по коридора.

Прозвуча му като семинар за отвлечени от извънземни.

— Какво е Войъджър?

Момиченцето се изкиска.

— Това е колода Таро.

— Аз търся просто книги за Таро.

— Ще ти покажа къде се намират.

Последва я. Минаха покрай книги за ангели, докато влязоха в сърцето на магазина, три големи помещения, предназначени за преглеждане на книги, четене, изучаване. Удобните столове го подканяха да седне, да изрита обувките от краката си и да си почине.

— Книгите за картите Таро се намират в края на полиците, под картите — обясни Ани.

— Много благодаря.

— Моля. Ако имаш нужда от нещо друго, аз ще бъда отпред.

Усмихна му се и изчезна.

Шепард тръгна покрай полиците по северната стена; темата бе отбелязана ясно над всяка секция. Ангели, извънземни, кристали, билки, здраве, изчистване на каналите, медитация и всевъзможни други алтернативни странности.

Чувстваше се особено само поради факта, че се намира тук. Може би всички тези неща проникваха в организма посредством осмоза. Или звукови вълни. По дяволите, ако магнитното поле, създавано от трансформатор, може да причинява рак, един Господ знае каква болест можеше да прихване тук.

Когато най-сетне стигна секцията за картите Таро, остана шокиран от множеството книги и колоди. Ангелски колоди, колоди в стил Юнгу, билкови колоди, феминистки колоди, митични колоди, дори колода Войъджър.

— Имате ли нужда от помощ, за да намерите това, което търсите?

Възрастната жена като че ли се бе приближила до него, без да стъпва по земята. Беше не по-висока от метър и петдесет. Очите ѝ го омагьосаха — тъмни като на Ани, очи, в които човек можеше да се удави. Къдравата ѝ прошарена коса бе подстригана късо, модерно. На верижка на врата ѝ висяха очила. Носеше дънки, гватемалска риза и венецуелски aragatos, цветни плетени сандали. Лицето ѝ принадлежеше към друга епоха, към Европа отпреди един век, Южна Америка по времето, когато в нея се бяха разхождали инките. Не можеше да прецени възрастта ѝ.

— Всъщност аз търся книга за тези карти Таро.

Извади една от тях от джоба на якето си. Любовниците.

Възрастната жена сложи очилата си, погледна картата и кимна.

— Колодата на Райдър — Уайт. — Прокара дългия си кокалест пръст по книгите от една от по-ниските полици и измъкна някакво тънко издание. — Това би трябвало да свърши работа.

— Нямах представа, че съществуват толкова колоди и книги за Таро.

Тя се засмя.

— Дори не се опитвам да съм в течение на всичко, което излиза тези дни.

— Значението на картите променя ли се при различните колоди?

— Малко. Различията са предимно във фокуса на отделната колода. Някои са по-подходящи за гледане в бъдещето, други — като средство за само познаване и духовно израстване. Зависи какво търсите.

„Всичко“ — помисли си той.

— Да вземем тази карта например. Любовниците. В една колода тя може да означава, че сте изправен пред сериозен избор в настоящата си връзка. В друга колода обаче може да сочи към двойствеността на вашата природа, с която трябва да се справите, преди да можете да продължите живота си. Разбирате ли какво искам да кажа?

„Да — помисли Шепард. — Човек или прогонва своите демони, или се научава да живее с тях.“

— Така смятам. Вие гледате ли на тези карти?

— Внучката ми Мира е специалистката по Таро.

— Тук ли е тя?

Жената се усмихна.

— Този магазин е неин. Искате ли да разговаряте с нея?

— Би било страхотно. Както и да купя тази книга.

— Ей сега ще я маркирам на касата. Между другото, аз съм Надин Кантрел.

— Уейн Шепард.

Нещо се промени в изражението ѝ, когато се ръкуваха, стана за миг, така че младият мъж не успя да определи какво означава.

— Приятно ми е, господин Шепард. — Тръгна към касата, като се подпираше леко на бастуна си. — Нов ли сте в този град или сте дошли само за празника?

— Живея тук от около пет години.

— Но пътувате много.

— Личи ли?

— Случайно попадение. Приличате на хората, които често се местят.

Това бе нещо ново за него. Повечето му познати твърдяха, че приличал на човек, който никога не е напускал родното си място.

— Роднини ли сте с Ани? Тя е истинска чаровница.

— Тя ми е правнучка.

— Трудно ми е да го повярвам — рече той.

Надин се засмя с видимо удоволствие.

— Кой е чаровникът, господин Шепард?

След това регистрира покупката на касата и отиде да повика Мира.

Уейн взе една програма на книжарницата за месеца. Лекции, семинари, ежедневни занимания по йога, нещо друго, предвидено за почти всеки работен ден, но което не му говореше нищо. Повечето неща му се струваха доста странни, налудничави идеи в стил Ню ейдж — жена, която уж канализирала „групова енергия от звездната система на Сириус“; двама отвлечени от НЛО; зъболекар окултист. Вече се бе подготвил за странния вид и поведение на внучката.

Но тя го изненада: беше стройна, висока около метър и шейсет и пет, с къдрава черна коса, дълга до раменете. Черните дънки обгръщаха слаби бедра и талия; сребристите петънца по ризата ѝ привлякоха погледа му към сребърните ѝ обици във формата на Кокопелис, символа на плодовитостта на индианците хопи. Кокопели висеше и от верижката около врата ѝ и свиреше на изработена от кехлибар флейта.

Не беше нищо особено; не беше сигурен дори, че е хубава. Но нещо в нея го порази още в първия миг и го накара да изгуби временно способността си да говори и да се почувства неловко като юноша. „Прекалено дълги интервали оставям между срещите си с жени“ — помисли си той.

Надин ги представи, след това подаде на Шепард книгата и касовата бележка и ги остави сами. Мира скръсти ръце пред гърдите си, сякаш внезапно бе почувствала необходимост да се предпази.

— Какво мога да направя за вас, господин Шепард?

Той показа значката си.

— Всъщност детектив Шепард. Работя в кабинета на шерифа.

— Шегувате се. На детектив Еймс му беше нужно известно време, но все пак стигна дотук.

Младият мъж не проумяваше за какво става дума.

— Моля?

— Детектив Еймс ви изпрати, нали?

— Не.

— В такъв случай нищо не разбирам.

Шепард се засмя.

— Аз също.

Мира премести тежестта на тялото си върху десния крак и пъхна пръсти в джобовете на дънките.

— Аз, във... разговарях с детектив Еймс в четвъртък сутринта. Улових информация за някакво убийство и почувствах, че трябва да докладвам за това. Помислих, че той ви е изпратил.

— Уловихте информация ли?

— На психическо ниво.

Нищо чудно, че Еймс не им бе казал нищо. Той поставяше тези хора в една категория, на която бе лепнал етикет „голяма глупост“. Младият мъж предполагаше, че е добронамерен, но бе идиот и мястото му беше зад някое бюро на административна, работа.

— Не съм говорил с Еймс от началото на миналата седмица. Тук съм всъщност, защото се нуждая от информация относно картите Таро във връзка с един случай. Баба ви каза, че сте специалистка.

— Аз? — Усмихна се. — Каквото знам за картите, го знам от нея. Но с удоволствие ще ви помогна.

— Страхотно.

— Нека да седнем отвън.

Влязоха в друга стая и се насочиха към градината зад сградата. Кървавочервени цветове покриваха дървените решетки на входа на градината. Яркостта на цвета им заприлича на предзнаменование на Шепард, символ за кървящото сърце на някой глупак. Той обвини за това сексуалното си въздържание.

Настаниха се пред неустойчива маса, където въздухът ухаеше леко на гардении.

— Каква информация сте дали на детектив Еймс? — попита младият мъж.

— Всъщност не особено много. Двама спорещи мъже, единият от които със светлозелени връзки на обувките. Наблюдава ги малко момченце, като наднича иззад някаква врата, струва ми се. Мъжът със зелените връзки простреля другия точно тук. — Докосна въпросното място на собственото си тяло.

През ръцете на Уейн премина ледена тръпка и стигна до центъра на гърдите, подобна на ледена стрела. Стийл, тя говореше за Стийл. Но откъде би могла да знае, че той е прострелян под гърдната кост? В новините в сутрешния вестник не бяха споменати никакви подробности за физическото нараняване; подобна информация изобщо

не бе давана на пресата. Историята бе съсредоточена предимно върху професионалния живот на Стийл. Така че, дори да е чела за убийството, не би могла да научи нещо толкова специфично.

Беше работил с екстрасенси на два пъти, докато бе в Бюрото, но винаги тайно. И от това не бе излизало кой знае какво. Може би тази жена бе по-различна. Шепард усети отново същата гореща възбуда.

— Какво каза Еймс?

— Че някой ще се свърже с мен, ако ченгетата имали въпроси. Изглежда ме е отписал веднага като откачалка.

Несъмнено. Но Еймс вече със сигурност е научил за Стийл и в такъв случай трябваше да му каже за обаждането на Мира. При разследването на убийство човек не пренебрегва нито една улика.

— Уловили ли сте нещо друго?

— По-късно. Кану, висока трева. Полезрение на легнал по гръб човек. Това отговаря ли на нещо, което знаете?

— Би могло. Можете ли да кажете къде се намираше кануто?

— Не. Но енергията, с която се свързах, беше женска.

Енергия? Каква енергия?

— Не разбирам.

Мира се приведе напред, уханието на парфюма ѝ беше леко и приятно.

— В повечето случаи усещам енергия. Мъжете и жените имат различна енергия и тази бе женска, ако я доловя отново, ще я разпозная. За мен енергията е уникална като отпечатъците от пръсти.

Шепард се запита дали неговата енергия отразява трагичното състояние на финансите му или опасността да загуби работата си.

— Можете ли да ми кажете нещо за тази, въъ, женска енергия, която сте доловили?

— Както изглежда, лежеше на дъното на някакво кану. — Присви прекрасните си очи и ги фокусира върху нещо зад лявото му рамо. — Усетих дълбока, осакатяваща летаргия, сякаш беше под наркоза. Това е всичко.

„Господи — помисли Шепард. — Възможно ли е да се е свързала с Рей Стийл?“ Но ако Рей е убила Стийл и е изчезнала, защо ще бъде под наркоза и ще лежи на пода на някакво кану? „Защото не го е убила“ — отговори си сам той. Защото онзи, който бе убил Стийл, е отвлякъл съпругата му.

Този сценарий определено му се струваше по-логичен от теорията на Пола Крик, че Рей Стийл е убила мъжа си и след това си е плюла на петите. Но ако е отвлечена, защо тогава нямаше искане за откуп?

— Струва ми се, че сте озадачен, детектив Шепард.

— Поразен е по-точната дума. — Измъкна плика от джоба на якето си, извади картите и ги подреди като ветрило върху масата. На светлината цветовете им изглеждаха много ярки. — Тези карти бяха намерени на мястото на престъплението. Жертвата е била простреляна под гръдната кост.

Младата жена се загледа в картите, обхванала брадичка в дланите си. После обърна към него дълбоките си тъмни очи.

— Къде са намерени?

— В кутия от бонбони. — Показа ѝ листчето, където бяха изброени картите и предметът, изпратен с всяка една от тях. — Най-вероятно са били пратени на съпругата му, която е изчезнала.

Младата жена се взря в списъка.

— В този ред ли са били получавани?

— Така изглежда. Нужно ли е да знаете реда, за да ми кажете какво означава това?

— Не, но би могло да бъде от помощ. Знаете ли нещо за Таро, господин Шепард?

— Не.

— В Таро с всяка система за отгатване се използват позиции, които имат определено значение. Простото разположение на три карти може да представлява миналото, настоящето и бъдещето. Седем карти могат да бъдат разположени по различни начини.

Шепард ги нареди според списъка: Любовниците, Кулата, Осемте чаши, Колелото на съдбата, Осемте меча, Десетте меча, Обесеният.

— Можете ли да ми поясните какво означават тези карти в този ред?

Мира, която стоеше срещу него, обърна картите към себе си.

— Радвам се, че подобно нещо не се е паднало на мен.

Уейн, новак в тази област, не хареса особено картата, която изобразяваше забитите в гърба на някакъв нещастник десет меча.

— Някоя от тези карти означава ли смърт?

— При Таро няма една-единствена карта за смъртта. Трябва да се гледат околните карти. Това, което виждам тук, е краят на някакъв цикъл, на начин на живот.

Тя пренареди картите във форма, която напомняше звезда. Докато обясняваше значението на картите, той се чувстваше така, сякаш се е озовал в далечното минало, когато бъдещето е можело да се прочете чрез хвърляне на шепи камъни. Не разбираше как тази жена постигаше това; на някакво първично ниво то го ужасяваше. И в същото време го омагьосваше.

Когато Мира замълча, той се обади:

— И така, с две думи, тези карти съобщават, че онзи, който ги е изпратил, говори за любов, внезапни и непредвидими промени, за съюзи и нови партньорства и избор, свързан с всички тези неща. — Направи пауза. — Прав ли съм?

— Да, в голяма степен. — В усмивката ѝ долови леко смущение. — Всъщност изглежда доста общо, когато се изрече на глас.

— Но е повече от това, с което разполагах, преди да дойда тук. Какво друго казват картите?

— След сполетялата го катастрофа той губи вяра в себе си, в своя свят. Нищо не е такова, каквото изглежда. — Взе осмицата купа. — Разделя се със ситуация или връзка, с която е приключил. — Пръстът ѝ се приближи до четвъртата карта, Колелото на съдбата. — Тази карта винаги ми напомня за Колелото на съдбата от „Мъртвата зона“. — Вдигна поглед. — Чели ли сте Стивън Кинг?

— Преди го четях. В „Мъртвата зона“ Колелото на съдбата беше на карнавала непосредствено преди Джо, Джак или каквото и да му бе името, да пострада.

— Джон Смит.

— Изпълнен от Кристофър Уокън. Филмът ми хареса.

— И на мен.

Погледите им се срещнаха; той усети странно стягане в гърдите. Химия. Смехотворно. Никога не би могъл да има нещо общо с подобна жена; тя го изпълваше със страхопочитание. Непрекъснато щеше да се пита дали не се е включила в подсъзнанието му, дали не го наблюдава. Не, благодаря. А и какво от това, че харесваха един и същ филм? Двамата с бившата му съпруга също харесваха едни и същи филми. Нима от това бе излязло нещо добро?

Беше забелязал обаче, че жената не носи халка.

— Значи този човек сега върти Колелото на съдбата — промълви Мира. — И то може да спре, където и да е. Той е поел риска. — Направи пауза, сплете пръсти, подпря брадичка върху тях и се вгледа в картите. — Но когато колелото спре да се върти, той се чувства като уловен в капан. Или кара друг да се чувства така. Искам да кажа, погледнете тази жена. Тя е със завързани очи и запушена уста и е заобиколена от осем забити в земята мечи.

— Лош ден — заяви с крива усмивка Шепард и тя се засмя. Той потупа Обесеният, който бе увесен с главата надолу за единия глезен. Да, наистина можеше да се идентифицира с него. Точно така се чувстваше в момента, както и при всяко разследване, което не водеше до никъде. — А тази карта?

— Тъй като Обесеният виси с главата надолу, той не вижда света като останалите. Картата показва пълно преобръщане в нечии дела. Понякога Обесеният е свързан с духовността, със свръхсетивните способности. — Вдигна поглед. — Убитият има ли син?

Уейн кимна.

— В момента Карл Стийл е в интензивното отделение; лекуват го за инсулинова реакция. В съзнание е, но все още не е в безопасност. Надявам се утре да мога да разговарям с него.

— Той може да е видял какво се е случило.

— И на мен ми мина през ума. Засега майка му е главният заподозрян, тъй като наследява много след смъртта на бащата. Но това поставя няколко въпроса. Защо ще убива съпруга си, когато синът ѝ е в къщата, а после ще бяга без него? Тя знае, че той е диабетик. Няма никакъв смисъл.

Младата жена взе картите.

— Ще видя дали ще успея да уловя още нещо, господин Шепард, и в такъв случай ще ви се обадя.

Смути го приятната тръпка при перспективата да я види отново, дори ако за това трябваше да говори за убийства и карти Таро. Но при тази мисъл емоционалният цензор в него размаха предупредително показалец и му напомни отново колко чужда му бе тя заедно с всичките си вярвания и начин на живот.

— Чудесно. Благодаря. — Написа домашния си телефон на гърба на служебната си визитна картичка и ѝ я подаде. — Обаждайте се по

всяко време, без да се притеснявате за часа. Ако ме няма, оставете съобщение.

Тръгнаха към главния вход; обувките им скърцаха по дъсчения под, въздухът бе пропит с ухане на жасмин. Разговаряха за книги и филми, за нейния магазин и неговата работа, и на него внезапно му се прииска да остане по-дълго в нейния свят, да го изследва още малко.

Чувстваше се странно добре в компанията ѝ, сякаш бяха стари приятели, които не са се виждали отдавна и сега имат да си кажат много неща. Само дето той не мислеше за приятелство. Мислеше си колко би искал да почувства косите ѝ под пръстите си.

„Внимавай, приятелче!“

Когато стигнаха на улицата, вече обсъждаха „Отново мъртъв“. Тя беше харесала филма, но не и начина, по който бе описано прераждането.

— Именно това даде живот на фабулата — заяви Шепард.

— Холивудската интерпретация на прераждането е прекалено опростенческа. Според мен Азът е далеч по-съзидателен, а съзнанието — многоизмерно.

Младият мъж нямаше представа за какво говори неговата събеседница. Нейният свят му приличаше на екзотична страна, нейната култура — прекалено странна дори за опитен пътешественик като него. „Не се занимавай повече с това“ — каза си той.

— Ще ви се обадя след няколко дни, господин Шепард.

— Шеп. Обръщение като „господин“ ме кара да се чувствам по-стар.

— А аз съм Мира.

Когато се ръкуваха, той изпита отново странната искрица и разбра, че този път тя не беше само в неговото съзнание; тя също я усети. Почувства също така, че ръкуването ѝ предаде някаква психична информация, и побърза да дръпне ръка.

Докато бързаше към колата си, все още чувстваше натиска на ръката ѝ в дланта си.

[1] Кубинка ли си? (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Наполовина (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Мира стоеше до прозореца в канцеларията си и наблюдаваше как старото камаро маневрира из паркинга и излиза на улицата. В нея къкреше странна яхния, смес от неравни части страх и ликуване. Страх, че въвличането и в цялата тази история е надминало намеренията ѝ, ликуване, че е свързано с мъж, който я привличаше физически.

По дланта си все още усещаше топлина; все още усещаше формата на ръката му. Това ѝ се бе случвало само веднъж досега, в деня, в който срещна съпруга си преди петнайсет години; и двамата чакаха, за да платят глоба за превишена скорост. Беше по време на туристическия сезон, опашката беше дълга, заговориха се. Вече не помнеше за какво разговаряха, но помнеше съвсем ясно как, докато бе до него, имаше усещането, че се е завърнала у дома след дълго пътуване.

Сега той беше мъртъв и тя все още се измъчваше от мисълта, че е имала възможност да предотврати това. Надин, разбира се, не беше на нейното мнение. „Дори да му беше казала за сънищата си, той вероятно пак щеше да умре.“ Но това „ами ако“ беше една от най-големите загадки в живота ѝ.

Неговата смърт бе оставила емоционална празнота в нея, която тя първоначално бе запълвала с Ани, с магазина, със своите клиенти. Те все още бяха от значение за нея, но не по същия начин. Ани вече бе по-голяма и по-независима, а откакто Надин участваше активно в бизнеса, той не изискваше чак толкова време.

В резултат често изпитваше самота, глад за близостта и приятелството, които я бяха свързвали с Том. След смъртта му бе имала връзка с двама мъже. Единият се бе почувствал заплашен от ясновидските ѝ способности, другият пък бе останал именно заради тях. Нито една от връзките ѝ обаче не ѝ бе дала това, от което се нуждаеше.

През последната година светският ѝ живот бе намалял значително — семейни събития, излети с приятели, няколко кратки

ваканции с Ани. Не бе срещнала нито един мъж, който да я заинтригува поне малко. До днес.

Но, Божичко, точно ченге? Защо трябваше да бъде ченге?

Нещо повече, защо срещата им трябваше да се дължи на убийство? Как от това би могло да излезе нещо добро? Въпреки физическото привличане, което бе почувствала към Шепард, усещаше, че насилственият акт на смъртта на Стийл ще остави завинаги петно върху онова, което би могло да се случи помежду им, че бе нещо като проклятие. С други думи, трябваше да забрави Шепард. Той щеше да ѝ донесе само неприятности.

— Мамо, хората от семинара излизат в почивка.

Обърна се с гръб към прозореца.

— Кафето готово ли е?

— Да. Извадих и чашките, и захарта, и всичко останало.

Мира обгърна раменете на дъщеря си.

— Току-що получи повишение, малката. Два долара на час.

Ани се ухили и потърка ръце.

— Ще си взема новия CD, който рекламираха. Нарича се „Кристалният череп“ и става дума за издирването на някакъв вълшебен кристален череп с действителна мощ. Има и подземен град, откъдето тръгват нишките.

— Моето компютърно дете — прошепна младата жена.

— Онзи човек, с когото разговаря, Шеп, ми разказа най-невероятната история за розовите делфини в Амазонка.

Докато момиченцето говореше за легендата, Мира си даде сметка, че човек, който може да коментира вълшебства и преобразуване с осемгодишно дете, не може да е типично ченге. Но това не промени намерението ѝ да не се замесва прекалено в разследването. Едно видение беше достатъчно; не желаше повторение.

Още щом стигна булевард „Сънрайз“, стрелката за температурата сочеше червената зона. Заради теча Шепард доливаше масло през ден, но бе забравил да го прави от два дни насам.

На третата пресечка зави към гаража на Раби. Габриел Хасинто работеше по дванайсет часа на ден седем дни в седмицата, освен

когато съпругата му го заплашеше с развод. Тази седмица очевидно не го бе заплашвала.

Пред трите естакади имаше наредени пет-шест автомобили, типична картина за сервиза на Габи. Другите механици в града не бяха по-лоши, дори бяха по-добри от Габи и със сигурност вземаха поевтино. Нямаше обаче друг толкова почтен като него.

Шепард паркира встрани от постройката, излезе, вдигна капака на мотора. Миризмата на прегрял метал изпълни въздуха. Ако Габи не успееше да направи нещо бързо, Уейн не го чакаше нищо хубаво. Опитва се да си спомни коя от кредитните му карти не е изчерпана и коя имаше най-ниска лихва.

— Хей, *amigo* — извика зад гърба му Габи.

Монтьорът беше нисък и слаб кубинец с весели тъмни очи и усмивка ала Рики Рикардо. Гъстата му черна коса бе започнала да изсветлява на слепоочията. Беше с изцапани дънки и синя работна риза, разкопчана до средата на косматата му гръд. Насред килима от косми висеше златен медальон на Сейнт Кристофър.

— Имам големи проблеми, Габи.

Кубинецът набърчи нос.

— Имаш един проблем с много лица, *amigo*. Една нова кола би разрешила всичките.

— Не мога да си позволя нова кола. Изхарчих прекалено много пари за поддръжката на тази.

Монтьорът смръщи чело и гъстите му вежди оформиха една непрекъсната линия над очите.

— Ще измислим нещо, *amigo*. Дължа ти го.

Дългът, за който намекваше той, датираше от времето, когато се бяха запознали. Бяха влезли с взлом в сервиза му и му бяха откраднали инструменти за хиляди долари. На Шепард му бяха необходими четири месеца, докато открие дирите на верига от крадци на автомобили. През това време двамата с Габи се бяха сприятелили. Сега полицаят бе кръстник на трите му деца и редовен гост на шумните неделни вечери, когато едва ли не целият род се събираше у Габи. По думите на съпругата на монтьора Уейн беше почетен кубинец.

— Точно обратното. Аз съм ти задължен за робския труд върху гърнето.

— Какъв робски труд? Ти свърши всичко. Аз просто ти показах как да го направиш.

Шепард помнеше нещата другояче.

— Каж ми точната и справедлива цена, Габи.

— Няма начин да се справя до утре. Затънал съм в работа до средата на другата седмица. — Посочи към сребърното порше, което бе купил миналата година при една разпродажба. Източено като куршум, то щеше да прелети от Лодърдейл до Маями, преди да разбереш какво става. — Вземи Анхелита.

Ангелчето.

— И ще ти бъда длъжник до края на живота си, ако с нея се случи нещо.

— По дяволите, човече, нищо няма да ѝ се случи, след като зад кормилото ще стоиш ти, а на командното табло — моят светец. — Докосна увисналия на врата си медальон на Сейнт Кристофър, а след това му хвърли ключовете.

— Сега вече ще мога да спя спокойно нощем и да отделя нужното време на камарото.

Уейн бе безкрайно благодарен за тази възможност, но не искаше да се възползва от щедростта на Габи.

— Нека поне ти платя за използването на поршето.

Монтъорът направи физиономия.

— Слушай, amigo, ти ми правиш услуга, me entiendes^[1]? Идвам на работа с тази кола, за да бъда сигурен, че синът ми няма да я вземе. Само на шестнайсет години е, а си мисли, че може да кара порше. Смехория. Сега ще мога да му обясня, че съм я дал на тебе, и той няма да каже нито дума. Твърде много те харесва, за да се оплаче.

Край на спора. Габи насочи вниманието си под капака на камарото.

— Мислех, че този уикенд смяташе да ходиш да се топиш някъде или нещо подобно.

— Не напуснах града достатъчно бързо. — Разказа му за убийството. Кубинецът не бе чувал за Стийл. И нямаше причина да е чувал. Познаваше много хора, но всички те бяха от латиноамериканската общност в района, обхващащ три административни окръга. — Надявам се да получа някои насоки от една ясновидка.

Монтъорът вдигна глава, очевидно развеселен.

— Ти и ясновидка, amigo? Мислех, че тези хора ти вдъхват единствено страхопочитание.

— Точно така. Чувал ли си нещо за „Единния свят“? Магазинът за книги и предмети в стил Ню ейдж, който се намира край реката?

— Познавам собственичката. Мира Моралес.

„Светът наистина е малък“ — помисли си Уейн.

— Тя не ми прилича на кубинка.

— И не е. — Главата му изчезна отново под капака. — Беше омъжена за кубинец.

На полицая не му убягна миналото време.

— Тя е ясновидката, която имах предвид.

— Нямам представа дали е добра ясновидка, но познавах съпруга ѝ, Томас. Той беше адвокат и е направил безброй безплатни услуги за кубинските емигранти. Преди пет години го застреляха при обир на един магазин за хранителни стоки. Una lastima^[2], такъв човек.

— Това тук, в окръг Брауард ли се случи?

— Si, claro. В оня магазин на ъгъла на „Пауърлайн“ и „Нортуест Тент“.

Полицаят знаеше магазина, за който ставаше дума. Намираще се близо до най-наркоманския квартал в Лодърдейл.

— Трябва да се е случило преди идването ми тук. Иначе щях да си спомня случая.

Габи се ухили и му показа пръчката за маслото, която бе напълно суха.

— Ти помниш имена, amigo, но не се сецаш да налееш масло в колата.

— Виноват.

— Не мисля, че моторът е пострадал много, но все пак ми дай няколко дена.

— Колкото искаш, Габ. И нямаш представа колко съм ти благодарен за поршето.

Възможностите му за този съботен следобед бяха наистина депресиращи. Знаеше, че ако отиде в Уорм Минерал Спрингс, както бе възнамерявал вчера, нямаше да изпита удоволствие. Щеше да се притеснява за разследването и за това, че не може да си позволи пътуването. По-добре бе да забрави за Уорм Минерал Спрингс.

Ако останеше вкъщи и осъществеше някои от проектите, които бе започнал малко след преместването си, пак щеше да се тревожи за разследването и за неплатените си сметки. По-добре беше да забрави и за този вариант. Оставаше само една възможност — да отиде на работа.

Десетината детективи в отдел „Убийства“ се редуваха за дежурствата в събота и неделя, така че никой да не работи повече от един уикенд на месец. Но по това време на годината ваканциите и грипът си казваха думата и променяха обичайния ход на нещата. Тъй като не беше на постоянна работа и имаше най-нисък чин, Шеп бе дежурил през последните шест уикенда. Седем, ако смяташе и този, макар сега да не заместваше никого. Затова се изненада, като видя, че почти всички бюра на третия етаж са заети.

Орязване на бюджета. Слуховете за предстоящи съкращения бяха направили чудо. Тези хора имаха по-високи чинове от неговия и след като дори те се тревожеха, значи неговата работа беше спукана.

„Не мисли за това.“ Зен.

Шепард тръгна към малкия кабинет, който делеше с Пийт Еймс. Както обикновено частта на Еймс изглеждаше така, сякаш в нея току-що са тършували крадци. Хаосът се бе разпрострял и отвъд въображаемата линия, която делеше неговата част от тази на Уейн, папки и хартии бяха разхвърляни в безпорядък върху неговия стол и неговата част от перваза на прозореца. Миришеше подозрително на неприятно сладникавия спрей освежител за въздух, с който Еймс прикриваше вонята от цигарите си. Проклет мърляч! Той беше една от главните причини да прекарва колкото се може по-малко време в този кабинет.

Затвори вратата; беше благодарен, че стаята имаше само два прозореца — един, който гледа към улицата и втори — на самата врата. Това осигуряваше известно уединение. Премести папките на своя колега от стола си, приближи го до бюрото и седна.

Включи компютъра и в продължение на няколко минути стоя нерешително. Работата му изискваше да се информира колкото се може по-добре за Стийл и неговата съпруга, и то незабавно. Ако

съмееше да стигне донякъде през следващите дни, може би щеше да се спаси от безработицата.

Но първо искаше да се информира за съпруга на Мира.

Изписа името Томас Моралес и изиска компютърът да започне да търси сведенията за него. Ако убиецът му не бе хванат, значи случаят щеше да бъде все още отворен. Разбира се, името се появи със справка за номера. Изписа го и направи разпечатка на документа.

Полицаят, който го бе разследвал, Гай Хочкис, се бе пенсионирал. Шепард си го спомняше смътно, мъж с кисела физиономия и бирено коремче, който веднъж бе заявил, че подразделението към отдел „Убийства“, където бе работил по онова време Шепард, трябва да се премахне. Сега Хочкис работеше като охрана за „Моторола“ в Бойнтън Бийч, място, което му подходеше.

Според доклада от разследването убийството бе станало горедолу така, както му го бе описал Габи. Моралес се бе оказал на неподходящото място в неподходящия момент, а престъпникът бе имал късмет. Носел маска по време на обира. Според свидетелката бил висок около метър и осемдесет, тежък между седемдесет и осемдесет килограма, със светла коса, което включваше вероятно половината мъже под трийсет и пет годишна възраст в окръг Брауард.

Хочкис бе описал подробно разговорите си с Мира. „Тя твърди, че е ясновидка, но не е дала никаква информация, която да бъде от полза.“ Гадно копеле.

Вратата внезапно се отвори и Еймс се втурна вътре като разгонен носорог.

— Хей, Шеп, чух, че са ти дали убийството на Стийл.

— Правилно са те информирали. Аз пък чух, че си имал обаждане, което може би е свързано със случая.

— Какво? — Дори когато ококореше очи, те пак изглеждаха съвсем малки и приличаха на лъскави сини копчета, пъхнати в мекото му топчесто лице. — За какво говориш?

— За жената, която се е обадила в четвъртък сутринта с някаква информация за убийство.

Еймс бе озадачен. Също като при бавен компютър морално остарелите чипове в главата му се опитваха да направят връзката. Когато най-сетне погледът му просветна, Уейн вече очакваше да види как от ушите му излиза дим.

— О, това ли? — Пийт се ухили, премести папките от стола си и се отпусна тежко върху него. — Хайде, човече, тя имала някакво видение, за Бога! Получаваме десет подобни обаждания седмично. Кой ти каза за това?

— Тя самата.

Усмивката му изчезна.

— Нещо не разбирам.

— И не е нужно. Следващия път, когато получиш подобно обаждане за мой случай, искам да ме уведомиш.

— Успокой топката.

Грабна някаква папка от една от купчините, затършува в едно от чекмеджетата си и измъкна торбичка фъстъци. Започна да ги дъвчи с огромно удоволствие, с което съвсем подразни своя колега.

Шепард се върна към документа и Моралес. Настъпи продължително мълчание, което му напомни за дискотека в неделя сутринта. Еймс мразеше тишината и най-сетне я наруши.

— Чул си новината, нали? — попита той.

— Коя новина?

— Ще я обявят официално в понеделник, но са намалили съкращенията в нашия отдел до четири поста.

Уейн изстина. Внезапно разбра какво е да си мъртъв и на метър и осемдесет под земята.

— Кои?

Гласът му приличаше на грачене.

Еймс изглеждаше самодоволен като свиня в кочина.

— Капитанът още не знае. Точно това обаче е причината всички да работят в събота.

Той беше сред обречените четирима, в това изобщо не се съмняваше. Беше не по-малко сигурен, че Еймс също е достигнал до този извод.

— Всички търсим нещо, което ще спаси задниците ни — продължи Пийт. — Разбира се, дори работата в извънработно време няма да помогне на този, който няма необходимия стаж тук.

— И какъв е той?

„Проклет скапаняк.“

Самодоволната усмивчица стана по-широка.

— Чух, че е минимум шест години.

Буцата в гърлото му стана твърда като камък и се разду право пропорционално на все по-широката усмивка на Еймс. Не можеше да го гледа повече, затова насочи вниманието си отново към компютърния екран.

През първите няколко минути виждаше думите размазани, изреченията му напомняха разтопен восък, а себе си виждаше да чака на опашка за безработни. Бюрото за безработни щеше да мирише на пот, жегата и безсилие. Единствената грижа на безделните чиновници в него беше колко минути остават до следващата кафе пауза. Господ да му е на помощ.

„Съсредоточи се, съсредоточи се, съсредоточи се“ — каза си той.

Разтърка очи и се върна в началото на файла. Хочкис така и не бе открил нищо значително. Продавачката в магазина, дала описанието на престъпника, бе влязла в хладилното помещение, за да изнесе сладолед на своя клиент, а когато бе излязла, на пода лежали двама мъртви мъже, а злосторникът офейкал с двеста долара.

„Когато я попитах защо е влязла в хладилното помещение и е оставила касата без надзор — пишеше Хочкис, — тя като че ли се обърка, отвърна, че не знае защо го е направила, че просто така е постъпила. Въпреки многократно задаваните въпроси относно външността на извършителя тя успя да си спомни само още една подробност — той бил със светлозелени връзки за обувки. Не съм споменавал този факт пред госпожа Моралес. Надявах се, че ще достигне до него в едно от своите «видения». Тя така и не го направи.“

— Божичко! — прошепна Шепард.

Светлозелени връзки за обувки.

Скочи на крака, грабна разпечатката и излетя от кабинета. Усети вперения в гърба си поглед на Еймс. Влезе в стаята с ксерокса, затвори вратата и се облегна на нея. Притисна документа към гърдите си и стисна клепачи.

„Въобразил си си.“

Включи осветлението. Отдели разпечатката от гърдите си, приглади с длан горния лист, който се бе измачкал, и препрочете неколкократно думите за светлозелените връзки за обувки.

Убиецът във видението на Мира също бе със светлозелени връзки на обувките. Инстинктът му казваше, че човекът е един и същ. Твърде малка вероятност имаше да е друг. Това откритие бе не само

жизненоважна връзка в разследването; то можеше да го спаси от безработицата.

Шепард направи четири копия на страницата, за да се презастрахова. Реши засега да не казва нищо на капитана. Прагматичният Гери Янг нямаше да се довери на версията на Мира за убийството на Стийл. Но ако детето на Стийл потвърдеше, че убиецът е бил със светлозелени връзки за обувки, щеше да разполага със солидно доказателство, което да предложи на Янг.

Върна се в кабинета си. Слава Богу, Еймс беше излязъл; наистина имаше нужда от уединение. Затвори вратата, след това набра детското отделение в болницата „Холи Крос“, даде полицейския си номер и поиска информация за състоянието на Карл Стийл. Главната сестра отговори, че то се е подобрило значително, така че ще може да разговаря с него по някое време на другия ден. Предупреди го да бъде кратък и колкото се може по-внимателен. Уейн я увери, че намеренията му са точно такива.

— Разбира се. Благодаря ви за помощта.

Телефонът извън почти веднага, щом го затвори.

— Детектив Шепард.

— Имам информация за убийството на Стийл, която може да ви заинтригува — произнесе тих, дрезгав мъжки глас.

— А как се казвате?

Мъжът не обърна внимание на въпроса.

— Ще бъда в „Елбо Рум“ в Лодърдейл Бийч следващия четвъртък в десет вечерта.

— Как ще ви позная?

— Аз ще ви позная — отвърна непознатият и затвори.

Уейн остана още известно време неподвижно на мястото си, стиснал слушалката, докато думите на мъжа продължаваха да звучат в ушите му.

[1] Разбираш ли? (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Колко жалко (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Том бе научил Мира, че без мечти животът се смалява трагично и се превръща в пародия. Дори мечтата да не се осъществи напълно, важен е стремежът.

В дните, седмиците и месеците след смъртта на Том тя бе мислила често как би могла да се устреми към осъществяването на своите мечти без неговите насърчения. Като дете на кубински емигранти мечтите му бяха нещо добре познато. Той и Надин бяха виждали „Единен свят“ и бяха повярвали в него много преди нея самата.

Сега тя изкачваше стълбите към апартамента; там бяха живели през дългото, горещо лято, в което бяха превърнали мечтата в действителност. В нейните спомени Том обикновено се смееше — искрен смях, който се бе превърнал в негова отличителна черта, подобно на наситения черен цвят на косите му.

Той беше един от рядко срещаните оптимисти, които виждат бутилката като пълна наполовина, а не полупразна. Не беше сложен човек, може би защото системата от ценности бе пределно ясна в съзнанието му. Но дълбочината му я бе изпълвала със страхопочитание.

Тази вечер нагоре по стълбите я придружаваше заплашително мрачно настроение, резултат от посещението на Шепард, от молбата му за информация и помощ. Беше разтревожена, неспокойна, най-слабият шум я стряскаше. Скърцането на старото дърво, приглушеният шепот на вятъра: всичко бе проява на вътрешното. Знаеше, че то няма да спре дотук.

Напрежението вече започваше да се проявява. Главата ѝ пулсираше, стомахът ѝ се бе свил на топка, неопределената, дразнеща болка ниско в кръста молеше за успокоителната топлина на продължителна вана. Всичко, което чувстваше в момента, крещеше да забрави молбата на полицая и просто да продължи с живота си. Беше видяла нещо, бе докладвала за него, беше отговорила на въпросите му по най-добрия начин, на който бе способна. Никакъв писан или

неписан закон не я задължаваше да прави нещо повече във връзка с този случай.

Но не можеше да се изолира, тъй като все още не бе разбрала защо се бе „включила“ в убийството на напълно непознат човек. След като в продължение на години се бе опитвала да разбере природата на своите способности и начина, по който действаша, бе проумяла поне едно: тя не се „включваше“ случайно и не улавяше каквото и да е само защото то бе някъде там. Тогава защо Стийл? Какво в него бе породило тази връзка?

Нямаше представа. Откъдето и да погледнеш уравнението, откриваше само мрачно надвиснала въпросителна.

Мира почука на вратата на апартамента и влезе. Надин се бе преместила да живее тук преди около година, когато падна и си счупи бедрената кост. В продължение на единайсет години бе живяла сама в голямата къща в близкия Хидън Лейк, който преди това бе обитавала с покойния си втори съпруг милионер.

Беше обзавела апартамента и бе внесла в него собствената си ексцентричност.

Бамбуковите столове, покритият с плочи мексикански под, изобилието от растения, дори оскъдната мебелировка се съчетаваха с дишащото органично цяло, с което съжителстваше Надин. Баба й винаги бе живяла на границата между видимото и невидимото, на материалното, осезаемото и етерното, като се чувстваше еднакво у дома си и в двете.

Родителите на Мира, от друга страна, принадлежаха към царството на видимото. Те живееха в апартамент с гледка към океана във Веро Бийч, членуваха в местния яхтклуб, играеха голф четири пъти в седмицата и ходеха редовно на църква, макар да не вярваха на нито една дума от проповядваното в нея. За тях Мира и Надин бяха ексцентричките на семейството, приятните чудачки, които идваха да ги посетят веднъж на няколко месеца, след което се връщаха към необяснимия си начин на живот.

Котките я посрещнаха с превзето мяукане, което даваше да се разбере, че не ценят насилственото преместване от къщата в апартамента. Ани и Надин се бяха разположили на дивана, Ани четеше, а Надин гледаше късните новини, нещо, което не бе правила поне от десет години.

— Изпусна детектив Шепард — заяви тя, като отдели поглед от телевизионния екран. — Даваше показания за убийството на някой си Андрю Стийл. Това има ли нещо общо с картите Таро, които искаше да му разгълкуваш?

Младата жена кимна и пушна чантата си на един от бамбуковите столове.

— Не знам дали това, което му казах, му е било от особена полза.

— С Нана ти запазихме от вегетарианското чили, мамо — обади се Ани.

— Благодаря, миличко. Времето ти за лягане отдавна е минало, не смяташ ли?

— О, хайде, де! Утре е неделя.

— Още трийсет минути.

Момиченцето ѝ изпрати въздушна целувка и се пресегна към дистанционното на телевизора.

Надин взе бастуна си и се изправи.

— Нека да поговорим в кухнята, докато вечеряш.

По полиците край стените в миниатюрната кухня бяха наредени тенекиени кутии, всяка с различна форма и цвят и във всяка имаше колода карти Таро или някой от техните варианти. Виждаха се още всевъзможни средства за осъществяване на връзка с отвъдното — руни, монети И Чинг, черупки, махала, дори колекция от избелели кости и кристална топка. Пред единствения прозорец, чиито дървени капаци бяха отворени, висяха кристални китайски камбанки, всяка в различен цвят.

Въпреки прозореца всеки път, когато влезеше в малката кухничка, Мира имаше чувството, че се намира под земята, в някаква суха, осветена от огъня пещера. Накъдето и да погледнеше, съзираше дървесни жаби: миниатюрната колекция над печката, кърпите за чинии, върху които бяха изобразени дървесни жаби, сапунерката във форма на дървесна жаба, керамичните жаби, в които бяха поставени две незапалени червени свещи. Надин гледаше на жабите като на свой талисман.

— Искам да чуя всичко — заяви тя, като постави купа чили и чаша чай с лед пред внучката си.

Младата жена започна от видението, което я бе споходило в четвъртък сутринта. Откакто се помнеше, баба ѝ бе неин наставник,

учител и близък приятел. Беше ѝ помагала да проумее и да се справя с виденията, които бе имала като дете, беше я учила как да фокусира психичните си способности и как да ги изключва. Надин се бе занимавала с тази материя през по-голямата част от живота си. Ако съществуваше обяснение защо Мира се бе включила в убийството на напълно непознат човек, тя щеше да ѝ помогне да го открие.

— Първият въпрос, който трябва да си зададеш, Мира, е защо си уловила убийството на този мъж. Ти не го познаваше, абсолютно нищо не те свързваше с него. Защо тогава?

— Точно това се надявам да ми кажеш.

Възрастната жена започна да търси из полицата над сушилнята за чинии, където държеше специалните си карти Таро. Те си делиха мястото с някои от играчките на Ани, с химикалки, моливи и стари списъци, както и всичко останало, за което не можеше да намери подходящо място другаде. Мира от своя страна съхраняваше картите си Таро увити в коприна с различен цвят в тъмно, прохладно място. Баба ѝ обаче никога не бе силна по ритуалите.

Избра две колоди — Войджър и Райдър — Уайт. Първата, тема на семинара днес следобед, представляваше уникален вариант на оригиналните Таро, предназначен за следващото хилядолетие. По тях нямаше рисунки и великолепни фотоколажи. Втората бе същата, от която бяха и донесените от Шепард карти.

— Кои казваш бяха картите? — попита Надин, като махаше ластичето от колодата на Райдър — Уайт.

— Любовниците, Кулата, Осемте чаши, Колелото на съдбата, Осемте меча, Десетте меча и Обесеният.

Старицата си сложи очилата за четене и извади съответните карти от колодата. Подреди ги във формата на ветрило с лицето нагоре и измъкна четирите карти от голямата аркана. Любовниците, Кулата, Колелото на съдбата и Обесеният.

— Тъй като са от голямата аркана, засега са важни единствено те.

Картите от голямата аркана бяха свързани с характера и съдбата и описваха архетипови ситуации: раждане, смърт, промяна, растеж, любов, брак — големите събития. Малката аркана, която включваше последователностите от чаши, жезли, мечове и пентакли, отразяваше поведението и обстоятелствата.

— Когато интерпретираше картите на Шепард, само дефинициите им ли му даде или гледа по тях?

С други думи, дали се бе „включила“. Не, не се беше включила.

— Опитвах се да се вслушам в картите, но не исках да се включвам.

— Искаш да кажеш, че си се страхувала.

Това не беше критика; Надин просто установяваше истината такава, каквато я виждаше. Младата жена кимна.

— Това убийство е нахлуло в подсъзнанието ти поради някаква причина, Мира, дори още да не знаем коя е тя. С този страх ти отричаш собствената си сила. Затова първото, което трябва да решиш, е дали можеш да продължиш връзката.

— Предпочитам да не бъда въвличана повече в тази история, но искам да знам защо съм уловила това убийство.

— Чудесно. В такъв случай нека видим каква история можем да създадем от тези карти. — Сведе поглед към четирите Таро от голямата аркана. — Картите са били изпратени до госпожа Стийл. Приемам, че става дума за романтична история. Любовта на нашия Обесен към съпругата на Стийл е изпълнена с тъмни, порочни емоции. Той е готов почти на всичко, за да я притежава. Предприема изключителни рискове. Може би дори убива Стийл и я отвлича. В такъв случай голямата аркана сочи съдбата между госпожа Стийл и този човек.

— Ако вярваш в съдбата — отбеляза Мира.

В която не вярваха и двете. С всеки избор, който правим, с всяко вярване, което отхвърляме или приемаме, животът се променя. Това бе част от проблема, когато се предсказва с Таро или по какъвто и да било друг начин. Ако гледаше на някой клиент, Мира се настройваше, влизаше в резонанс с най-вероятните в *момента* пътеки. Силата се намира в настоящето. Промени вярванията си и животът ти също се променя.

И така, кои нейни вярвания бяха привлекли това преживяване?

— Проблемът, Надин, е, че картите са били изпратени преди убийството. Всичко може да се е променило оттогава. Освен това не знам какъв обхват да използвам.

Старицата махна нетърпеливо с ръка.

— Прекалено си се вманиачила с този обхват. Той не ти е нужен, за да гледаш на карти. Те са това, което са. Знаеш го много добре.

Свадливите нотки в гласа ѝ накараха Мира да застане нащрек и засилиха телесните ѝ болки и дискомфорт.

— Това не е нищо повече от определено наместване. Онова, което има значение, са самите карти. — Взе колодата Войъджър и извади нервно ластичето. — Помисли си за някакъв въпрос и изтегли три карти. Но нека да бъде по-прост. Прекалено съм изморена, за да се занимавам с велики дела.

Мира избра въпроса, изтегли картите, постави ги обърнати върху масата, като ги нареди една до друга. Баба ѝ започна да ги обръща.

— Миналото те спира. Трябва да се освободиш от него, за да можеш да продължиш напред. Мъжът, когото ще срещнеш покрай работата, ще ти помогне да го направиш.

— Това ли е?

— Да.

Младата жена се засмя.

— Що за глупост, Надин? Попитах дали ще имам баня за гости в новата си къща.

— Несериозен въпрос.

— Не и за мен.

Баба ѝ вдигна картите и ги върна в колодата, а после сложи отново ластичето.

— Точно това имам предвид. Няма значение какъв въпрос задаваш. Картите дават информацията, която ни е нужна в зависимост от точката, която сме достигнали в живота си.

— Но интерпретацията правиш ти. Това не се брои. Ти ме познаваш прекалено добре.

Старицата завъртя очи и се пресегна към бастуна си.

— Беше само един пример в подкрепа на моето схващане.

Стомахът на Мира се сви. Отблъсна купата с недояденото чили.

— Това беше опит от твоя страна да ме накараш да мисля за Шепард.

— Имаш нужда да излизаш повече, Мира. Факт е. А той ми се стори много добър човек.

— Той е ченге.

— По-добре ченге, отколкото осъден — отвърна със смях Надин.

— Много забавно. Бен тук ли е?

— Fie, Бен не е тук.

Старицата отпи от голямата чаша с горещо какао, по-скоро сръбна шумно, неприятен навик, но какво от това, по дяволите? Възрастта ѝ даваше право на някой и друг каприз.

— Просто си ядосана, че не се хванах на номера ти.

— Не съм ядосана.

— Ако не беше ядосана, Бен щеше да бъде тук.

От петнайсет години баба ѝ се свързваше с някаква същност, която наричаше себе си „Бен“. Не го използваше за клиентите си. Единствените извън семейството, които знаеха за него, бяха най-близките приятели на Надин.

Бен твърдеше, че посредством работата си чрез нея ускорявал духовното си израстване. Мира все още не бе разбрала какво точно е той. Понякога си мислеше, че може би е част от старицата, отделила се от личността ѝ. Друг път бе сигурна, че е точно това, което твърдеше, че е: „енергийна същност“, която вече не се фокусираше върху физическата реалност.

Независимо какво беше или не беше, точността му бе впечатляваща, макар че някои негови предсказания се различаваха от реалното събитие. През тези петнайсет години обаче едно нещо не се бе променило — всеки път, когато Бен се появеше, Мира се вслушваше в думите му.

— Хайде, Надин, имам няколко въпроса за него.

Освен това Бен ѝ беше задължен. Той не беше предупредил Том да се пази от магазините за хранителни стоки, както впрочем не го бе предупредила и самата тя, и не ѝ бе дал никаква информация за неговия убиец. Беше обсъдил само причината да се случи, но преди пет години тя не желаше да го слуша. Беше казвала всичко това и преди, но го повтори и сега.

— Добре, добре, Мира.

Надин сръбна отново от чашата си, отпусна се назад, поставила длани върху бедрата си, и затвори очи. Дишането ѝ се задълбочи.

Когато отвори отново очи, те като че ли имаха само зеници, черни като мокри улици. Гръбнакът ѝ се бе изправил, изглеждаше по-млада, по-енергична. Младата жена знаеше, че сега баба ѝ няма да има

нужда от очила, за да чете, че слухът ѝ се е изострил, че няма да използва бастуна, ако стане от масата.

Подобни промени се проявяваха при мнозина от контактърите. Този феномен Мира свързваше с онова, което се случваше с хората с повече от една личност. Едната от тях можеше да бъде диабетик например, но такова заболяване не съществуваше в другата личност, макар и двете да използваха едно и също физическо тяло.

Надин заговори; гласът бе нейният, но по-дрезгав и по-нисък.

— Приятно ми е да те видя отново, Мира.

— На мен също, Бен. Озадачена съм от няколко неща.

— И уплашена. — Хареса ли ти чилито?

— Подправките му бяха в повечко. Но по този начин Надин дразни небцето си.

Бен твърдеше, че в предишния си живот е приготвял най-отбрани ястия, че е работел като майстор готвач на някаква яхта, която обхождала моретата около Южна Испания.

— Чудех се дали ти би могъл да ми кажеш нещо повече във връзка с убийството, Бен.

— Видението ти бе вярно. Детектив Шепард ще намери потвърждение, след като разговаря със сина на мъртвия.

Младата жена реши да си води записки. Понечи да вземе химикалка, но Надин се изправи и се приближи до едно чекмедже, като се движеше без бастун и почти не накуцваше. Върна се с химикалка и няколко листа и заговори веднага щом Мира приключи с нахвърлянето на записките върху вече казаното.

— Можеш ли да ми опишеш този човек? Или да ми кажеш името му?

— Той има много имена. Струва ми се, че предпочитаното сред тях има буквата „Х“ в себе си. Картите са неговата история. Зелените връзки на обувките са важни.

Не беше споменавала за връзките на обувките пред баба си, но за първи път Бен споменаваше неща за Мира или нейния живот, които не бяха известни на Надин.

— Нещо друго?

— Хората, които играят важни роли, всъщност са трима. Но мъжът със зелените връзки на обувките е от най-голямо значение. Той

е много силен, Мира. Може да разширява съзнанието си по необичаен начин и да се огражда като с щит.

— Психически ли? Това ли имаш предвид?

— По-сложно е, но основното е, че има силно развити психически способности. Те обаче са насочени в неправилна посока.

— Не ме разбирай неправилно, Бен. Но след като знаеш всичко това, защо не ми дадеш описанието на човека или името му?

„Защо не можеш да ми кажеш защо се случва това?“

— Аз долавям енергийни същности. Не мисли, че надничам отнякъде отгоре, Мира. Там, където се намирам, няма такова нещо като „гледка от птичи полет“.

— Защо се включих към това убийство?

— На определено ниво си била отворена за него.

— Но защо?

Без да обръща внимание на въпроса ѝ, Бен продължи:

— Един мъж ще отиде при детектив Шепард с експлозивна информация.

„Експлозивна.“ Определението не ѝ допадна.

— Какво имаш предвид под „експлозивна“? Кой е той?

Той отново не ѝ отговори и продължи, все едно че не я беше чул:

— Цялата тази ситуация изисква огромна предпазливост от твоя страна, Мира. Подчертавам го. Ще се изправиш срещу...

Внезапно телефонът извънтя и Надин излезе от транс си. Мира грабна слушалката, преди да е извънтял отново.

— Да? Ало?

— Мира, Шеп е. Извинявай, че се обаждам толкова късно. Опитах се да позвъня у вас, но никой не отговори.

Тялото ѝ реагира на гласа му по същия начин, както когато се ръкуваха пред книжарницата.

— Още не сме легнали. — „Разговаряме с Бен.“ — До утре би трябвало да имам повечко информация за теб.

— Страхотно. Бихме ли могли, въъ... да се срещнем по някое време следобед?

— Би било чудесно. В колко часа?

— Ами, чудех се дали би могла да се поразходиш из къщата на Стийл и да видиш какво ще усетиш?

„Огромна предпазливост.“ Предупреждението на Бен прозвуча отново в ушите ѝ. Тъй като се поколеба, Уейн побърза да добави:

— С радост бих ти платил за изгубеното време.

Младата жена затвори очи.

— Не е нужно да ми плащаш. — „Нито пък е нужно аз да правя това.“ — Не смятам, че ще бъда в състояние да ти дам информацията, която ти е необходима. — „Не искам да го правя.“ И освен всичко друго трябваше да се съобразява с Ани. — Честно казано, Шеп, не желая да се замесвам повече в това.

Ето. Най-после го каза. Но Шепард не искаше да остави нещата такива.

— Виж, нещата ще ги знаем само ние двамата, ако това те тревожи. Името ти няма да бъде споменавано, няма да се свързва по никакъв начин с разследването, Мира. Давам ти думата си. Просто търся ориентир, за да знам накъде да тръгна.

„Божичко!“ — помисли си Мира, вперила поглед в босите си крака и пръстите, които свиваше и разпускаше. Щеше да я умолява, да я държи на телефона през цялата нощ, ако се наложи.

— Това е само една от причините. Просто не ми е приятно.

— Само ние двамата ще знаем.

Младата жена разтри чело.

— Ако се съглася да опитам, Шеп, ще бъде последното ми замесване. Трябва да го разбереш.

— Няма проблем. Наистина ценя това, Мира. Какво ще кажеш за един утре на обяд? Мога да мина да те взема.

— Добре, в такъв случай до утре.

— Виждаш ли как стават нещата? — попита Надин с неприятна самодоволна усмивчица. — Решеш ли веднъж да се включиш към нещо, светът ти дава възможност да откриеш истината.

— Не желая да ходя в дома на Стийл, но може пък да открия нещо, което ще обясни защо съм се включила към неговото убийство. А това ще сложи край на замесването ми, независимо дали ще открия нещо.

Думите ѝ очевидно не убедиха старицата, но тя нищо не каза.

— Бен все още ли е тук? Той тъкмо започна да казва нещо?

— Защо той да върши твоята работа?

Защото се предполагаше, че мъртвите притежават поне част от отговорите.

— Би ли опитала отново?

— Той си отиде.

— Хайде, Надин. Не бъди толкова твърдоглава.

— Отиде си — повтори баба й.

Мира се приведе напред с досада.

— Къде си отиде, за Бога?

— Не знам.

Надин сви рамене, допи какаото си, изправи се и сложи край на спора.

Младата жена остана сама, разкъсвана от тревога; искаше й се да бе казала на Шепард да забрави за проклетата работа.

В съня й двамата с Том стояха на изумруденозелен хълм, от който се откриваше гледка към града. Познаваше мястото; бяха се срещали там многократно, откакто той бе умрял. Небето изглеждаше винаги тъмно виолетово, като синина, както винаги преди изгрев или залез. Макар да усещаше лек полъх, нищо около тях не помръдваше — нито листата или тревата, нито дори облаците. Въздухът беше неподвижен.

— Искам да остана тук — заяви тя.

— Не можеш, Мира. Това място се намира помежду. — Пое дланта й в своята и палецът му се плъзна по кокалчетата на ръката й. — Ела, ще ти покажа къде живея.

Докато се отдалечаваха от хълма, небето не промени цвета си, виолетовото не стана по-тъмно, не се показаха звезди. Времето като че ли бе затаило дъх. Тя обаче усещаше мекотата на тревата под босите си нозе, топлината на ръката на Том, обхванала дланта й, горещото си желание към него.

Той говореше, гласът му преминаваше през нея като някаква вълшебна течност, докосваше всяка клетка вътре в нея. Мира се вкопчваше в думите му, в звука на гласа му, в най-дребните детайли. Знаеше, че повечето от онова, което преживяваше тук, ще й се изплъзне, когато се събуди.

— Ти го харесваш — рече Том.

Имаше предвид Шепард.

— Да, харесвам го.

Той стисна дланта ѝ.

— Добре. Няма да бъде лесно, ти ще се съпротивляваш с всички сили. Но не се заблуждавай. Добре е да оставиш нещата да поемат нормалния си ход.

Младата жена спря рязко и го прегърна, като се притискаше буйно към него. Не желаше да го пусне, да се раздели със своите спомени или с онова, което бяха преживели заедно. Не искаше да се лиши от нито едно от тези неща.

— Страхувам се — промълви тя. Завря лице в гърдите му. — Не ме оставяй.

Ръцете на Том, неговите големи, прекрасни ръце, се плъзнаха от двете страни на лицето ѝ и тя отстъпи леко назад.

— Аз не те оставям, Мира. Ние с теб винаги ще се срещаме тук. Но и двамата трябва да продължим напред.

Не искаше и да чува за движение напред, за движение, където и да било. Сграбчи ризата му, впи устни в неговите и се събуди, притиснала тяло към възглавницата си и с обляно от сълзи лице.

Младата жена стисна клепачи и се опита да се върне отново към съня, да се обвие в него. Но той бе изчезнал заедно с хълма. Единственото, което беше останало от Том, бе усещането от неговото докосване, подобно на болката, която човек чувства на мястото на ампутирания си крайник.

ГЛАВА 9

Дяволският залив блестеше на лунната светлина като блед алуминий. Моторницата се носеше по него, като изяждаше километрите между него и Флоридския залив подобно на изгладняло екзотично чудовище. Моторът гърмеше. Хал щеше да оглушее за няколко часа, но си заслужаваше, тъй като по този начин щеше да бъде в състояние да отиде до залива и да се върне преди изгрев.

Рей нямаше да се е събудила преди това. Инжекцията дарвон, която ѝ постави, преди да тръгне, щеше да има траен ефект. Притесняваше се обаче какво би станало, ако тя все пак се събуди преди неговото завръщане. Вярно, беше ѝ сложил белезниците. Ами ако започнеше да се бори толкова отчаяно, че да си счупи китката? Или се добереше до ръба на платформата и паднеше във водата като студентката?

Да предположим само, че... По дяволите! Сега трябваше да се съсредоточи върху предстоящата си среща с Манакас и Индрио. Щеше да бъде първата от почти шест месеца. По-вероятно бе именно Индрио да открие за Рей. Той, разбира се, щеше да каже на Манакас, който пък щеше да се противопостави на Хал.

Двамата щяха да видят в тази негова постъпка измама и това щеше да породи недоверие в момент, когато имаха особено голяма нужда да бъдат обединени. Главното в момента бе да се отърват от Флечър, за да могат да продължат живота си. Единственият им шанс да го направят бе, като действат съвместно и споделят информацията, до която се доберат.

Само дето през всичките тези години Хал бе живял съвсем сам, докато Манакас имаше съпруга и синче. Жената, с която живееше Индрио, бе помогнала на двама им с Манакас да се сдобият с нова самоличност още в края на осемдесетте години. Тя бе предложила да помогне и на Хал, но тогава той още не бе готов. Но дори да беше готов, пак нямаше да приеме помощта ѝ, тъй като не желаше да се чувства задължен към никого. Винаги бе вървял по свой път.

Как тогава можеха да го винят, че се нуждае от същото, което те вече имаха?

Въпреки това те щяха да го обвинят. Като бе намесил Рей, можеше да изложи на опасност плана им.

Когато остави лодката на Бей Пъб, все още не бе решил как да се справи със ситуацията. Затова избута мисълта за Рей в най-затънтеното ъгълче на съзнанието си и си проправи път през тълпата по кея. В хладния солен въздух се носеше музика, излизаща от музикален автомат, над водата се лееше смях, кръчмата на кея бе претърпкана.

Тя се посещаваше най-вече от хора, които обикаляха с лодките си тази част на полуострова — рибари, ловци на скариди, туристи, всевъзможни субекти. Някои идваха само по време на туристическия сезон, други се появяваха през уикендите, а трети топлеха табуретките вероятно всяка нощ. Това бе местният бар, открито чики, което се захранваше от пет-шест генератора. Тук се спазваше само едно правило: не навлизай в пространството на съседа.

Хал забеляза първо Вик Индрио, висок, слаб, изпънат като струна, който палеше цигара от цигара и буквално вибрираше от енергия. На лявата страна на лицето му имаше белег, спомен от затвора. Беше се подпрял на парапета, хвърляше храна на рибите, но както обикновено не бе в състояние да застане напълно неподвижно, а непрестанно мърдаше, извиваше се, местеше стъпалата си по пода. Интересно дали мърдаше и като спеше.

„Хей, брат“ — помисли си Хал.

Индрио завъртя рязко глава и се огледа. Ухили се, спусна се към новодошлия и го прегърна през раменете. „По дяволите, добре изглеждаш.“

Хал не знаеше никога със сигурност дали това, което чуваше в главата си, бяха точно мислите на другия или просто тяхната същина, проникнала в собственото му подсъзнание. Дори Стийл не знаеше със сигурност. Но това, което чуваше, определено бе достатъчно близко по смисъл. Отдръпна се леко и посочи горящата между пръстите на Индрио цигара.

„Все още ли смучеш този канцероген?“

— По дяволите, направена е от женшен и мирише на цукало. — Засмя се и хвърли угарката през перилата. — Рути се ядосва, ако пуша

нещо друго. Хайде, да отиваме от другата страна. Ед се опитва да намери маса там.

— Отдавна ли сте тук?

— От половин час. — Потупа Хал по гърба. — Чудесна работа си свършил със Стийл. Това е най-добрата новина, която съм чувал, откакто Рути ми подаде новите документи за самоличност. Но какво е станало със съпругата му? По радиото казаха, че е изчезнала.

„Не съвсем.“

Индрио спря и го погледна с тъмните си, мрачни очи, очи, които виждаха прекалено много. Като малък Индрио често бе боледувал и бе прекарал голяма част от детството си на легло. Хал смяташе, че телепатичните му способности са се развили тогава като средство за разширяване на тесните рамки, в които бе поставен в този свят. Под ръководството на Стийл те бяха разцъфтели. Макар да не можеше да се „свързва“ като Хал, той четеше чуждите мисли с учудваща лекота, а тези на Хал бяха толкова близо до повърхността, че не му се налагаше да се напряга.

— Боже мой! Постъпил си глупаво, човече, адски глупаво.

Предполагаше, че тази вест ще смути Индрио повече от Манакас, но реакцията му го изненада.

— Лесно ти е да говориш така. Нали не живееш сам.

— Но защо точно тя? Защо съпругата на Стийл? Може да провали всичко.

— Няма.

Индрио прокара длан по оредяващите си кестеняви коси.

— Ед не знае още, нали?

— Не. Това не променя плановете ни и може да докара Флечър тук дори още по-бързо.

— Ед мисли, че тя е вече тук. Не успял да я открие на нито едно от обичайните ѝ места във Вашингтон.

Ед Манакас, който достигаше със съзнанието си на далечни разстояния, бе успял да следи донякъде Флечър през цялото време, откакто бе напуснал „Делфи“ в края на осемдесетте. Хал така и не бе успял да разбере защо Ед съумяваше да открива местонахождението ѝ, докато той самият не можеше да се „свърже“ с нея. Манакас също не знаеше как да обясни този факт. Той обаче рядко се замисляше сериозно върху тези неща; обикновено бързаше да реагира.

Ед седеше на една маса в задната част на заведението, едър, мускулест мъж, чиято плешива глава като че ли блестеше на звездната светлина. Изправи се, щом видя новодошлия. Мина се без мечешки прегръдки, той бе винаги по-официален от Индрио. Но плесна ръката на Хал между дланите си, а усмивката раздели долната част на лицето му на две половини.

— Радвам се да те видя, човече. Доста време мина от последната ни среща. Разполагай се. Имаме доста поводи да празнуваме.

Докато се настаняваха, Индрио погледна към Хал и повдигна вежди: „Е, братко?“

„Да, да, само ми дай възможност да го направя.“

Манакас не можеше да чете мислите им, но ги познаваше достатъчно добре, за да разбере, че става нещо.

— И така? Някой ще ме запознае ли с тайната?

— Съпругата на Стийл е при мен — изтърси Хал.

Манакас пребледня. Лешниковите му очи уловиха светлината и я отразиха. Той погледна първо единия, после другия и избухна в смях.

— Боже, за малко да се хвана! — Но усмивката му изчезна като слънчев загар, тъй като нито Хал, нито Индрио казаха нещо. — Това е шега, нали?

Хал поклати глава, внезапно се почувства уязвим, беззащитен. Беше допуснал огромна грешка, като спомена за Рей.

— О, скапана работа.

— Точно така — съгласи се Индрио.

— Стийл имаше дете. И него ли взе?

Манакас се отпусна на мястото си, лицето му бе изкривено от гняв.

— То не беше там.

Докато изричаше тези думи, си даде сметка, че всъщност не е сигурен. Сякаш ледена ръка стисна гърлото му, крилете на смъртта се докоснаха до сърцето му.

„Къде, по дяволите, беше детето?“

Побърза да се освободи от тази мисъл, но образът на Флечър се появи неканен в съзнанието му. Винеше нея за всичко това, нея и Стийл. Сега нямаше да стои тук, ако не бяха те. Стийл го бе научил как да доразвие способностите си. Най-вероятно сега нямаше да бъде в състояние да се „свързва“, ако не беше Стийл. Флечър бе изпълнила

своята част от сделката, като го изкара от затвора. Но в цялата тази работа нямаше капчица добронамереност. Те го бяха използвали, него, Манакас, Индрио и останалите, за осъществяването на собствените си планове. А зад тези планове лежаха други, по-тъмни, по-подозрителни, по-заплетени, които той така и не бе успял да схване.

На едно ниво намеренията им бяха невероятно прости. Седемте участници в проекта „Делфи“ бяха шпиони с екстрасензорни способности и работеха за правителството. Нещо като изопачена версия на „Мисията невъзможна“. Но на друго ниво „Делфи“ бе тяхното лично, секретно оръжие, средство за личностно облагодетелстване. Хал знаеше, че Флечър е по-виновна в това отношение, че се бе издигала в йерархията на Бюрото благодарение на получаваната от него информация, благодарение на задачите, с които се бе справял той.

Без информацията, която ѝ бе дал за една от важните колумбийски особи, сега тя нямаше да се състезава за мястото на заместник-директор. Ако Хал не бе скапал главата на агента, който я бе преследвал, сега нещастникът нямаше да се намира в едно от местните психиатрични заведения, а Флечър нямаше да получи поста.

Ами пътуването до Русия? Въпреки че Бюрото се занимаваше уж само с вътрешни случаи, двамата с нея бяха отлетели за Москва, където той се бе „свързал“ с Борис Елцин за информация във връзка с едно голямо вложение. Флечър бе предала фактите на някого си от ЦРУ, когото искаше да направи свой длъжник.

Завърти се, Хал. Излай, Хал. Стани, Хал. Направи си номерцата, Хал. На всичкото отгоре на Флечър никога не ѝ пукаше кое време на денонощието е. Тя нахлуваше със своите въпроси и отстраняваше всеки, който се изпречеше на пътя ѝ.

Манакас го потупа по ръката.

— Още ли си с нас, човече?

— Тъй като Рей е изчезнала, те биха могли да решат, че е отвлечена и следователно Флечър ще може да се намеси без повече протакане — заяви остро Хал. — Това ще улесни нещата за нас.

Очевидно Индрио още се съмняваше, но лицето на прагматичния Манакас просветна.

— Той може и да е прав, Вик. Нищо чудно в крайна сметка нещата да се развият в наша полза.

Индрио поклати глава.

— Тази работа не ми харесва. Смърди. — Свъси гъстите си вежди. — От самото начало ли планираше този бълвоч с Рей, Хал?

С Рей. Сякаш я познаваше лично. Прииска му се да стовари юмрук в грозната му уста.

— Не. — Знаеше, че Вик чете мислите му, но тъй като бе отговорил на въпроса честно, не му пукаше. — Поне не съм си давал сметка. Но винаги съм си падал по нея, така че може би тази мисъл се е таяла в подсъзнанието ми още от началото, кой знае.

— Е, стореното сторено. — Манакас размаха ръце. — Трябва да действаме според обстоятелствата. Мен ме интересува повече как ще се доберем до Флечър.

— Сигурен ли си, че е напуснала Вашингтон? — попита Хал, изпита облекчение и премина на друга тема.

— Сканирах всичките ѝ координати там. Не я открих на нито един от тях. Имаш ли представа къде би могла да отседне в Лодърдейл? Все пак ти я познаваш много по-добре от нас с Вик.

Да, имаше доста ясна представа. Флечър имаше строго определени навици. Сутрин винаги изпушваше цигара с кубинското си кафе, на обяд хапваше нещо топло, а на вечеря — нещо леко, спеше шест часа здрав сън и избираше стая с хубава гледка.

— Най-вероятното място според мен е „Пиър 66“. Стая или апартамент на последния етаж.

— Няма да е трудно да го проверим — отвърна Манакас. — Ако се окажеш прав, двамата с Вик ще я държим под око, за да разберем с колко души пътува, какви са намеренията ѝ, къде е най-уязвима.

Усмивката разкри дългите му зъби, подобни на стара, покрита с петна ограда от колове.

Индрио наблюдаваше Хал през облак дим.

— По-лесно би било, ако успееш... Ти знаеш... — Разсече въздуха с тънката си длан. — Да ѝ скапеш хубавичко главата, Хал.

— Не мога да се „свържа“ с нея. Никога не съм успявал да го направя.

Освен в редките случаи, които обаче не им влизаха в работата.

— Трябва да имаме още нещо предвид — обади се Индрио. — Разбрах, че местните ченгета работят с екстрасенска.

Манакас сви рамене.

— И какво от това? То не означава, че я бива в тази работа.

Хал обаче се обезпокои.

— Успя ли да доловиш някаква информация за нея? — обърна се към Манакас той.

— Да, заобиколена е от книги. И има две големи птици.

— Книги и птици? — Индрио се засмя и завъртя очи. — Хайде, човече, не вярвам, че я приемаш насериозно.

Тази забележка очевидно ядоса Манакас. Двамата спориха няколко минути, но Хал не ги слушаше. Опитваше се да осъзнае последствията от този факт. Той го смущаваше, тъй като разследването придобиваше нов, неочакван обрат. Но най-вече го плашеше.

През годините в Маями се бе запознал с много хора с екстрасензорни възможности: измамници с неустоим чар, които се надяваха да спечелят от един предхождащ бизнес, астролози, способни да предвиждат бъдещето посредством движенията на определени планети, гледачи на ръце и на карти, някои от които наистина предсказваха. Истинските ясновидци бяха рядкост, но внезапно почувства със сигурност, че тази жена спада към тях. Нямаше база за подобни предположения, но въпреки това беше убеден, че е така.

— Нуждаем се от повече информация за екстрасенската — заяви той.

— И за местното ченге, което разследва случая — добави Манакас. В този момент им донесоха каната с бира. Той напълни три чаши и вдигна своята. — За края на кучката на колела, независимо по какъв начин ще се справим с нея, както и на ченгето, екстрасенската и на всеки друг, който се изпречи на пътя ни. Salud, amigos^[1].

Изпразни чашата си на един дъх.

Хал също пи, но в устата си усещаше единствено вкуса на страха. Страх, че екстрасенската, която и да бе тя, можеше да се окаже много по-опасна за него от Манакас и Индрио, по-опасна дори от Флечър.

[1] Наздраве, приятели (исп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

На Флечър строежът ѝ приличаше на древен град, изоставен дълго преди пристигането на Колумб. Циментовите блокове и дюните от пръст блестяха на светлината на звездите. Въздухът имаше типичния за Южна Флорида аромат, дължащ се отчасти на океана, отчасти на Евърглейдс, отчасти на още нещо, което не беше в състояние да определи.

Тя забеляза вана, паркиран точно там, където бе казал Джим Худ, че ще е. Худ може и да беше ексцентрик, но на него можеше да се разчита. Бяха изпълнявали достатъчно задачи заедно, за да знае какво може да очаква от него. Въпреки това се чувстваше напрегната и раздразнителна. Ако убийството на Стийл нямаше връзка с „Делфи“, присъствието ѝ тук бе чиста загуба на време. Но ако един или всичките липсващи участници бяха отговорни, тогава беше изправена пред най-значимото предизвикателство в своята кариера: да ги намери, преди да са я открили те.

Спря взетата под наем кола до вана и излезе. От летището бе отишла право в хотела, където се настани, взе си душ и се преоблече, а след това се обади на Худ. Кракет я бе инструктирал в началото да не подава много-много глава. Щеше да работи зад кулисите заедно с Худ, докато разбере какво става.

Целият този процес ѝ изглеждаше доста мъчителен. Струваше ѝ се по-предпазливо просто да поеме в свои ръце разследването и по този начин да елиминира проблема с местните играчи. Това бе по-пряк път към отговорите, от които се нуждаеше. Но тъй като имаше нужда от непрекъснатата подкрепа на Кракет до публичното обявяване на нейното повишение, тя щеше да играе според неговите правила, докато решеше, че е време да хване конците.

Приближи се до вана и почука на вратата му.

— Флечър е.

Вратата се плъзна встрани и Худ ѝ даде знак да влезе. Той седеше пред сложна система от електронно оборудване. Слушалките изглеждаха така, сякаш бяха изникнали от главата му. Имаше петно от

кафе на джоба на ризата му, която явно беше един размер по-малка, тъй като копчетата ѝ бяха опънати.

Най-голямата слабост на Худ беше храната и както изглежда нямаше значение каква е тя. Стоеше ли пред него, той я изяде и очевидно бе хапнал стабилно през часовете на престоя си във вана. Подът бе осеян със смачкани целофанови обвивки и празни найлонови торбички, въздухът миришеше на фъстъци, шоколад и кафе. Този човек я отблъскваше. Обаче уважаваше неговите знания, умения и професионализъм, на които винаги можеше да се разчита. В миналото той бе прекрасен пехотинец.

— Къде е Ласкин?

Вторият човек в нейната операция.

— Отиде да пусне една вода — отвърна Худ. — Има две обаждания, които ни засягат. — Подаде ѝ слушалки. Тя ги намести, докато той се занимаваше с многобройните копчета по своята апаратура. — Едното е от днес следобед, а другото — отпреди около два часа.

Гласът на първия мъж, който се обаждаше, звучеше така, сякаш бе настинал: „... информация... убийството на Стийл... «Елбо Рум»... следващия четвъртък вечерта.“ В него имаше нещо познато, но не можеше да определи какво.

— Някаква представа, кой е той? — попита тя.

— Не. Обаждането е направено от уличен телефон в Лодърдейл.

Следващият разговор възбуди интереса ѝ едва когато чу „... и да видиш какво ще усетиш.“

— Екстрасенска?

— Така изглежда. Ще ходи в къщата на Стийл утре следобед.

„Добре“ — помисли си Флечър. Моментът беше подходящ да се отбие и да се представи.

Задната врата се отвори и оттам се показа Брус Ласкин.

— Здравсти, Ленора.

Направи балон с дъвката си и шумно го спуска.

— Прослуша ли лентата, Брус? — попита тя.

— Да. — Беше се отказал от цигарите преди известно време и сега с огромно удоволствие поглъщаше ментови бонбонки и дъвчеше дъвки. — Онзи говори така, сякаш има проблеми със синусите. Може

би знае нещо, може би — не. При всяко положение един от нас трябва да бъде в „Елбо Рум“.

Ласкин, агент от Маями, с когото работеше с неохота, я дразнеше. Но знаеше от предишните им съвместни задачи, че се справя добре с нарежданията.

Худ отвори пакетче фъстъци, подхвърли няколко в устата си и наду едната си буза с тях като хамстер.

— Аз ще отида, Брус прекалено много прилича на ченге.

Заяви го така, сякаш Ласкин не присъстваше. Студените му мъртви очи я гледаха от подобното на херувим лице.

— Аз ще го направя — обади се Ласкин.

Всъщност екстрасенската я тревожеше повече от автора на анонимното обаждане до Шепард, тъй като знаеше силата на психичната енергия. Във върховата фаза на проекта „Делфи“ Вик Индрио бе в състояние да влезе в пълна с политици стая, да прочете мислите на онзи, когото му посочи, и да ѝ предаде информацията, която я интересува. Ами Еди Манакас, който „виждаше“ от разстояние. Въоръжен само с географските координати или с определени цифри, той бе в състояние да „вижда“ всичко, което ставаше с мишената. Идеалният шпионин. Хал Бенет, най-силният и ексцентричният от тримата, бе на по-високо ниво. Той можеше да се „свързва“ с повечето хора с ужасяваща лекота и да прави на пихтия главите им.

Според Флечър такива екстрасенси са мутанти. Подозираше, че екстрасенската на Шепард има някакви зачатъчни интуитивни заложби или, още по-добре, е измамница. Докато не научеше обаче нещо повече за нея, тази мисъл нямаше да ѝ дава мира, а Кракет нямаше нужда да научава за това.

Въпреки участието си в „Делфи“ заместник-директорът никога не се чувстваше комфортно, ако не играеше по правилата. Затова се движеше по тънката линия между световите и се стараше да задоволи изискванията и на двата.

За Флечър обаче едно нещо или беше, или не беше ефикасно. За момента най-ефикасната посока на действие съвпаднаше с директивата на Кракет да остане незабелязана. Но когато това загубеше ефекта си, тя щеше да направи каквото ѝ се струваше най-добро. А преди да предприеме някакви действия, щеше да разговаря отново с Евънс.

Ще поддържам връзка с вас — каза и излезе от вана.

Клетъчният ѝ телефон иззвъня точно когато влизаше в стаята си.

— Ленора Флечър.

— Ричард е. Можем ли да разговаряме?

— Да, сама съм. Какво има?

— Какво откри?

— Засега почти нищо.

Разказа на Евънс за Шепард, екстрасенската и анонимното обаждане.

— След нашия разговор реших, че се нуждая от слънцето на Флорида. Пристигам в понеделник и ще отседна в апартамента си над плажа на Лодърдейл. Там има достатъчно място, Ленора.

Предложението му я изуми. Познаваше този човек от почти двайсет години и не помнеше да е правил подобен жест.

— Това опит за покаяние ли е, Рич?

Той се засмя.

— В известен смисъл, струва ми се. Но имам и личен интерес от твоя успех.

Разбира се. Станеше ли заместник-директор, щеше да разполага с информация, която Евънс можеше да използва за сделките си със своите стари другари в Агенцията.

— Пенсиониран, но не напълно.

— Нещо такова.

— Обади ми се, като пристигнеш. Ако не друго, поне ще вечеряме заедно.

— Добре. О, между впрочем шефът ти ми се обади лично, за да ми каже за твоето повишение.

— Доколкото познавам Кракет, това не ще да е била единствената причина.

Ричард се изхили.

— Абсолютно вярно. Искаше файловете на Агенцията във връзка с „Делфи“.

— Какво му каза?

— Че няма никакви файлове.

— И той ти повярва?

— Не знам. Но не можеше да ме нарече лъжец дори да го мислеше.

— Благодаря, Рич.

— Няма защо. Ще говорим пак утре.

Докато прибираше телефона, Флечър се почувства разтревожена от обаждането на Кракет. Интересно каква бе истинската му цел?

Малко след изгрев-слънце Флечър внезапно се събуди и седна в леглото. Сетивата ѝ бяха нащрек, опитваше се да долови някакъв шум, глас, улично движение. Разположението на апартамента обаче бе такова, че я изолираше от уличния шум, а никакъв звук не идваше от коридора.

През краищата на завесите се процеждаше светлина и за миг се изкуши да стане, да поръча чаша кубинско кафе, на което да се наслади заедно с една цигара навън на терасата. Но Боже, колко уморена се чувстваше! През последните няколко месеца не бе спала добре и това започваше да ѝ се отразява. „Още един час“ — помисли си тя и се отпусна в леглото.

Но едва затворила очи, тя ги отвори отново и погледът ѝ се втурна из полумрака като ужасен плъх. Усещаше нечие нефизическо присъствие. Знаеше, че я сканират на психическо ниво, фокусирано, умишлено сканиране, реално като светлинката на фенерчето, но напълно невидимо.

По кожата ѝ изби пот, сърцето ѝ запрепуска, кръвта нахлу в главата ѝ. Спусна се напред и грабна устройството УНЧ. Колко бе сглупила, като го изключи снощи. Грабна с треперещи ръце превключвателя, включи го и почувства незабавно разликата. Радиовълните с ултра ниски честоти създаваха екран от бял шум, блокиращ сканирането.

Флечър скочи от леглото, без да пуска УНЧ, и хукна към завесите пред стъклената плъзгаща се врата. Въздух, светлина, бързо. Отвори широко вратата и побърза да излезе на балкона. Заля я ранната утринна светлина, изпълни я първобитно облекчение. Чувстваше се като пещерна жена, която боготвори играещия пламък.

Потърка ръце, вледенени от утринния хлад. Синият простор на небето я обгръщаше като огромен прозрачен свод. Погледът ѝ се

плъзна по студения гладък хоризонт към тясната виолетова ивица, където небето срещаше морето. След това се загледа в лодките, пуснали котва край пристаните около канала, в реещите се из синевата чайки. И когато се почувства отново пълна и спокойна, се върна в апартамента.

Застана неподвижно в средата на стаята, със стегнати мускули, с все още разтуптяно сърце. Беше сигурна, че сканирането е преустановено, но за да се убеди съвсем, изключи УНЧ. Нищо. Побърза да го включи отново и се приближи до леглото, дълбоко разтърсена от случилото се.

„Умишлено сканиране.“ Знаеше само за двама души, способни на такова нещо. Единият беше мъртъв. Другият бе Еди Манакас.

Манакас, първият от тримата, избягали от „Делфи“, бе потънал като че ли вдън земя, докато бе пуснат условно. Според нея не би могъл да го направи без професионална помощ: пластична хирургия, нова самоличност, нов живот. В момента можеше да се намира буквално под носа ѝ и да не го разпознае. Освен в случаите, когато прибегнете до подобна гадост.

Флечър остави УНЧ да вибрира, в случай, че Манакас се опита да я сканира отново. Съоръжението, вариант на прототипа, използван експериментално за контролиране на размирици, беше калибрирано така, че да съответства на изпусканите от мозъка електрически импулси. Беше го нагласила да варира между тета-вълните — един до три цикъла в секунда, и делта вълните, вибриращи с по четири до седем цикъла в секунда.

Когато, работеха на психическо ниво, повечето участници в „Делфи“ действаха между тези две състояния. Вкъщи нощем обикновено прибираше устройството, навик, който бе станал автоматичен също като миенето на зъбите преди лягане. Но след това, което се бе случило преди малко, повече нямаше да го изключва нито нощем, нито по което и да било друго време, докато се намираще тук.

И така, кое бе предизвикало сканирането? Убийството на Стийл? Нейното пристигане? Ръката ѝ потрепери, когато запали цигара. „Ето какво правят с мен.“ Стана и закричи из стаята, беше ѝ по-лесно да мисли, когато се движеше.

„Премисли отново това, Ленора. Липсват трима: Индрио, Манакас, Бенет.“ Имената маршируваха из мозъка ѝ с ужасяваща

безнаказаност, заплаха за всичко, което беше или можеше да стане. Смъртоносното трио от мутанти, Франкенщайновците, за чието създаване бе спомогнала заедно със Стийл и Евънс.

Мислите я върнаха към миналото, към въпросите, които си бе задавала хиляди пъти и преди. Смъртоносното трио се бе опознало от създаването на „Делфи“. Не беше ли логично тогава да продължат да поддържат връзка след изчезването си. Спря се на тази мисъл и умът ѝ побягна нагоре-надолу по магистралите на миналото, през лабиринтите на вероятностите.

Обади се на Худ във вана.

— Джим, извади графично изображение на тембъра на гласа на човека, който се е обадил снощи на Шепард, и го сравни със записите ни на гласовете на Хал Бенет, Ед Манакас и Вик Индрио.

Худ тихичко подсвирна:

— Божичко, Ленора, трябва да си надушила нещо. Ще ти се обадя след час.

— Ще си бъда в стаята.

През следващия час тя крачи напред-назад и пуши, потънала в размисъл, като преценяваше ситуацията от различни ъгли. Всичко обаче се свеждаше до един-единствен въпрос: ако беше права, какво, по дяволите, означаваше това?

Худ се обади след шейсет и пет минути, най-дългите шейсет и пет минути в живота ѝ.

— Графиката на тембъра съответства на гласа на Индрио.

Флечър затвори очи и стисна клепачи, изпитваше едновременно удовлетворение, че е била права — Манакас, а вероятно и Индрио, и Бенет се намираха в района, и отчаяние, че най-големият ѝ кошмар бе започнал.

ГЛАВА 11

Светлината докосна лицето на Рей като топла длан, но тя не отвори очи. Първо се послуша. Птичи песни. Преминаващ през клоните ветреца. Плискане на вълни в лагуната. Толкова обичайни звуци, че я караха да се чувства в безопасност, защитена, почти спокойна.

Но друга нейна част прошепна: „Нищо не е такова, каквото изглежда.“

Щом си го помисли, от дълбините на съзнанието ѝ изплува умиротворена картина и се придвижи напред, докато го изпълни: морски бряг при залез, разбиващи се в чистия пясък вълни, горящ оранжев слънчев диск на хоризонта. Достоеен за картичка пейзаж.

Не можеше да обясни противоречието, не можеше да свърже двете крайности. Затова го прогони от главата си и отвори очи.

Ранно утро в чикито. Не виждаше Хал, не го чуваше. Но от кухнята се носеше аромат на прясно сварено кафе: значи той бе там.

Рей се надигна на лакти. Белезниците все още обхващаха лявата ѝ китка, но не бяха прикрепени към стола. Седна, ставите ѝ изпукаха, усети болка поне на десетина места по тялото си. Пикочният ѝ мехур щеше да се пръсне. Повдигаше ѝ се от лекарството, което ѝ бе давал, и това потискаше както жаждата, така и глада. Струваше ѝ се, че са я разрязали и после неумело са я зашили.

Помнеше смътно, че е яла и пила нещо сладко, може би сок, но тези спомени приличаха на светулки в тъмна, сива мъгла. Нямаше представа кога се е случило това.

Надигна се на колене и бавно се изправи. Добра се до най-близкия прозорец и се наведе навън. Разтърка лицето си с длани, опитвайки се да се отърси от вцепенението. Чувстваше се така, сякаш костите ѝ бяха напълнени с някакво плътно, тежко вещество, което я правеше по-трудно подвижна. Впери поглед в лагуната на около три метра надолу. „Дупка на дъното — помисли си тя. Невъобразимо дълбока.“

Дупка на дъното ли? В Евърглейдс? Друго противоречие, което не можеше да обясни. Ужасяваше я. Чувстваше, че нещо не е наред, но

споменът ѝ за този факт беше съвсем точен. „В Евърглейдс има дупки по дъното — повтори си тя, това определено не ѝ прозвуча както трябва. — Защо не?“

Съсредоточи се върху цвета на водата: приличаше ѝ на чай. Мангровите дървета хвърляха сенки върху нея. Само в средата се отваряше дупка към синьото небе. Единственият начин да се измъкне от чикито бе, като се превърне в птица и излети през тази дупка. Или като вземе лодка. Не можеше да доплува до мангровите дървета. Не знаеше да плува, водата я ужасяваше.

Анди твърдеше, че разбира страха ѝ от водата, но всъщност не го разбираше, не и като психолог, нито като съпруг, нито като човешко същество. Понякога дори я унижаваше заради това пред сина им: „Майка ти се страхува от водата, Карл.“ Или я дразнеше: „Хайде, Рей, водата е чудесна.“ Караше я да усети колко безпочвени са страховете ѝ. „Нищо не може да се сравни с любенето във вода, Рей.“ Анди никога не я бе подкрепял особено в каквото и да било.

В този момент дори вече не бе сигурна защо изобщо се бе омъжила за него. Чарът му, бляскавият му ум, домът им, нито едно от тези неща не можеше да компенсира честите му отсъствия, мрачното му мълчание, погълнатостта от собствените мисли. А и сексът им не бе особено добър вече от доста време.

„А какво мислиш сега, Анди? Хал поиска ли откуп?“

Тя бе изчезнала от... колко време? Два дена? Три? По-дълго? Нямаше представа. Усещането ѝ за време бе изчезнало. Може би Хал все още не бе предявил никакви искания. В такъв случай Анди вероятно мисли, че е отишла някъде, където да размишлява на спокойствие след последния им спор. Беше го правила и преди, защо тогава да реши, че този път е по-различно? Той гледаше на учителската ѝ кариера просто като на хоби и нямаше да се сети, че не си бе позволявала никога подобно нещо в учебно време.

Следователно, ако съпругът ѝ смяташе, че е заминала някъде за известно време, щеше да очаква да се върне след няколко дни. И в такъв случай нямаше да предупреди полицията. Щеше да обясни на госпожа Лий и на всеки, който го попита, че е отишла на гости при приятели.

Наистина, като се замислеше, не виждаше никаква причина да бърза да се връща вкъщи. Въпреки че се тревожеше за Карл, беше ѝ

приятно да знае, че сега Анди се е озовал на нейното място. Действителността щеше да се стовари върху му: пазаруване в магазина за хранителни стоки, готвене, хранене, грижи за детето, посещения при лекаря, детска градина, градинаря, госпожа Лий. Нека и той известно време да пожонглира с професионалните и личните си ангажименти. Нека се събуди задъхан от ужас посред нощ, тъй като е забравил да попълни имунизационния картон за детската градина на Карл.

Гняв, изпитваше най-вече гняв. Беше живяла така четири от десетте години на брачния си живот. Ядосана, защото през по-голямата част от времето съпругът ѝ се държеше така, сякаш зачеването и раждането на сина им бе станало, независимо от него самия. Ядосана, защото я караше да се чувства като прислужница, като бавачка, готвачка и курва. И още по-лошо, тя му позволяваше това.

Когато бяха поставили диагноза на Карл, че е диабетик, Анди бе реагирал така, сякаш това бе проклетие — нещо, което трябва да крият от приятелите си, от колегите си. Нито веднъж не беше инжектирал инсулин на момчето, ако го направеше, щеше да признае съществуването на проблема. Изведнъж тя осъзна, че още малко и ще се изпълни с презрение към човека, за когото се бе омъжила.

„О, Боже, моето момченце, къде е момченцето ми сега?“

Притисна юмрук до устата си, за да потисне риданията.

„Престани.“

Рей застана край вратата и погледна през нея. Хал стоеше с гръб към нея в лявата част на кухнята, където се намираха печката и мивката. Тананикаше си тихо и потропваше с крак в такт мелодия, която слушаше. Мирисът на бекон се смесваше с аромата на кафе.

Беше бос, с шорти и тениска. И доволен.

— Бих искала да взема душ и да облека чисти дрехи — обади се младата жена.

Хал рязко се обърна. Беше го стреснала, това ѝ достави удоволствие.

— Не те чух. — Погледна припряно към печката и започна да нарежда ивички бекон върху постланите върху тезгяха кърпи. — Гладна ли си?

„И още как.“

— Да. Но първо бих искала да се изкъпя и да се преоблека.

Той остави лопатката и избърса ръце в една от кърпите за съдове.
— Донесъл съм някои от дрехите ти. Тук са.

Приблужи се до шкафчето под мивката, извади оттам кожената чанта, която Анди ѝ бе подарил по време на сватбеното им пътешествие в Бразилия. Занесе я до нея, остави я в краката ѝ и отстъпи назад.

— Няма самобръсначка. Нищо, което би могла да използваш като оръжие. Но иначе ще намериш всичко, което ти е нужно.

Отвори ципа на чантата. Беше приготвил багажа ѝ с граничеца до вманиаченост педантичност: шортите на едно място, тениските — на друго, бельото най-отгоре. Повдигаше ѝ се при мисълта, че бе бъркал из нейните чекмеджета, докосвал е дрехите ѝ, че ги е сгъвал. За съжаление отвращението ѝ нямаше да промени нищо.

Рей избра дрехите, кърпата и несесера с тоалетните принадлежности и се изправи.

— Ще имаш ли нещо против да ми махнеш белезниците? Разранили са до кръв китката ми.

Той се замисли за миг, след това бръкна в джоба на шортите си и извади няколко ключа. Докато отключваше белезниците, докосна кожата ѝ, направи го умишлено, а тя едва се сдържа да не отдръпне ръка.

— Къде е душът?

— На откритата платформа. — Посочи към дървената будка непосредствено до края на покрива. — Ще трябва да напомпаш няколко пъти, преди да потече водата. Чиста е, но не става за пиене. Закуската ще бъде готова, когато свършиш.

Младата жена кимна и понечи да мине покрай него, но той я хвана за ръката. Тя сведе поглед към пръстите върху лакътя си, след това се взря в бездънната синева на очите му.

Нещо премина помежду им, нещо като електричество, което ги свърза на прекалено дълбоко за обяснение ниво. Тя имаше усещането, че той може да чете мислите ѝ, че дори се е промъкнал в черепа ѝ и е погледнал и двамата през нейните очи.

Пусна ръката ѝ.

— Не се сетих по какъв друг начин бих могъл да привлека вниманието ти, Рей.

Забележката му наемкваше ясно за намесата на някакви свръхсили и засили страха ѝ от него. Усещаше как костите и органите ѝ се компресират, кожата ѝ се сбръчква, как се смалява и е на път да изчезне. Но когато заговори, гласът ѝ прозвуча със смайващо спокойствие.

— Мярката е малко драстична.

— До снощи аз бях само един от многото осъдени, който излежаваше присъдата си в затвора, където работеше ти. По онова време в целия комплекс имаше само шестнайсет жени. Нямах представа какво преживяване беше за нас да ви гледаме как идвате на работа всяка сутрин, Рей. Вие носехте миризмата на свободния свят. Давахте ни надежда.

Лишиш ли някого от нещо, не след дълго то ще се превърне в негова мания. Тя също го разбираше, тъй като в началото точно това бе чувствал към нея Анди.

— Ти едва си спомни първото ми име — продължи младият мъж. — Съмнявам се, че ще успееш да се сетиш за второто. Бас държа, че не помниш дори за какво бях осъден.

Единственият ѝ ясен спомен за Хал бе свързан с инцидент. Дватамата седяха в нейния кабинет в затворническия комплекс и обсъждаха предметите, които той щеше да изучава по време на обучението си по колежанската програма, когато изведнъж тя бе получила мигрена и усетила пулсиране в главата. Болката се появи първо в скулите, оттам премина към челото и слепоочията, а после — към темето.

Тази странна подробност се бе запечатала в паметта ѝ, макар че през четирите ѝ години като преподавателка в Манатий се бе срещнала със стотици затворници. Но когато се сетеше за някого от осъдените, които бяха работили за нея, хора, които бе виждала пет пъти седмично, петдесет седмици в годината, тя често свързваше лицето с името. Връзката ѝ с Хал от онзи период се осъществяваше посредством съвсем тънки, илюзорни нишки.

— Имаш право. Не се сецям.

— Измама — изрече го с особена гордост. — Но ще говорим за това по-късно. Просто искам да знаеш, че никога не съм възнамерявал да ти сторя нещо лошо. Упояхах те заради собствената ти сигурност.

Разбира се. Рей мина покрай него.

Душ кабината беше наистина оригинална, не можеше да го признае. Три дървени стени се издигаха край душа, който се спускаше от ръба на покрива. Беше отворена откъм страната, която гледаше към западната част на лагуната, така че Хал не можеше да я види. Но тъй като стените не стигаха до пода, можеше да вижда краката ѝ от коленете надолу, да вижда дрехите, които съблича.

Това я караше да се чувства неудобно. Ако той се приближеше, ако опиташе да... „Стига си мислила за това.“

Постави дрехите и чантата на високата полица, която минаваше покрай две от стените. Евтината пластмасова сапунерка във формата на мидена черупка бе сложена върху окачената на душа телена поставка. В нея видя „Дав“, любимия си сапун, единствения, който използваше от години. Съвпадение ли бе това, или той го знаеше?

Тъй като душ кабината нямаше покрив, можеше да погледне нагоре към небето. „Излети през тази дупка, това е единственият начин да се измъкнеш оттук.“ Младата жена съблече дрехите си и се захвана с помпата. Водата потече през нещо като помпена система, която черпеше направо от лагуната.

Когато свърши, се уви в хавлиената кърпа и се загледа в оттичащата се през пролуките между дъските вода. Кап-кап. Кап-кап.

След като водата изтичаше в океана, тогава може би същите тези капки някой ден щяха да докоснат брега край нейния дом. Може би синът ѝ щеше да тича по плажа и тези капки щяха да докоснат краката му. Ако връзката между всичко бе така дълбока и проста, тогава, като обличеше тези капчици, щеше да усети вкуса на кожата на Карл.

Тогава тя заплака — за сина си, за себе си. Разтърсваше се от дълбоки, безмълвни ридания. Мъка, страх, тревога, всичко се бе смесило. Притисна длани към очите си и продължи да натиска: „Престани с това, престани с това, престани с това.“

— Мръсник — прошепна тя.

Плачът нямаше да промени нищо.

Но бе намалил ужасното напрежение, което притискаше сърцето ѝ. „Дрехи, помисли си Рей. — Чисти дрехи.“ Това беше тайната — да напредваш стъпка по стъпка.

Взе ризата и клина и излезе от душ кабината. Надвисналите мангрови дървета напомняха зелен затвор, през чиито дупки влизаше тебеширенобяла светлина. Как само се нареждаха нещата — бившият затворник живееше отново в затвор.

Когато влезе в кухнята, видя, че Хал е приготвил масата. Тя беше от борово дърво, както и двата стола. Творение на ръцете на Хал. Внезапно си спомни, че в затвора той бе вземал часове по дървообработване.

В празната пластмасова бутилка от минерална вода сега бяха поставени три пурпурни цветя. Свежи цветя. Диви. Нищо, че чиниите и приборите бяха от пластмаса, че покривката приличаше на тези, които могат да се видят из италианските ресторанти, където храната беше лоша, а обслужването — ужасно. Очевидно бе положил големи усилия, за да създаде по-приятна атмосфера, и това усили подозренията ѝ.

Избра стола, който се намираше в северния край на масата, а Хал се настани точно срещу нея. Започна да ѝ подава алуминиевите купи и пластмасовите чинии с храна, истинско пиршество. Бекон, риба, прясно сварено кафе, бъркани яйца, варено жито, намазани с мед препечени филийки. Имаше и парченца портокал, половинки розов грейпфрут, ягоди с такъв червен цвят, че приличаха на изкуствени.

Рей си налагаше да се храни бавно. Никой не говореше.

— Интересува ме — промълви най-сетне тя — какъв откуп си поискал.

Той внимателно избърса уста с хартиена салфетка.

— Никакъв. Казах ти вече, Рей, тук не става въпрос за пари.

Засмя се — дълбок смях, който я озадачи и смрази кръвта ѝ. Смехът секна рязко, сякаш някой бе измъкнал запушалката и развеселеността му бе изтекла като вода по канал.

— Не му искам парите. Нямам нужда от тях.

— Какво искаш тогава?

— Теб. Единственото, което искам, си ти.

Думите му я зашлевиха като мокра кърпа, силно, остро, така че болезнено усети удара. Младата жена побърза да сведе поглед и стисна с ръце коленете си, за да не види, че треперят.

За него нямаше значение, че не бе произнесла нито дума повече по време на закуската. Беше достатъчно, че седеше до него, че ядеше от приготвената от него храна. Костурът, който бе уловил тук, в лагуната, като че ли ѝ хареса, а той наистина бе съвсем пресен и направо се топеше в устата.

Взе скицника и започна да я рисува, както стоеше пред него, с влажна коса, чиито крайчета се бяха завили. Имаше прекрасни черти и му напомняше на Джесика Ланг, една от любимите му актриси. Имаше всички филми, в които тя бе участвала, дори първия ѝ, „Кинг Конг“. Гледаше го само заради нея.

Когато Рей работеше в Манатий, косата ѝ бе като на Ланг и русите къдрици стигаха до раменете. Сега я носеше до брадичката и тази прическа смекчаваше острите черти на лицето ѝ. Веждите ѝ изглеждаха по-тъмни от косата и притежаваха особена красота, която той се опитваше да предаде в своята рисунка. Портретите не му се удаваха, докато не се зае да рисува Рей.

Тя се хранеше бавно. След това се облегна назад, стиснала чашата с кафе в двете си длани, и започна да наблюдава раждащата се изпод ръката му рисунка. Той се вгледа в дългите ѝ тънки пръсти, ноктите им бяха изрязани дълбоко и не бяха лакирани. „Нокти на беднячка — помисли си той, — не на съпруга на милионер.“

— От колко време рисуваш? — попита тя.

— Откакто се преселих тук. — Опитваше да предаде вярно извивката на устата, нейната пълнота и чувственост. — Започнах с птиците, после с Големия...

— Големия ли?

— Триметровият алигатор, който живее в лагуната.

— Откога ме наблюдаваш, Хал?

— От известно време.

— Ти ли изпращаше подаръците и картите Таро?

— Да.

— Анди предаде всичко на полицията.

Хал се стараеше да говори за Стийл в сегашно време. Все още се притесняваше да не би тя да разбере за смъртта му, преди да е спечелил доверието ѝ.

— Може би е казал, че има намерение, съмнявам се обаче, че го е направил. Полицията щеше да му зададе прекалено много въпроси, на

които не би могъл да отговори.

— Какво искаш да кажеш?

— Съпругът ти е замесен в гадости, за които нямаш представа.

— Не ме изненадва.

— О, мисля, че това би те изненадало.

Рей сви рамене и отмести погледа си от него. Знаеше, че е възбудил любопитството ѝ. Но сега трябваше да действа съвсем внимателно. Да разкрие достатъчно, за да ѝ даде възможност да разбере що за двойствена личност е бил съпругът ѝ. Обаче тя не биваше да се досети, че Хал го е убил.

Докато тя стоеше, той се „свърза“ съвсем внимателно с нея. Пое го див водовъртеж, бясна фурия от тъмни, наситени цветове. Чу викове, чупене на стъкло. Тогава тя рязко извърна глава и той побърза да се измъкне.

„Модел на брак“ — помисли си той. Нейният брак със Стийл се характеризираше със спорове, несъгласия, надвиквания.

Младата жена се намръщи и потърка слепоочието си.

— И така, кажи в какви гадости е замесен Анди, Хал.

— В изследвания на паранормални явления.

Игрички на шпиони, на смърт.

— Какво? — Рей се засмя. — Анди? Хайде, де.

Да, добрият стар Анди. Бенет кимна.

— Откога?

— От години. — Може би през целия си проклет живот. Може би Стийл бе едно от онези интровертни, изключително умни деца, които си имат въображаем другар в игрите и се унасят, приспивани от шепота на духовете. — Вероятно още от шейсетте години.

— Невъзможно. — Рей се засмя отново, но този път нервно, несигурно. — Не може да е скрил подобно нещо от мен. Ако се е интересувал от паранормалното, то е било само във връзка с психиатрията.

— Помниш ли какви бяха книгите в неговата библиотека?

Очите ѝ мрачно проблеснаха. Хал почувства, че точно така щяха да изглеждат отблясъците на някоя умираща планета.

— Откъде знаеш какви книги има в неговата библиотека?

— Тъй като съм гледал, когато икономката ви я нямаше.

Изненада, шок и недоверие пробягаха като светкавици по лицето ѝ.

— Предполагам, че в библиотеката му имаше повече от двеста книги, посветени на една или друга страна на паранормалното — продължи той.

— За каква измама те затвориха?

Подразни се от внезапната смяна на темата, така че разговорът да се върне отново към него. Искаше той да контролира за какво и кога да говорят. Но след като бе попитала, щеше да ѝ отговори.

— На психическо ниво. Не я определиха по такъв начин, но точно за това ставаше дума. Имах много клиенти, които ми плащаха от петстотин до хиляда долара, за да прочистя аурата им, да освободя живота им от проклетие, да им дам съвет във връзка с бизнеса и други такива.

— Ти екстрасенс ли си?

— Бях метафизичен съветник. — Тези думи го накараха да се усмихне. Ню Ейдж бе ненадмината в лепването на етикети, отговарящи на неговата дейност. — Има разлика. Аз не правех представления, не гледах на карти или на чаени листенца, или на други подобни глупости. Аз съветвах. И повечето ми клиенти бяха доволни, мнозина идваха многократно. Но някои *santeros* от маямската общност решиха, че представлявам заплаха за техния бизнес. Уговориха двама от бившите ми клиенти да подадат оплакване срещу мен, последва разследване... — Сви рамене. — И така се озовах в Манатий.

— Какво общо има всичко това с Анди?

Рей се приведе напред, очевидно бе успял да привлече вниманието ѝ. Той отново контролираше положението.

— Първите три месеца бях в Лейк Бътлър. Имах неприятности и ме преместиха в Манатий. Д-р Стийл трябваше да прави някакви психични тестове, за да прецени дали няма да представлявам заплаха за останалите затворници. Показа се, че се е интересувал повече от онова, заради което бях осъден. Така че направи друг тип тестове. Очевидно се справих добре, защото започна да работи с мен.

— По какъв начин?

Хал продължаваше да рисува, докато говореше, като изпълваше страницата с Рей в различни пози.

— Отначало правеше телепатични експерименти.

Младата жена се изсмя.

— Телепатия. Добре.

— Ако не искаш, не вярвай.

— Искаш да кажеш, че той помисляше за нещо и ти трябваше да отгатваш какво точно е то?

— Точно така. Но истинските експерименти бяха по-сложни.

— Дай ми някакъв пример.

— Едно от първите неща, които направихме, бе свързано с помощник главния надзирател.

— Кой от всичките? Смениха се трима през четирите години, в които работих там.

— Колмс. Онзи, който се смееше като Гручо Маркс.

Тя направи физиономия.

— Едно от най-неприятните същества. Той се пенсионира рано.

„Да, така стана“ — помисли си Хал. Определено. Но само защото трябваше да избира между пенсионирането и затвора.

— Е, това се случи горе-долу по времето, когато Колмс правеше преценка на служителите, включително и д-р Стийл. Помоли ме да видя каква е преценката му за него. И аз го направих.

— Това преди сватбата ми с Анди ли беше?

Той кимна.

— И какво стана?

— Установих, че Колмс го освобождаваше.

— Анди бе нает от отдела за работа със затворниците в Талахаси. Колмс нямаше нищо общо с това.

— Но именно той даде оценката на „Манатий“ за него.

— Откъде знаеш така добре как стават нещата отвътре?

— Поставих си за цел да го науча.

Знаеше, че това вече тя е в състояние да разбере. Беше работила достатъчно дълго в затвори, за да е запозната с истинските правила.

— Добре, продължавай.

— Две седмици по-късно ме помоли да открия дали Колмс не е замесен в нещо съмнително.

— Анди не би повярвал на думата на един затворник — избъбри младата жена.

Хал настръхна от подобна арогантност.

— Аз не бях какъв да е затворник, Рей, там е работата.

— Виж, не го мислех така, както прозвуча. Но ти знаеш не по-зле от мен каква е йерархията в затворите. Те срещу нас. Набиват ти го в главата, докато избираш професията и работното си място. „Това са осъдени, дами и господа. Умеят да манипулират. Ще ви изправят срещу собствените ви колеги, ако им предоставите и най-малката възможност.“ Нещо от този род. Анди беше точно такъв тип.

— Разликата е там, че той искаше нещо от мен. Знаех, че ще проверява всичко, което му кажа, и ако то се потвърдеше, щеше да играе в моя отбор. — Остави скицника и стана да напълни чашите с кафе. — Онова, което открих бе, че Колмс си пада по млади момчета. Замъкваше в своя фургон младежите, които даваха наряд извън затвора, и ги чукаше.

Рей не реагира.

— Вече си го знаела, нали?

— Носеха се слухове, когато го пенсионираха. Какво направи Анди, когато му каза?

— Мисля, че поговори с някои от затворниците и се спречка с Колмс. Не след дълго Колмс обяви, че се пенсионира, а д-р Стийл получи страхотна трудова характеристика.

— Значи си бил шпионин на Анди.

— Това бе една от моите роли.

— Какви бяха другите?

„Достатъчно“ — помисли си Бенет. Беше възбудил апетита ѝ за информация и беше засилил вече съществуващите съмнения относно човека, който бе всъщност нейният съпруг.

— Това е всичко засега. Хайде, искам да разгледаш дома ми.

Изпитваше истинска гордост, докато ѝ показваше чикито. Тя нищо не каза за катинара на кабинета му, но той очевидно ѝ хареса най-много. Разпитваше го колко време му е било нужно, за да направи това или онова, откъде се снабдяваше с материали и продукти, дали телевизорът му работи. Каза ѝ за сателитната чиния, която бе инсталирал, за генератора, който захранваше чикито с електричество.

— Разполагам с около петстотин филма — заяви гордо Хал. — Гледала ли си „Родени убийци“? Или „Долнопробна фантастика“?

— Не. — Пауза. — От колко време съм тук?

Ядосан от нежеланието ѝ да говори за филми, той рязко отвърна:

— Какво значение има?

— За мен има.

— Днес е неделя. Доведох те в четвъртък.

— В такъв случай полицията вероятно вече ме търси.

— Вероятно.

— Мога да живея без Анди — промълви тя. — Но не и без сина си.

Внезапно очите ѝ се насълзиха и тя побърза да излезе от стаята.

Синът ѝ, отново тази досадна подробност. Имаше нужда от новини. Малката му сателитна чиния щеше да хване Лодърдейл, но не искаше тя да чуе нещо за Стийл. Не още. Бяха започнали добре, опитваше се да гради върху тази основа.

Излезе на платформата, където стоеше младата жена. Очевидно бе плакала, а сега наблюдаваше как Големия се носи из потъмнялата от сянката на дърветата вода.

— Ако наистина можеш да правиш това, което твърдиш, кажи ми как е Карл.

— Каквото и да кажа, ще решиш, че го правя, за да те успокоя.

— Тогава първо ми докажи, че наистина умееш това. Кажи ми нещо за мен самата.

— Какво нещо?

— Факт от детството.

Това беше много лесно. Вече бе изпълнил домашната си работа.

— Когато си била на две-три години, някакъв роднина — по-голям братовчед или чичо — решава, че е време да се научиш да плуваш и те хвърля в басейна. Едва не си се удавила. Ето защо сега се страхуваш от водата.

— Това може да си го научил от Анди.

— Да, може. Но не съм.

Младата жена не отговори. Той разбра, че тя му повярва.

— Ако все още искаш да се опитам да науча нещо за Карл, ще имам нужда от негова снимка или нещо, което му принадлежи.

Рей се поколеба.

— Искаш да разбереш, нали?

— Ако си взел дамската ми чанта, в портфейла имам негова снимка.

— Ще я донеса.

Измъкна чантата от килера, извади портфейла и се върна на платформата. Подаде ѝ го.

Тя измъкна някаква фотография от едно отделение. Вгледа се в нея, съжалението и болката в погледа ѝ накараха сърцето му да се свие мъчително. Не искаше Рей да страда.

— Има ли значение, ако снимката не е правена скоро?

— Не знам.

Подаде му я и той се настани на платформата, като я притисна между дланите си. След това се взря в очите на момчето, същите като на майка му, и се „свърза“.

Никога досега не се бе „свързвал“ с дете. Стори му се, че плува в някакво първично море, където колебливата сила на емоциите вибрира като светлина. „Мама. Искан. Болка. Страх. Мече. Болница. Не харесвам. Мама, къде е моята мама...“ Болница. Хвана се за думата и проникна по-дълбоко, но сега се намеси разумът и започна да разсъждава относно причината момчето да се намира в болница. Не можеше да открие това, което му трябваше.

— Уплашен е, липсваш му, объркан е. Не може да открие някакво мече. То е светлокафяво, със скъсано ухо.

Рей, която бе седнала пред него, кимна, а очите ѝ се насълзиха.

— Ами Анди? Анди грижи ли се за него?

— Това е всичко, което улавям.

Подаде ѝ снимката.

Тя остана още дълго на платформата, окъпана от топла светлина, загледана във фотографията на сина си. Хал я наблюдаваше и се разкъсваше между нуждата си да я притежава, да направи всичко, което е необходимо, за да го постигне, и страха си, че каквото и колкото и бързо да стори, пак може да се провали.

ГЛАВА 12

— Събуди се, Шепард. Трябва да поговоря с теб.

Гласът на капитана изгърмя от телефонния секретар.

Шепард, който бе заспал дълбоко, посегна към слушалката и погледна часовника. Беше седем часът и три минути.

— Слънцето едва е изгряло, Гери — започна той.

— Предполагам, че още не си прочел днешния вестник.

— Не още. — Не му каза, че се бе отказал от абонамента си за „Форт Лодърдейл Нюз“, за да спести пари. — Убийството на Стийл беше водещата новина вчера, следователно не може да става дума отново за това.

— На трета страница, има кратко съобщение за това как в деня преди откриването на трупа някаква екстрасенска се обадила в полицията, тъй като се била включила в случая. Източникът не е назован, но съм готов да се обзаложа, че е Пийт Еймс.

— Божичко. — Уейн седна в леглото, вече напълно разсънен. — Написали ли са името й?

— Не. Но Еймс няма да дава повече информация на медиите, гарантирам ти.

— Уволниха ли го?

— Надеждите ти са безпочвени. Той работи в този отдел от десет години. Предполагам, че ще го преместят в друг.

— А какво ще кажеш за съкращенията, Гери?

Последвалото мълчание не предвещаваше нищо добро за бъдещето на Шепард.

— Ще поговорим за това в болницата. Ще можем ли да се срещнем в кафенето в девет и трийсет?

— Да, ще бъде там — отвърна той и затвори телефона.

Младият мъж пробяга седем километра около квартала, взе си душ, закуси и влезе в болничното барче малко преди девет и половина. Гери Янг бе заел една масичка в дъното и му махна, когато го видя.

Директорът на отдел „Убийства“ не беше нито едър, нито впечатляващ с външността си човек. Беше с петнайсетина сантиметра по-нисък от Шепард, слаб и жилест, а оредяващата му коса започваше да посивява. Тъй като професията му бе от тези, в които хората те преценяват според външния вид, често го мислеха за слаб или мудар. Уейн обаче знаеше, че това впечатление е измамно.

Янг бе негов съюзник още откакто бе започнал работа тук преди пет години. Може би в Шепард той виждаше себе си като по-млад, може би изпитваше бащински чувства към него или пък общите интереси бяха изковали здрава връзка помежду им. Каквато и да бе причината, Уейн винаги бе изпитвал благодарност за подкрепата му.

— Кажете първо лошите новини — заяви той, след като се настани до него.

Видът на Янг показваше, че е прекарал тежка нощ. Около очите му имаше тъмни кръгове. Сигурно бе свързано или с предстоящите съкращения, или с някоя бивша съпруга.

— В петък и събота непрекъснато съм спорил с шефа и местните чакали. Божичко, ако тези негодници искат да спестят пари, нека намалят заплатите с петнайсет процента.

В личния му списък с мръсници общинските бюрократи заемаха първото място заедно с репортерите и адвокатите.

— Е, и?

— На първи ноември отделът се намалява с десет души. Заплатите на останалите се замразяват поне за една година.

Младият мъж усети силно, почти болезнено свиване в корема.

— Дотогава остават шест дни, Гери.

Янг продължи, все едно че не го беше чул.

— Сигурно е, че ще те освободят, но ще получиш обезщетение за осем седмици, което...

— Остави това. То няма да покрие дори заема за жилището. Да не говорим за сметките за кредитните карти.

— Никой, който е работил шест години в отдела, не е съкратен, Шеп.

— А изпълнението на служебните задължения? Тези хора май не го смятат за нищо? Глупав въпрос, забрави го. Така или иначе, аз съм свършен.

И Янг изглеждаше нещастен като по-младия си колега.

— Е, не се отнася само за тебе, ако това изобщо може да бъде някаква утеха, Шеп. През последните години имаме толкова неразрешени убийства, че и моята работа е под въпрос. Имам две бивши съпруги и три деца, които ще бъдат много нещастни, ако се случи това.

— Шефът ти каза, че може да освободят й тебе?

— Не с толкова много думи. Но, дявол да го вземе, тази година навършвам петдесет и пет и двайсет и пет от тях работя в отдела. Той би искал да докара някой по-млад, който ще му работи за двойно по-ниско заплащане. Положението е такова, че може да ме спаси само някой голям удар.

— Убийството на Стийл достатъчно важен случай ли е?

— Би могло да бъде. Ако успеем да го разрешим до края на месеца, пак ще бъде в пресата на първи ноември.

— С други думи, до навечерието на Хелуин^[1].

Гери кимна.

— Ако се справим с този случай, Шеп, ще мога да черпя от скромния резервен бюджет и това ще ми позволи да спася едно работно място. Твоето. Това е добрата новина.

— Ценя загрижеността ти, Гери. Но нямам представа как, по дяволите, ще се справим до Хелуин. Засега не разполагам с кой знае какво.

— Нека чуем с какво разполагаш и после да се качваме горе.

Имаше намерение да почака, преди да каже на Янг за възможната връзка между това убийство и убийството на съпруга на Мира. Но сега почувства, че няма избор. Гери го изслуша, без да го прекъсва.

— Хочкис споменава ли е пред госпожица Моралес за зелените връзки на обувките? — попита той.

— Според записките му не го е правил. Мисля, че ако й бе споменал, тя щеше да каже нещо по този повод. Надявам се, че синът на Стийл също е забелязал зелените връзки. Това ще потвърди видяното от госпожица Моралес и ще свърже двете убийства.

— Да, наистина. Междувременно виж дали госпожица Моралес би, тъй... поразчела къщата на Стийл.

— Обеща да го направи днес следобед. — Изумен, додаде: — Никога не съм предполагал, че би подкрепил моето или чието и да било желание да използва човек с екстрасензорни възможности.

Янг сви рамене.

— Виж, Шеп. Ние търсим информация и пет пари не давам дали ще я получим от екстрасенс или от говорещо магаре, стига да се потвърди от някого или от нещо друго. Може би мистериозният човек, с когото ще се срещнеш в „Елбо Рум“, ще се окаже много полезен.

Може би. Но не можеше да разчита на това.

— Още нещо — продължи Янг. — Отсега нататък ще работим заедно. Всяка информация, която получиш по случая, независимо дали чрез госпожица Моралес или някой друг, трябва да се записва. Ако искаш да правиш справки в компютри, до които нямаме достъп, кажи, и аз ще дръпна конците, които ще ти позволят да го направиш. Аз се заемам с госпожа Стийл — нейните приятели, колеги. Съгласен ли си?

— Как мога да откажа подобна сделка?

— О, би могъл да заявиш, че предпочиташ да работиш с Пийт Еймс.

— Точно така. — Двамата се засмяха. — Хайде — додаде Шепард. — Да вървим да видим момчето.

Докато се качваха, младият мъж обясни, че вече се е срещнал с майката на Рей Стийл. Беше му се обадила, след като бе разговаряла с икономката.

— Може да ни създаде големи проблеми.

Янг кимна.

— Да, съгласен съм. Беше в стаята на детето, когато отидох там. Знам обаче, че неустоимият ти чар ще я накара да се присъедини към нашия отбор, Шеп — добави сухо той.

Когато се приближиха, ченгето пред стаята на Карл Стийл в детското отделение вдигна глава.

— Как е той? — попита Гери.

— По-добре. Баба му е вътре с него. Елизабет Бейлър. — Срещна погледа на Янг. — Името ѝ е в списъка.

— Да, знам — отвърна той. — Аз направих списъка.

Отвори вратата и двамата с Шепард влязоха вътре.

Елизабет Бейлър приличаше на корпоративен мениджър във ваканция, а не на детска лекарка. Слаба, привлекателна жена на шейсет и няколко години, тя сякаш беше една по-възрастна Рей Стийл от снимката, която Уейн бе видял. Шоколадовите панталони прилепваха към тялото ѝ като ръкавици, копринената блуза подчертаваше

кехлибарените петънца в тъмните ѝ очи. „Котешки очи — помисли си той, — проникателни и интелигентни.“

— Добро утро, д-р Бейлър — рече той и протегна ръка. — Аз съм детектив Шепард. Разговаряхме по телефона.

Тя се усмихна, но усмивката не достигна до очите ѝ.

— Да, разбира се. Приятно ми е да се запознаем.

— Вече сте се запознали с Гери Янг, директор на отдел „Убийства“.

Тя кимна. Когато се обърна към внука си, слънцето блесна в погледа ѝ.

— Карл, миличък, тези полицаи биха искали да поговорят няколко минутки с теб.

Момченцето подреждаше прилежно и точно отделните елементи на легото върху подвижната масичка в леглото. Красотата на лицето му поразя Уейн — истинска рекламна мечта: бузки с лунички, червеникаворуса коса, която падаше върху челото, големи сини очи. Том Сойер на деветдесетте.

— Не ми приличате на полицаи — отбеляза то.

Шепард показва значката си.

Детето я пое, прокара палец по повърхността ѝ.

— Готина е.

„Готина.“ Младият мъж бе почти сигурен, че бе започнал да използва тази дума не по-рано от навършването на двайсетата си година.

— Какво строиш?

— Свят.

— Какъв свят?

— По-добър.

„Аз съм с теб, хлапе.“

— Как се чувстваш, Карл? — намеси се Янг.

— Добре. — Съедини две части от легото и се зае с останалите. — Кръвната ми захар се повиши. Госпожа Лий ми спаси живота, знаеш ли?

— И аз така чух — отговори Уейн. — Бихме искали да ти зададем няколко въпроса за...

Поколеба се, не знаеше дали да спомене баща му, нито пък какво да каже за майка му. Погледна към бабата за помощ.

— За онази нощ — побърза да каже тя. — Разкажи им за спора между майка си и татко си.

Карл се изплези от усърдие, докато се опитваше да намести една по-голяма част.

— Те често се карат.

— За какво? — попита Шепард, без да му убягва фактът, че детето използва сегашно време.

То сви рамене.

— Не знам. Не обичам, когато се карат. Отивам в стаята си и затварям вратата.

— Какво стана през нощта, когато се разболя? — намеси се Гери.

— Разболях се, защото не ми сложиха инжекцията. Мама и татко се скараха и забравиха за нея. Изглежда и аз съм забравил. Влязох си в стаята и включих телевизора. Заспал съм. Когато се събудих, вече бях в болницата.

— Това ли е всичко, което си спомняш? — не се отказваше Шепард. — Че си се събудил в болницата?

— Аз вече разговарях с него за това, детектив Шепард. — Д-р Бейлър бе скръстила ръце пред гърдите си и бе застанала край леглото. — Той не си спомня нищо друго.

— Не — заяви Карл.

Младият мъж повдигна вежди.

— Наистина ли?

Баба му се усмихна.

— Това означава, че съм се объркала. Кажи ни какво си спомняш, Карл.

— Докато гледах „Легенди за скрития храм“, чух, че мама тръгна нанякъде с колата. Когато започна „Отдай почест на шортите“, татко влезе в стаята ми и попита дали искам да отидем в „Макдоналдс“. Мога да ям някои от нещата там, ако въглехидратите са малко.

Само на четири годинки и вече знаеше за въглехидратите.

— И какво стана тогава?

— С татко отидохме в „Макдоналдс“ и аз останах да играя дълго на площадката. След това се прибрахме, и аз си легнах, защото не се чувствах добре. Татко забрави да ми постави инжекцията. Аз забравих да му напомня. Събудих се, когато навън беше тъмно и съвсем тихо.

Чух някакъв спор в коридора. Първо помислих, че са мама и татко. Но не чух гласа ѝ, затова открянах вратата и надникнах. Бях уплашен.

— Какво видя, като отвори вратата? — намеси се Янг.

— Татко по пижама и някакъв друг човек. Не ме видяха, защото бях зад тях. Уплаших се и се скрих под леглото си.

— Можеш ли да ми кажеш как изглеждаше този човек, Карл? — попита Гери.

— Не му видях лицето.

— А обувките му видя ли? — намеси се Шепард.

— Тъхъ.

— Спомняш ли си нещо за тях?

— Връзките им. Бяха зелени.

„По дяволите. Ето това е.“ Идеше му да сграбчи момчето в прегръдките си.

— Наистина много ни помогна, Карл. — Погледна към д-р Бейлър. — Къде сте отседнали?

— Все още никъде. Дойдох тук направо от летището.

— Наблизо има мотел, само на две пресечки от болницата — каза Янг. — По-добре не ходете в къщата, докато нашите хора не приключат работата си.

Те всъщност отдавна бяха приключили, помисли си Уейн. Гери просто не искаше усложнения.

— Аз... искам мама — промълви Карл, гласът му потрепери.

— Опитваме се да я намерим — отвърна меко Янг. — Но се нуждаем от твоята помощ, Карл. Имаш ли представа къде може да е отишла, след като са се скарали с татко ти?

— Татко каза, че вероятно е отишла в къщичката.

— Каква къщичка? — попита Шепард.

— Не знам. Бил съм там само два пъти. Татко казва, че мама ходела да размишлява там.

— Имате ли представа къде се намира тази къщичка, д-р Бейлър?

— Не. За пръв път чувам за нея.

„Страхотно“ — помисли си Уейн.

— Знаеш ли за какво спореха татко ти и онзи човек, Карл?

— Не ги чувах добре. Но бяха ядосани и това ме уплаши. Затова се скрих под леглото.

— Госпожа Лий те е открила в кухнята — обади се Уейн. — Помниш ли как си отишъл там?

— Ъхъ. — Момчето отблъсна подвижната масичка и се отпусна върху възглавниците си. — Сега искам да спя, може ли?

Баба му се засуети около него, придърпа завивките върху раменете му, приглади косите му.

— Разбира се, че може, Карл. Аз ще поговоря с полицаите и се връщам веднага.

Излезе в коридора с тях. Щом затвори вратата, Янг рече:

— Ако предпочитате да не му казвате вие за баща му, може да го направи някой от нас.

Предложението я възмути:

— Аз ще го направя. Карл е моя отговорност. Неговият лекар иска да го държи под наблюдение още два дни, а после ще отседнем в хотела край брега, докато открият дъщеря ми.

— Надяваме се съвсем скоро да научим нещо за местонахождението ѝ — обясни Шепард.

— Ето какво мога да ви кажа, детектив Шепард. Дъщеря ми не би изоставила доброволно сина си.

— Обсъждала ли е с вас брака си? — попита Гери.

Бейлър прокара пръсти през прошарените си коси.

— Да, обсъждала го е. От известно време не се чувстваше щастлива. Мислеше за развод, но се страхуваше, че Андрю ще се бори за попечителството над детето и тя ще изгуби.

— И никога не е споменавала пред вас за тази къщичка? — осведоми се Янг.

— Не. Но някой от учителите, с които работи, може да знае. Госпожа Лий ми даде няколко имена.

Гери записа имената. Очевидно възнамеряваше твърдо да изпълни своята част от задълженията. Но дори така часовникът неумолимо тиктакаше в главата на Шепард, и отброяваше минутите, часовете и дните, които оставаха до Хелюин.

— Гледала ли си „Пощалъонът винаги звъни два пъти“? — попита Хал.

— Не.

— Мислех да ти покажа първо оригиналната версия, но може би по-новата ще ти хареса повече.

— Няма значение. Ти решавааш.

Рей седеше в люлеещия се стол в кабинета му и го проследи с поглед как взема две видеокасети от полиците на стената. Не искаше да бъде тук, но когато той я попита дали желае да гледа някой филм, тя естествено, се съгласи. Големият вентилатор на тавана се движеше кротко вляво от нея и разхлаждаше влизания през отворените капаци на прозорците въздух. Надяваше се, че като се загледа във филма, ще я остави на мира.

— Новата версия — реши Хал и пхна касетата във видеото.

Включи го, настрои образа. Светлината от прозореца блестеше върху телевизионния екран, затова той се спусна към него и затвори капациите. Младата жена изпита облекчение, когато седна до масичката за кафе, а не до нея. Вдигна краката си върху ръба ѝ.

— Искаш ли да пиеш нещо, Рей?

Какъв любезен домакин. Това бе част от поведението му в стил „всичко е наред“. Чудесно. И тя можеше да играе на тази игра.

— Не, благодаря.

— Вентилаторът да не ти е прекалено високо?

— Всичко е наред.

Той се усмихна и се съсредоточи във филма. Тя също имаше любими филми, макар че не беше голяма киноманка. Заради Карл обаче беше гледала стотици пъти Барни, Мечо Пух, „Аладин“, „Спасете Уили“, „Андре“. Съмняваше се, че Хал има някой от тях.

Когато си помисли за детето, в гърлото ѝ заседна буца. Преглътна я с усилие и се опита да се съсредоточи във филма. Подозираше, че филмите са неотделима част от живота на Хал, както децата от нейния и усети, че това е може би нещо като изпит. Може би по-късно щеше да я поразпита за гледаното.

Мислите ѝ обаче я отнасяха другаде. Досега не бе оставала толкова дълго в съзнание, без да я обземе ужасният страх. Всъщност той не бе изчезнал, просто бе преминал на по-дълбоко ниво. Смяташе, че докато гледа филма, Хал не представлява заплаха за нея. Той изглеждаше напълно погълнат от случилото се на екрана и всичко останало като че бе престанало да съществува.

Тя отново си припомни събитията от четвъртък до момента, в който отвори вратата на Хал. Между него и събуждането си в чикито откриваше само един спомен, усещане за движение, синкавозелена мъгла. Не беше сигурна с какво е свързан.

Той бе казал, че не иска откуп, че единствено тя го интересува. Започваше да му вярва и сега се запита дали някак си би могла да използва този факт срещу него. Може би трябваше да спи с него, също като Джесика Ланг в този филм и Катлийн Търнър в „Телесна топлина“. Тази мисъл я изпълни с погнуса. „Животът ти може би зависи от това.“

Стисна ръце в юмруци.

Когато „Пощальонът“ свърши, очите на Хал й се сториха по-големи и по-блестящи.

— И така, какво ще кажеш?

— Краят бе наистина шокиращ.

— Това е класика. — Натисна бутона за връщане на лентата. — Някои неща ми харесват повече в оригинала, но Боже, Никълсън е толкова добър.

Тя беше на мнение, че Никълсън не е успял да направи нещо по-добро от героя си в „Лустро“, психаря с острите вежди, но нямаше намерение да спори със своя похитител.

— Той направи филма — заяви тя.

Бенет обсъжда още известно време историята, фабулата, диалога, актьорската игра. Когато най-сетне направи пауза, Рей попита:

— Имаш ли „Телесна топлина“?

— Разбира се. Това е най-добрата роля на Катлийн Търнър. — Погледът му светна. — Искаш ли да го гледаш?

— Определено.

„Една жена прелъстява млад мъж и след това го убеждава да убие съпруга й.“ Сюжетът не отговаряше на ситуацията, в която се бе озовала тя самата, но темата подходеше. „Една жена използва секса, за да получи свобода.“ По-близо от това не можеше да бъде: Хал я докосва, целува я, чука я.

Тази мисъл бе толкова отблъскваща, че направо й се повдигаше. Заболя я главата. Обаче трябваше да се справи, ако искаше да се измъкне жива от това място.

[1] 31 октомври. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Мира забеляза елегантно сребристо порше пред „Единен свят“, паркирано до тауруса на Надин. Не познаваше никого, който кара порше, и тъй като книжарницата беше затворена в неделя, предположи, че баба й си има компания.

Неведнъж си бе мислила, че старата дама води таен живот и той включва приятен джентълмен, с когото се среща. Обаче никога не я бе питала, а и Надин не бе споменавала подобно нещо. Младата жена никога не се бе опитала да докаже предпочитанията си по психичен път. Някои граници не трябва да се пристъпват дори с най-обичаните хора.

— Готина кола — отбеляза Ани. — Да не би Надин да си има приятел?

— Не знам.

Двете се спогледаха и се засмяха.

— Градината — заяви момичето и те забързаха натам.

Надин и Шепард седяха върху рогозки в сенчестата част от градината, където тя водеше заниманията по йога. Показваше му как да направи поза лотос, но той не успяваше да си свие краката. Изглеждаше като човек, който изпитва силна болка.

— Схванал си се — отбеляза с усмивка Мира.

— Точно това му казах и аз — отвърна баба й.

Уейн изпъна крака и поклати глава.

— Невъзможно. — Изправи се и отново си сложи слънчевите си очила. — Никога няма да мога да направя лотос.

Надин посочи към Ани:

— Скъпа, покажи му.

Детето изрита обувките си и се присъедини с радост към тях на рогозките. Седна, сгъна крака в поза лотос, след това хвана десния си глезен и бавно го вдигна зад врата.

— Все още не мога да го правя едновременно с двата крака.

— Доста по-напред си от мен — засмя се младият мъж.

Момичето разплете крайници и се изправи отново.

— Готова ли си? — обърна се към майка му той.

Толкова, колкото щеше да бъде готова някога за подобно нещо.

— Разбира се. — Прегърна дъщеря си. — Връщам се след два часа.

— Не се притеснявай за нас — заяви Надин. — През целия следобед ще бъдем ангажирани.

Ани се усмихна, сякаш знаеше някаква тайна.

— Хубава кола — отбеляза Мира, когато се качиха в поршето.

— И как си я позволява едно ченге, така ли?

— Мина ми през ума.

Шепард се засмя.

— Тя е на Габриел Хасинто. Мира, запознай се с Анхелита.

— Ангелчето. Подхожда на Габи. Предполагам ти е казал, че двамата със съпруга ми бяха добри приятели.

— Каза ми също как е умрял мъжът ти.

Добре, сега нямаше да ѝ се налага да го обяснява.

— А аз си помислих, че колата е на тайния любовник на Надин?

— Тя таен любовник ли си има?

— Не знам.

„Ами ти, Шеп? Ти имаш ли тайна любовница?“

Въздухът помежду им внезапно се наелектризира. Когато смени скоростите, ръцете им се докоснаха и тя изтръпна. Кожата ѝ изгаряше от някаква горещина, горещина, която беше едновременно навсякъде и никъде. Стана ѝ трудно да диша. Най-накрая свали прозореца, прохладният октомврийски ветрец нахлу вътре. Това ѝ помогна да се поотпусне.

— Снощи Надин улови някои впечатления. Искаш ли да ги чуеш?

— Тя екстрасенска ли е?

— Да, може да се каже така.

— Тези качества генетично ли се предават във вашето семейство?

Някои твърдяха, че екстрасензорните умения се срещат сред различни членове на едно и също семейство. Други бяха готови да се подпишат под твърдението за ясновидските способности на децата,

родени с плацента на главата. Колкото до младата жена, тя смяташе, че всеки притежава подобни качества, но както всеки друг талант и за тях трябваше да се полагат грижи и да се развиват. Без такива грижи те оставаха в латентно състояние и атрофираха.

Обясни му всичко това и добави:

— Вероятно съм избрала семейство, където те биха имали възможност да процъфтят.

— Родителите ти разведени ли са?

— Не. Какво те кара да мислиш така?

Той очевидно се смути.

— Ами, въъ... както разбрах, ти си избрала с кого от родителите си да живееш и че той се е оженил повторно.

— Говорех за избора на душата. Мисля, че душата, нашето по-висше аз, или да го наречем както искаш, избира, при какви обстоятелства ще се родим, от какви родители и т.н.

Беше достатъчно да види изражението му, за да разбере, че говорят на различни езици.

— Аз да съм избрал сестра си? — възкликна Уейн. — Защо?

Събеседничката му се засмя.

— Толкова ли е лоша?

— Не е лоша. Просто непоносима. Вечната жертва.

— Имам подобни клиенти.

— Как се справяш с тях?

— Опитвам се да им вдъхна сила и да ги насърча да вземат в свои ръце отговорността за живота си.

— Получава ли се?

— Понякога.

Шепард кимна замислено, явно запомняше всичко казано от нея. След това заговори за Надин.

— Та кажи ми какво откри баба ти. — Измъкна миниатюрен диктофон от джоба на ризата си и ѝ го подаде. — Ако нямаш нищо против, бих искал да го запиша. Записвам всичко.

Мира прелисти записките си и включи касетофона.

— Прекъснаха ни, преди да успея да я помоля да изясни работата с тримата мъже. Но съвпада ли всичко това с нещо друго?

— Би могло. Като частта с човека, който иска да ми разкрие някаква информация. Обади ми се човек, който иска да се срещнем в

четвъртък вечерта в „Елбо Рум“. Казва, че разполагал с факти относно убийството на Стийл. Освен това тази сутрин ходихме в болницата, за да разговаряме със сина на Стийл, и...

— Може би ще е по-добре да не ми казваш, преди да обиколя къщата. Колкото по-малко знам, толкова по-ясна ще бъде информацията.

— Мислех, че екстрасенсите работят по различен начин. Ти не търсиш ли следи, които хората несъзнателно оставят?

— Така действат ченгетата — отвърна тя. — Не екстрасенсите. Поне не истинските.

— Какво улови във връзка с убийството на твоя съпруг?

— Прекалено бях обвързана емоционално, за да улова каквато и да било информация. Хочкис реши, че съм измамница.

— Хочкис е идиот.

— Може би. Но ми се струва, че бе готов да се вслуша във всяка информация, ако можех да му дам такава. И тъй като аз не направих абсолютно нищо, трудно бих могла да го виня за мнението, което си е създал за мен като ясновидка.

Още не бе довършила мисълта си и започна да се тревожи, че няма да може да улови нищо и в дома на Стийл и тогава и Шепард ще си състави същото мнение за нея като Хочкис.

— Виж, Мира, не е нужно да ми доказваш нищо. — Като че ли бе усетил притесненията ѝ. — Вече знам, че притежаваш свръхсетивни възможности. Аз не те преценявам. Просто търся информация.

Прииска ѝ се да му стисне ръката, но жестът ѝ можеше да му се стори прекалено прибързан.

— Никога досега не съм правила подобно нещо, но ще се постарая.

Поршето се плъзна в една от улиците с натоварено движение. Вдясно се простираше плажът на Лодърдейл, около седем километра открито пространство, покрито с бял пясък. Беше населен с поклонниците на слънцето — сладурани с оскъдни бански костюми, мускулести юначаги, изгорели от слънцето туристи, мъже и жени с дебели бедра, щедро надарени с целулит.

Вляво се издигаше доказателството за големите пари, дадени за обновяването на Лодърдейл, опит за имитация на рая. Четирийсет и седемте милиона долара спомагаха за превръщането на района в Мека

за любителите на пролетните ваканции, търговците на наркотици, проститутките и просяците, в силно посещавано местенце, пълно с джаз клубове и качествени ресторанти.

Мадона и Сталоун нямаха място на тази сцена, това не бе Саут Бийч на Маями. Но Лодърдейл имаше своите звезди — Уейн Хуйзенга, бюргеровия барон Дейв Томас. През 1995 година проведеното от списание „Мъни“ допитване определи Форт Лодърдейл като втория най-добър за живеене град в страната след Сиатъл.

Мира изпитваше смесени чувства. Тя харесваше града такъв, какъвто бе изглеждал по времето, докато Том бе жив. Но подобно на собствения и живот Лодърдейл вероятно бе в момент на възход.

Минаваха покрай големи къщи, водещите към тях алеи бяха потънали в растителност, подкастрирана с геометрична точност. Елитът на Лодърдейл. Шепард ѝ бе казал, че Стийл е бил богат, но тя не улавяше подобна информация и се чудеше каква е причината. Може би това нямаше нищо общо с убийството.

Свиха по една от тези алеи, виеща се тъмна лента, по която се редуваха сенчести и осветени от слънцето места. Младата жена се сети, че тъй като след смъртта на Стийл тук бяха идвали доста ченгета и други специалисти в тази област, най-вероятно щеше да ѝ бъде доста трудно да долови нещо специфично.

— Освен семейство Стийл някой друг живял ли е в къщата? Или да е работил редовно?

— Една икономка, Огъста Лий. Сигурно са имали и градинар. Имаш ли нужда от нещо специално? Мога ли да сторя нещо?

— Просто отговаряй на въпросите ми. През останалото време мълчи.

Слязоха от колата и продължиха заедно по алеята. От океана духна прохладен ветреца, ухаещ на сол, слънце и пясък, изпълнен с обещания. Мира установи с огромно облекчение, че на подобно място, заобиколено от красота и на една стъпка разстояние от океана, нямаше да ѝ бъде трудно да се отвори. Близостта на водата подпомагаше способностите ѝ, това обясняваше защо живее край езеро и работи край река.

Преминаването от едно на друго ниво на съзнание стана плавно и бързо като автоматичен рефлекс. Преди да стигнат вратата, тя усети леко дръпване вляво. Последва го, излезе от пътеката и се приближи до

въжената люлка, окачена на клоните на огромна индийска смокиня. Отпусна се на дървената седалка, хвана се за въжетата, отблъсна се с крака от земята.

„Не обичам, когато се карат, това ме плаши, татко крещи, мама плаче...“ Младата жена затвори очи и се съсредоточи върху остатъците от детската енергия, за да може да я разпознае, когато влезе в къщата. Продължи да се люлее. „Не искам да се качвам нависоко. Страх ме е да се качвам нависоко, защото като погледна надолу, светът се смалява.“

Мира пусна въжетата. Тръгна към площадката пред къщата, където я чакаше Шепард. Той вече бе разкъсал полицейската лента на входа и бе отключил вратата. Предаде му набързо какво е уловила. Той го записа в бележника си и включи касетофона.

Докато се движеха по мраморния коридор, стъпките им отекваха в неестествената тишина. Но под тази тишина тя усещаше хора, гласове, объркване. Не можеше да ги различи, да открие само една нишка, която да следва. Почувства тежест в гърдите си, дишането ѝ се затрудни.

„Отстъпи малко, не стой толкова близо, заземи се.“

Влезе в дневната и спря. Погледът ѝ се насочи към очертания с тебешир силует на пода. Тръгна към него и усети незабавно съпротива, сякаш се опитваше да премине през невидима гумена стена.

Зави надясно. Тежестта в гърдите ѝ намаля, отново беше в състояние да диша. Докато изкачваше стълбите, плъзгаше длан по перилата и разчиташе енергийните тонове на хората, които бяха докосвали това дърво. Най-силните принадлежаха на тези, които бяха живели тук. Момчето, бащата, майката — всеки от тоновете бе отчетлив.

Рей Стийл. Повтори няколко пъти името наум и се съсредоточи върху усещането на нейната енергия. На горната площадка на стълбището се поколеба, почувства дръпване вдясно, последва го. Почти беше забравила за присъствието на Шепард, не обръщаше внимание на твърдостта на пода под краката си и на това колко студен и неподвижен бе станал въздухът. Част от нея плуваше в енергията на Рей като риба в купа вода.

Преди да влезе в спалнята, Мира събу обувките си и завъртя няколко пъти босите си стъпала по пода. Това ѝ помагаше да се заземи.

После влезе вътре и тръгна натам, накъдето я водеше енергията — към тоалетката.

Отвори капака на дървената музикална кутия, зазвуча на „На Елиза“. Погледът ѝ се плъзна по бижутата в нея: украсен със сапфири ръчен часовник, рубинен пръстен, керамични обици, осеяни с дребни парченца от лапис. Усети привличане към обичите, взе една от тях, поддържа я на светлината. Затвори пръстите си върху нея и почувства как към дланта ѝ нахлува топлина.

Видя шосе, къщи и дървета. Образите се движеха прекалено бързо, за да долови подробности, затова затвори очи, задълбочи дишането си. „Успокой темпото — рече си тя. — Забави. Това е.“

Магистрала. Каква?

„Междуградска“ — прошепна някакъв глас в нея.

Внезапно видя гора — изглежда от флоридски борове — и езеро. Усети колко е важно това и запечата картината в съзнанието си. Тогава съвсем бавно се дистанцира от нея и се опита да погледне от по-далеч, в по-широк мащаб.

— Виждам малка къщичка.

Описа я.

— Наблизо има ли други къщи?

Мира отново се съсредоточи.

— Дори да има, не мога да ги видя. — Продължи да отстъпва от къщичката, докато се озова пред пощенската кутия. Опита се да види написаното върху нея име. Вместо това зърна два образа: на сърце и на някакъв човек. — Сърце. Мъж.^[1] Мисля, че това е името.

— Как е написано точно?

— Не знам. Получавам само образи.

— Къде е най-близкият град? — попита Шепард.

Младата жена се поколеба, като търсеше вътре в себе си нужната информация.

— Знам само, че трябва да се тръгне на север по шосе 1–95. Някакъв мъж ѝ е дал тези обици. Не мисля, че е Стийл. — Очите ѝ се отвориха и се вторачиха в Уейн. Той приличаше на човек, когото току-що са ритнали в корема и сега се опитва да си поеме въздух. — Нещо от това връзва ли се с някои вече известни факти?

— Тъ, да. Да, връзва се. Доколкото разбрах, Рей има някаква къщичка, където ходи от време на време. Изглежда никой не знае къде

се намира. Стийл обаче явно е знаел, тъй като е споменавал за нея пред сина си.

— Би трябвало да има документи за собственост, квитанции от платени данъци върху нея.

— Не и в документацията на Стийл. Все още обаче не съм проверил компютъра му, а утре ще направя справка в окръжната управа.

Мира затвори отново очи, съсредоточи се върху дишането си. „Има ли нещо друго в къщичката?“ — попита тя.

Мълчание. Не се появиха други образи.

Тя тръгна из стаята, този път свързана с нещо друго, като следваше привличането към един от огромните стенни гардероби, този на Рей. Дланта ѝ се плъзна по дрехите, меки скъпи материи, но те не ѝ казаха нищо. Спря в далечния край и се взря през кръглото прозорче там. Океан. Плаж. Печащи се на слънцето хора. Докосна с пръсти хладното стъкло и внезапно се почувства като затворник, изпълнен с копнеж за света, който му е забранен.

Чувствата на Рей във връзка с брака ѝ? Не, това бе заключение на лявото мозъчно полукълбо.

Затвори очи, затисна с палец дясната си ноздра, пое дълбоко въздух през лявата, издиша го през дясната. Повтори няколко пъти този процес, след това започна да вдишва през дясната и да издишва през лявата. Продължи да го прави, докато усети особено размърдване дълбоко в тялото си, лъчиста топлина, която гореше в основата на гръбнака. Представи си, че топлината се издига нагоре по гръбначния стълб и се разпространява в нея.

Вече заземена, плъзна отново длан из стенния гардероб, докато усети остро дърпане наляво, към прикрепената по дължината на стената полица, непосредствено над окачените дрехи. Мира прокара длани над нея, като търсеше топлина. Спря, когато я усети, подобна на повей на сух пустинен вятър, който като че ли идваше от голяма картонена кутия. Вдигна я от полицата, Шепард я пое и я отнесе върху леглото.

— Какво търсим? — попита той, докато я отваряха.

— Нямам представа.

Младата жена извади отвътре три големи семейни албума. С Уейн взеха по един и седнаха в единия край на леглото, за да ги

прелистят. Макар да не седеше съвсем близо до нея, тя улови енергийния му модел.

Той ѝ напомни на сложна мозайка, нещо като витраж, само че се състоеше от музика, от цвят и от нещо друго, пропито с чувственост. Прииска ѝ се да го изследва, да се плъзне в него като пращинка. Но това щеше да я разсее прекалено много и можеше да провали шанса ѝ да улови повече информация за семейство Стийл. Затова, насочи внимание към снимките в албума.

Към всяка една имаше име и дата, а повечето от тях бяха на Рей от времето, когато бе работила в затвора в Манатий. На една от тях младата жена седеше в някакъв кабинет, като се смееше и позираше за фотоапарата, заобиколена от осем млади мъже в сини затворнически униформи. Надписът гласеше: „Аз и помощниците в обучението, 6/79“.

— Виж това — рече Мира и подаде снимката на Шепард.

Той я огледа, а след това я пхна в джоба си.

— А ти виж това. — На фотографията, която пхна в ръката ѝ, бе изобразена малка къщичка сред борове. — Това ли съзря?

Младата жена се взря в изображението. Боровете ѝ се струваха по-високи отколкото ги бе видяла, а къщичката — по-малка и по-стара.

— Дяволски близко.

Уейн премести поглед към надписа в албума: „Алея на пиратската пещера“ №112.

— Няма град, но все пак това е някакво начало. Чувстваш ли, че трябва да продължим?

— Нещо от това ще ти бъде ли от полза?

— Справяш се чудесно. Моята работа е да свържа отделните части, а после да ги събера в едно цяло.

„Прилича на гледането на карти Таро — помисли си тя. — Те говорят на един език от архетипове, който трябва да се интерпретира и след това да се свърже с живота на клиента.“

Обесеният. Любовниците. Кулата. Осемте меча, Осемте чаши, Десетте меча, Колелото на съдбата. Картите не и излизаха от съзнанието, докато Шепард взе кутията и се изправи. Мира затвори

очи, отново се заземи. Горещината пулсираше като сърце в основата на гръбнака ѝ. Издърпа я нагоре, разпространи я по крайниците си.

„На долния етаж“ — обади се вътрешният глас.

Отвори очи, взе си обувките, излезе в коридора. Нещо я накара да спре пред стаята на Карл. Ако не бяха размерите ѝ — шест на шест — тя можеше да принадлежи на всяко малко дете: мрежата, натъпкана с пухени животни, афишите с носорози и герои на Дисни, Пауър Рейнджъри, бейзболна бухалка, топки и играчки. Нямаше нужда да влиза в стаята, за да я разчете. Енергията на момчето се носеше от всички посоки, любопитна и буйна.

Но помещението бе изпълнено със страх. Страх нещо да не се случи с баща му, майка му или и с двамата и единственият живот, който познава, да се срути като къщичка от карти. Подобен страх в толкова малко създание обикновено идваше от родителите — психически отломки, които детето попиваше като гъба.

Мира обърна гръб на стаята и заслиза към долния етаж. В дневната отново потърка босите си стъпала в пода. Надин я беше научила на това. Твърдеше, че то подпомага създаването на електрическа верига със земята, която подхранваше човек, попълваше енергийните му запаси, предпазваше го от прегаряне. Не знаеше дали наистина върши работа. Въпреки това го изпълняваше, защото чувстваше нужда от някакъв ритуал.

Подмина очертания с тебешир силует на пода и потри длани, за да ги затопли. Представи си, че е заобиколена от бяла светлина, буфер между нея самата и евентуалните физически усещания, които бе в състояние да долови. След това коленичи край главата на силуета и притисна длани в земята между очертанията на тебешира.

Веднага почувства натиск в гърдите, знаеше, че е резултат от изстрела, убил Стийл. Но това не бе агонизиращата болка, която бе усетила в четвъртък сутринта, а само нейният призрак. Отпусна тежестта си върху петите, стана, тръгна из стаята, докато откри остатъци от енергията на Рей, струя, преминаваща из въздуха като невидима мъгла. Влезе в нея, тръгна заедно с нея.

И внезапно се озова в толкова буен водовъртеж, че не можеше нито да диша, нито да вика, нито да помръдне. Тя се бори с него, докато той приковава ръцете зад гърба ѝ. Рита, докато той поставя мокра кърпа върху лицето ѝ. Пищи, а той я повдига от пода, едната

му ръка я държи през кръста, а другата притиска кърпата към носа и устата.

Все още пищи, когато я отнася навън, но хлороформът започва да действа, виковете ѝ заглъхват и най-накрая се превръщат в задавено, покъртително скимтене. Някаква част от съзнанието ѝ запазва достатъчно присъствие на духа, за да ѝ нареди да престане да се бори. Да затаи дъх. Да го заблуди.

И точно когато вече е сигурна, че белите ѝ дробове ще се пръснат, кърпата се плъзга встрани. Тя поема жадно свежия въздух, извива тяло на една страна и прави рязко движение назад с ръка. Ударът попада в слабините на мъжа, чува го как изпъшква, или по-скоро изгруктява. За няколко секунди, безценни секунди, той я изпуска и тя се втурва напред, като се препъва в мрака, със застинал в гърлото вик.

Само ако успее да се добере до края на алеята. Ако съумее да стигне до улицата. Да спре някоя кола. Ако, ако, по-бързо, по-бързо, по-бързо... Той се хвърля отгоре ѝ. Тя се спъва в храстите, той я възсяда като кон, сграбчва косите ѝ, дръпва грубо главата ѝ назад, а на нея ѝ се струва, че вратът ѝ ще се счупи.

Тогава тя преминава през огледалото в някакво тъмно мълчание и започва да се смалява, докато се превръща в миниатюрна бяла точкица, плуваща в черната шир.

[1] Харт и ман (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Шепард се чувстваше като герой в екзистенциална пиеса, който знае, че няма да намери изход, но въпреки това продължава да го търси.

Помогна на Мира да се изправи и я заразвежда из дома на Стийл. Краката ѝ се движеха, очите ѝ бяха отворени, беше в съзнание, но като че ли не бе тук. Настани я на верандата с изглед към океана и отиде в кухнята за чаша вода. Когато се върна, забеляза по страните ѝ яркорозови петна, а вътрешността на лявата ѝ китка изглеждаше така, сякаш бе протрита от въже или метал. Беше виждал подобни следи у осъдени, премествани с белезници на ръцете от един затвор в друг.

— Изпий водата — рече ѝ той.

Пръстите ѝ стиснаха чашата. Младата жена отпи, направи пауза, отпи отново.

— Това не се е случвало отдавна.

Макар да имаше ясна представа за станалото — физическите събития, бързото ѝ придвижване навън от къщата — той знаеше, че тя има предвид пълното си потопяване в получените впечатления.

— Рей Стийл е отвлечена от убиеца на своя съпруг. Мисля, че двамата със Стийл са се скарали, тя е излязла и е била хваната преди убийството. Било е тъмно, когато се е случило. Той е сложил на лицето ѝ кърпа, напоена с хлороформ или нещо от този род, но тя се е съпротивлявала и дори за малко да успее да се измъкне. Той е побягнал след нея и я е хванал. Сега тя е заобиколена от вода.

Искаше му се да отрече впечатленията ѝ. Но описаното от нея събитие бе напълно възможна версия на случилото се. Не можеше да не го вземе под внимание, тъй като имаше доста прилики с онова, което им бе казал Карл Стийл.

Не направи никакъв коментар, когато тя свърши. Очевидно тя изтълкува мълчанието му като недоверие.

— По дяволите, ето защо мразя да работя с ченгета. Говорим на различни езици.

— Тогава ме научи на твоя език, Мира.

— Добре. — Прокара пръсти през косата си, придърпа колене към гърдите си, извърна поглед от лицето му. — Спести ми изпълнението в духа на господин Искреност, а? Така правеше Гай Хочкис: „Кажете ми какво виждате, госпожице Моралес. Опишете ми го, госпожице Моралес.“

— Хочкис е говедо.

— Е, поне за едно нещо сме единомушни.

Сега чертите на лицето ѝ не изглеждаха толкова остри, очите — не така черни, изражението ѝ се бе смекчило. Шепард се надяваше, че тя няма да избере точно този миг, за да надникне в главата му, тъй като първото, което щеше да открие там, щяха да бъдат зелените връзки за обувки. Хвана лявата ѝ китка и я обърна, за да огледа червенината.

— Какво е това?

Младата жена плъзна пръсти по кожата си.

— Той ѝ слага белезници, които нараняват китките ѝ.

— Но защо твоите китки приличат на кълцано месо?

Тя потри очи с опакото на дланта си, Уейн усети, че е обяснявала това и преди на други хора.

— Ако емоциите са достатъчно силни, аз усещам онова, което чувстват другите, и понякога дори при мен се проявяват физическите им симптоми. Вече се справям по-добре от преди, но все още не мога да се дисасоциирам напълно.

— Като стигмата^[1].

Макар и отклонил се от правия път католик, все пак бе в състояние поне да сравни това със стигмата, дори да не го разбираше.

— Нещо такова. Само дето при мен няма нищо религиозно. — Мира приглади с длани дънките си. — Когато съпругът ми умря, под едното си око имаше обрив. Мисля, че бе резултат от стрес. Така или иначе обривът се появи на моето лице един ден преди да го убият. — Направи нова пауза. — Дори не знам защо ти казвам тези неща.

Както се бе надвесил над нея, присъствието ѝ го изваждаше от равновесие. Уханието ѝ се носеше към него, парфюмът не бе същият като вчера — лек, но еротичен. Той подразни спящия звяр на либидото му, подложен от прекалено дълго време на лишения. Испита непреодолимо желание да прокара длани по краката ѝ и да притисне лице в скута ѝ. Изправи се припряно, пъхна ръце в джобовете и се приближи към огромния прозорец, от който се откриваше прекрасна

панорамна гледка. Океан. Бряг. Слънце. Зен, за Бога! От това зависеше дали ще остане на работа.

Когато се успокои достатъчно, за да бъде сигурен, че няма да извърши нещо глупаво и недопустимо, младият мъж се обърна:

— Любопитно ми е как действа тази ти способност. Ако Стийл или съпругата му бяха дошли да им гледаш, щеше ли да доловиш убийството?

— Най-малкото можех да видя насилствена смърт като някаква вероятност. Но нищо не е издълбано в камък. Душата има избор във всеки момент.

„И избира своите родители, братя, сестри и смърт? Как не!“ Както и предстоящата загуба на работата, просрочените кредитни карти и останалите депресиращи неща в живота му сега. Точно така.

Очевидно част от чувствата му се бяха изписали на лицето, тъй като Мира попита:

— Мислиш, че всичко идва отвън, така ли, Шеп?

— Някои неща.

— Например?

Той посочи към очертания с тебешир силует на Стийл върху пода.

— Например убийството на Стийл. То е външно събитие, нещо наложено му от външни сили, които не е в състояние да контролира.

— Аз пък твърдя, че именно най-дълбоките му вярвания са привлекли този опит и на определено ниво той сам е избрал да умре по този начин. Нашите същностни вярвания създават нашата действителност. Всичко започва отвътре.

Уейн поклати глава, като вървеше покрай прозореца.

— Не мога да го приема. Значи нещастникът, който живее в някакъв кашон под моста, е избрал да бъде бездомен?

— На определено ниво, да, точно това е избрал.

Младият мъж спря и я погледна. Физическото привличане, което усещаше към нея, очевидно пречеше на трезвостта на преценката му, тя беше напълно побъркана.

— Хайде, де. Никой не би избрал подобно нещо.

— Ти не би го избрал, нито пък аз бих го избрала. Но не можем да говорим от името на другите. Бездомникът, пребитата съпруга, жертвата на убийство: техните същностни вярвания привличат

подобни преживявания. Но на всяка стъпка от пътя ние имаме свободната воля да избираме, да променяме тези вярвания и по този начин да променяме реалността.

Шепард сви рамене, отпуснал ръце с обърнати нагоре длани.

— Мнозина не биха се съгласили с тези мисли.

Мира се разсмя.

— Повечето.

— А как би обяснила ужаси като Холокоста?

— Предполагам, че е резултат от колективно решение да се участва в подобен опит.

— Защо?

— За да се научат определени уроци, да се научат другите хора на нещо. Това е било масово събитие и то извежда на преден план в съзнанието темата за човешките права. Независимо дали подсъдимият е виновен или не, делото и присъдата привличат вниманието към расовите взаимоотношения, малтретирането на брачния партньор, корупцията.

— А как би обяснила случилото се със съпруга ти?

Този път отговорът ѝ не дойде така бързо.

— Все още разсъждавам върху това. Нека се придържаме към по-простите неща. Ти какво би желал най-много да правиш?

— Да притежавам магазин за вносни стоки.

— Ясно и точно.

„Бившата ми съпруга никога не е използвала това съчетание“ — помисли си той.

— Как си представяш магазина?

Младият мъж ѝ го описа: гватемалски huipiles^[2], издялани на ръка гребла от Амазонка, различни фигурки на богове и богини, почитани от древните, по-съвременни неща, изработени от нефрит и лапис.

— Колко голям ще бъде магазинът?

Никога не беше мислил за физическите характеристики на магазина, а само за това какво щеше да има в него.

— Не знам.

— Мисля, че тайната към проявлението на всяко нещо е в това да се визуализира желанието, да се вижда с подробности резултатът.

Успееш ли да го направиш с очакване и много емоция, то ще се превърне в действителност.

„Отсенки от деветте прозрения в «Селестинското пророчество»“ — помисли си той. Беше чел книгата само защото действието уж се развиваше в Перу. Но още от самото начало му стана ясно, че авторът не бе стъпвал там. Не беше описал, дори не беше споменал някое от характерните растения или дървета, представите му за латиноамериканските страсти не бяха достойни дори за един турист и беше объркал напълно индианците. Руините в Перу бяха от инките, а не от майте.

Всички тези несъответствия бяха отвлекли вниманието на Шепард от прозренията, бяха им придали неправдоподобността, характерна за описания от автора Перу. Много лошо. Намираше се в такъв момент от своя живот, когато малко вълшебство нямаше да му бъде излишно.

— Според теб всичко това са глупости — промълви Мира.

— Може би не всичко.

Внезапно си представи как двамата с нея се любят. Черните ѝ коси са разпилени по белия чаршаф, кожата ѝ е нежна и гладка. В този миг картината представяше онова, което искаше най-силно. Зен на желанието, резултат от възбудата и достойния за съжаление сексуален живот.

Образът обаче му се стори толкова ясен и истински: почувства силна горещина, която започна от слабините му, надигна се нагоре по гръбнака и излетя от него в пространството помежду им. Младата жена я усети, видя го в очите ѝ, във внезапното напрежение в тялото ѝ. Тогава тръгна към нея, желанието му гореше като слънце в центъра на гърдите. Но преди да стигне до стола ѝ, на вратата се позвъни.

Това го стресна и той спря на място, докато ехото звучеше в притихналите стаи, а погледите им се сляха. Второто позвъняване го върна към реалността. За малко да се изложи.

— Пица „Хът“ — пошегува се Шепард. — Връщам се веднага.

Забърза по коридора към входа, беше благодарен за позвъняването. Какво, по дяволите, си мислеше, че ще направи? Може би щеше да падне на колене пред стола ѝ? И щеше я прегърне? Точно така.

Жената на главния вход беше с прекалено елегантни обувки, за да има вид на човек, който ходи да предлага разни стоки от врата на врата. Носеше черен панталон и червен блейзър, който подчертаваше белотата на кожата ѝ. Малко хора имаха толкова бяла кожа. Светлорусата ѝ коса, права и гъста, се полюляваше с впечатляваща грация при всяко нейно движение. Слънчевите очила, дизайнерска изработка, струваха вероятно триста долара. Знаеше го, тъй като бившата му съпруга имаше такива. Цялата ѝ екипировка — слънчевите очила, обувките и черната кожена чанта — струваше вероятно хиляда долара.

Богата птица. Може би приятелка на семейство Стийл? Само една богата жена, приближаваща петдесетте, можеше да има тяло на трийсетгодишна.

— Да? — рече той.

— Тъъ, здравейте. — Непознатата се усмихна, вдигна очилата и ги намести върху главата си. Очите ѝ, хипнотизираща смесица от зелено и синьо, го изгледаха така, както се гледа досадно насекомо. — Кой сте вие?

— А вие коя сте? — попита в отговор Шепард.

— Ленора Флечър, ФБР.

Името го зашлеви като мокър пешкир през лицето. Флечър? Легендата от Куантико? Единствената жена в историята на бюрото, ръководила тренировъчния център в Куантико? Тук? Но защо?

Новодошлата измъкна служебната си карта от джоба на блейзъра, показа му я за секунда, а после мина покрай него и влезе в къщата. Прекрасните ѝ очи огледаха помещението и се впериха в него.

— И така, да започнем от начало. Кой сте вие?

— Уейн Шепард, полицейско управление на окръг Брауард.

— И сте натоварен с убийството на Стийл, господин Шепард?

Нямаше да бъде трудно да се изпълни с антипатия към тази жена.

— Точно така. Защо се интересува от този случай ФБР.

— Нямам право да говоря за това.

Тръгна по коридора, токчетата на кожените ѝ обувки зачаткаха по мрамора.

Младият мъж я догони и ѝ препречи пътя.

— Нужна ви е заповед за обиск, за да претърсите къщата, госпожице Флечър.

Тя се усмихна прекалено мило и разкри пълната си с неестествено бели зъби уста.

— Имам такава заповед. — Тя се появи също от джоба на блейзъра, подписана и подпечатана от един от федералните съдии в Маями. — А сега, ако обичате, да ме извините.

— Ще трябва да проверя номера на служебната ви книжка, преди да приема заповедта.

Новодошлата се изсмя.

— Така ли? Е, проверявайте. — Извади отново служебната си карта и той записа номера ѝ. — Къде бихте желали да чакам, докато ми губите времето?

— В дневната.

Токчетата ѝ зачаткаха по коридора. Тя кимна на Мира, която измънка:

— Здравейте.

А след това попита Шепард къде се намира банята.

Той посочи вдясно.

— Оттук.

Мира излезе, Флечър намести финото си задниче на края на кушетката от палмово дърво, а младият мъж отиде в колата, за да вземе клетъчния телефон на Габи. Макар разрешителното ѝ за обиск да бе издадено от Маями, той подозираше, че жената идва от Вашингтон, а там познаваше един човек, на когото можеше да се обажда, когато търсеше отговори.

Телефонът на Патрик О'Малей иззвъня два пъти, преди да прогърми гласът му:

— О'Малей.

— Обажда се Шеп.

— Шегуваш се. — Изсмя се и на Уейн му се стори, че вижда луничавото му лице и пламтящата червена коса, започнала да се прошарва по слепоочията. — От толкова време си общуваме чрез имейла, че ми се струва невероятно да чуя гласа ти, човече. В града ли си?

— Къде ти такъв късмет. Имам нужда от една услуга. Би ли проверил номера на една книжка на бюрото?

— Казвай.

Шепард погледна към Флечър, докато изговаряше номера, изписан върху книжката ѝ. Тя изглеждаше едновременно развеселена и отегчена, сякаш всеки момент щеше да извади пиличката за нокти и да започне да си прави маникюра.

О'Малей изсвири тихичко.

— Божичко, човече. Флечър? Самата Ленора Флечър? Какво става?

— Добър въпрос.

— Не можеш да говориш.

— Точно така.

— Тя наблизко ли е?

— Тъхъ.

— Исусе Христе. Слушай ме хубавичко, Шеп. Последният, който ѝ се опъна, се озова в Аляска за две години. Чу ли ме какво ти казах?

— Съвсем ясно.

— Тя е дясната ръка на Кракет и се говори, че в петък вечерта той съобщил неофициално, че след пенсионирането му ще заеме неговото място. Следователно ако тя е там, значи работата е сериозна.

Но какво общо имаше тя със Стийл, дяволите да го вземат? Не можеше да пита сега, след като Флечър бе в стаята.

— Благодаря, приятелче, това изяснява положението.

— Бих могъл да ти дам повече информация, ако поговорим по-късно пак, Шеп. Или, още по-добре, провери си имейла.

— Ще го направя. Отново ти благодаря.

Затвори телефона и Флечър се изправи.

— Доволен ли сте вече, господин Шепард?

— Засега.

— Колко дълго сте работили в бюрото?

— Достатъчно, за да намирам отговорите, които са ми нужни.

Ленора се усмихна вежливо и завъртя със завидна сръчност слънчевите си очила.

— В такъв случай сте били достатъчно дълго, за да разберете, че някои отговори могат да бъдат пагубни за онзи, който ги получи, господин Шепард.

А той, човекът, който в края на седмицата можеше да остане без работа, само се усмихна.

— Аляска би била очарователна.

Очите на Флечър се разшириха почти незабележимо. Тя понечи да каже нещо, но в този момент се върна Мира, праметнала чантата си през рамо. Явно се готвеше да тръгва.

— Не разбрах какво е името ви — каза Флечър, като я погледна остро.

— Джейн Доу^[3] — Погледна към Уейн. — Ще бъда отвън.

И с тези думи се насочи към вратата.

— Можете да останете, докато аз върша моето разследване — обяви Ленора.

— Не мисля така — отвърна Шепард и тръгна по коридора, като усещаше, че погледът на Флечър гори дупки в гърба му.

От мястото си Хал виждаше Рей, която се печеше, изтегната върху хавлия, тялото ѝ беше като прекрасен сън, който той започваше да си припомня.

След като бе изгледал филма на видеото, бе приготвил късен обяд, а тя бе излязла на платформата. Сякаш беше задрямала, възможно бе обаче да е номер, все още не можеше да ѝ вярва. Затова затвори очи и „се свърза“, като прехвърли част от своето съзнание в нея.

Тя се намираще на прага на съня и в главата ѝ пробягваха картини с изумителна скорост. Благодарение на Стийл Хал знаеше, че това са видения в полусънно състояние, умствени картини, които се появяват тогава, когато човек преминава към първия стадий на съня. Морски бряг. Рей хвърля топка към сина си. Двамата се плискат във вълните. Носталгия.

Младият мъж се облегна назад, отвори очи. Все още не беше разрешил проблема със сина. Отделянето на Рей от сина ѝ и тъгата ѝ по детето щяха да я разделят и от Хал. Но за съжаление, той наистина нямаше представа къде е било момчето, когато застреля баща му. Не можеше да разбере как не е догледал една толкова важна подробност, особено като се имаше предвид, че бе наблюдавал майката в продължение на цяла година, бе я следил, бе научил навиците ѝ. Ами ако детето бе забелязало нещо? Ами ако бе видяло достатъчно, за да опише Хал на ченгетата? Трябваше да научи какво става там, в света извън чикито.

Огледа се, за да види дали тя не би могла да използва някакво оръжие, после влезе в кабинета си и затвори вратата.

През нощите, когато самотата го обгръщаше като древно проклятие, беше достатъчно да включи телевизора, да насочи сателитната чиния, и готово, вече имаше мишени. Не знаеше защо, но се „свързваше“ по-лесно, когато виждаше пред себе си образа на човека или мястото — снимка, видеозапис, рисунка, почти всичко вършеше работа.

Включи телевизора, настрои бутона за сателитната чиния, пхна празна касета във видеото и включи и него. Избра една от местните новинарски станции, там имаше най-голям шанс да види това, което търсеше.

След десетината минути, посветени на прогнозата за времето, на екрана се появи снимка на Стийл. Хал побърза да увеличи звука.

— Разследването на убийството на видния криминалист Андрю Стийл продължава. Тялото му беше открито в петък сутринта от семейната икономка в дома му във Форт Лодърдейл. Малкият му син бе откаран спешно в болницата в кома, а съпругата му, Рей Стийл, гимназиална учителка, все още не е открита.

Болница ли? Това потвърждаваше впечатленията, които бе получил за момчето.

— Уейн Шепард, детектив към полицейския участък на окръг Брауард...

Снимката на Стийл изчезна. На нейно място се появи образът на висок, слаб мъж с дънки и памучна риза, който зачете предварително подготвеното си изявление.

„Засега няма заподозрени... повече подробности по-късно...“ Дрън-дрън. Хал се приведе напред, за да огледа внимателно лицето на Шепард. Да го запечата в паметта си. Направеше ли го веднъж, можеше да се „свързва“ без помощта на снимка, и то да се „свързва“ също така дълбоко.

Лицето на говорителя се появи отново.

— Все още не е известно как е пострадал синът на Стийл, нито какво е състоянието му. Полицията моли всеки, който е видял Рей Стийл, да се обади в полицейското управление на окръг Брауард.

Сега на екрана се появи нейната снимка, тя определено не изглеждаше на нея толкова добре.

Младият мъж превъртя лентата във видеото и я пусна оттам, откъдето започваше да говори полицаят. Включи на „пауза“ и се взря в очите му. „Дай ми това, което знаеш, гадняр.“ „Свърза“ се грубо, като използва до крайност способностите си.

В началото чу само силен, дразнещ статичен шум, неспирното бърбрене на вътрешния свят на Шепард. Продължи да навлиза все по-дълбоко и по-дълбоко, докато достигна мястото, което имаше значение. Във всяко човешко същество съществуваше такова място, нежно, беззащитно, от което можеха да се извлекат богатства. И сега, след като откри въпросното място на полицая, той продължи още по-силно напред.

Образите пробягваха скоростно през Хал. Откри безполезен боклук за колата на Шепард, за дома му, за липсата на пари, за липсите в живота му. Но намери два скъпоценни камъка, които го изумиха: образите на картите Таро, които бе изпратил на Рей, и лицето на привлекателна млада жена, на която бе занесъл картите.

Ясновидката.

Проникна още по-дълбоко, за да открие името ѝ, но не намери друго, освен „едно“ и „огледало“^[4]... или дума, която звучеше по подобен начин. Изходна точка. Извади касетата, постави я в чекмеджето, където имаше и други, изключи телевизора.

Отвори вратата, за да види какво прави Рей. Тя не беше мръднала от хавлията. Приблужи се до нея, застана край краката ѝ. Проследи с поглед нежната извивка на хълбоците, ъгъла, под който бяха отпуснати ръцете край тялото ѝ. Божичко, беше достатъчно да я погледне, за да се възбуди. Желанието му да я има беше толкова силно, че усещаше вкуса му.

Но първият път трябваше да бъде идеално. Никакво насилие. Той не беше изнасилван като Манакас.

Върна се в кабинета, като остави вратата леко открената, за да я чуе, когато се събуди, след което се намести в люлеещия се стол. „Свързването“ в „реално време“ беше проста работа. Поставени върху пода боси стъпала. Отпуснати на бедрата длани. Затворени очи. Представяне на лицето. Лицето на Шепард. Следваха подробностите — червеникавия цвят на косите му, стиснатите челюсти, мустаците. „Сега се «свържи» отвъд видеообраза, чикито, Евърглейдс, отвъд реката от трева.“ И „свързването“ го отнесе.

-
- [1] Белези, подобни на раните на Исус Христос от разпъването (църк.) — Б.пр. ↑
- [2] Долна риза (исп.) — част от индианско облекло — Б.пр. ↑
- [3] Име, давано на намерено момиченце. — Б.пр. ↑
- [4] Или „мирър“ (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Домът на Шепард я изненада. Бе очаквала да види безлично жилище на ченге ерген. Вместо това къщата му приличаше на претъпкан с вносни стоки магазин. По-голямата част от неговата колекция бе свързана с детството му в Южна Америка, където баща му бе работил за някаква петролопреработваща компания. Тъкани еквадорски килимчета. Древни глинени съдове от Мексико. Религиозни иконки от Перу, които изглеждаха стари колкото самата планета. Ръчно изработени гребла от Амазонка. Многоцветни индиански гердани от Колумбия. Тръба за издухване на натопени в кураре стрелички от Бразилия, заедно с торбичката, в която са се държали.

— Този е много ценен за мене — заяви младият мъж, който бе влязъл в ролята на екскурзовод. Взе някакъв камък от една от полиците покрай стената. — От върха на скалата, от която започва Ангелският водопад.

— А това тук? — Посочи към предмета, който напомняше човешка глава. — Дали е каквото си мисля?

— Да. От едно канибалско племе във вътрешността на Венецуела.

— Божичко, Шепард!

— Знам, знам. Бившата ми съпруга искаше да я изгори.

— Нямах предвид това. — Облегна се на стената и прокара палец по изработения от лапис пингвин от Чили. — Ти си ченге, а носиш сърцето на Индиана Джоунс. Как, по дяволите, го понасяш?

— Не го понасям.

От признанието му ѝ се прииска да го прегърне, да го потупа по гърба и да го увери, че всичко ще бъде наред.

— Тогава напусни полицията.

— И какво да правя? Да стана адвокат? Не, благодаря. Да открия мечтания магазин за вносни стоки? За него ми е нужен капитал. — Постава камъка от Ангелския водопад на мястото му и се облегна на стената до нея. — Виж, страхотно е да вярваш, че мечтите трябва да се

превръщат в действителност. Обаче това не е толкова лесно да се постигне.

— Повярвай в мечтите си и действителността също ще се промени.

Той нежно се усмихна.

— Прекалено е просто. Нещата не стават по този начин.

„Думи на скептик“ — помисли си Мира. Но тя бе водила същия този спор със самата себе си през годините след смъртта на съпруга си. В сърцето си вярваше в онова, което казваше, но в света, където трябваше да се плащат сметки и да се изпълняват срокове, играеше в отбора на Шепард.

— Ако опиташ първо с нещо дребно Шеп, ще се увериш, че действа. Проблемът сме ние. Как сме се настроили да мислим. Ние вярваме, че трябва да страдаме и да се борим, за да получим онова, което желаем.

— Добре, нещо дребно. Ще започна с нещо дребно.

— Какво?

Той протегна ръка, пръстите му се плъзнаха в косите ѝ и привлякоха лицето ѝ към неговото. Устата му имаше екзотичния вкус на местата, където бе ходил, на мечтите, които хранеше, и този вкус буквално я пренесе другаде.

Младата жена внезапно се озова сред студена, хапеща мъгла, усети набола по бузите си брада и разбра, че горната му дреха се бе издула около тялото му като корабно платно. Косата му ѝ се стори потъмна, освен това не беше толкова висок.

Лондон? Беше живял в Лондон?

Пръстите му се плъзнаха в косите ѝ и цялото ѝ тяло се изпълни с болезнено желание. Двамата се притиснаха един в друг, ръцете му бяха едновременно върху гърба ѝ, върху бедрата, върху гърдите. Прекосиха коридора и влязоха в спалнята, като смъкнаха дрехите си. Отпуснаха се върху неоправеното легло. Без да отделя устните си от нейните, той успя да се озове върху нея. Надигна се на лакти, приглади косите ѝ встрани от лицето. Погледна я право в очите, тя се загуби в синевата на погледа му, в която плуваше като риба във вода.

Скоро всичките им дрехи се озоваха на пода. Шепард метна завивката върху тях и младата жена се изпълни с мириса на неговата кожа, мирис на необузdana буйност, на Шепард-пътешественика,

търсача, номада. Той като че ли я извайваше с ръце, свиреше на нея като на пиано, изучаваше я, сякаш беше някоя екзотична страна, в която се бе приземил и на която възнамеряваше да се наслади.

Пръстите му се плъзнаха в нея и излязоха, търсейки съвършения ритъм, откриха го почти веднага и започнаха да я подлудяват. Дъхът ѝ секна от неописуемите усещания, чувства, които не бе изпитвала, откакто бе умрял Том. Тялото ѝ се движеше под неговото, извиваше се и се притискаше в него, молеше да ѝ помогне да стигне до края, да я отведе в тъмното, пулсиращо море на невъобразимото удоволствие. Но той я държеше тук, уловена като в капан под почти непоносимо напрежение. Устните му се плъзнаха надолу, като поспираха за момент на хълбока, на някоя луничка, на пъпа.

Сега вече сетивата ѝ бяха оголени и впечатленията нахлуха в нея и през нея като топла, солена вълна. Шепард като сериозно дете, разбунтуван юноша, младеж с големи въпроси в сърцето. Зърна дните му по улиците на Маями, годините във ФБР, проваления му брак, пътуванията му, опасността да загуби работата си, дълговете.

Мира разбра, че той я усети в себе си, сякаш се бе провряла под кожата му. Разбра го, тъй като почувства как той побърза да затвори мястото, което не искаше да бъде посетено. Уейн се отдръпна физически и тя сплете пръсти в косите му и придърпа главата му обратно към себе си.

— Не — прошепна дрезгаво. — Никакви стени. Не искам стени.

Езикът му се плъзна бавно около зърното на едната ѝ гърда, облиза потта по корема ѝ, запъти се още по-надолу, промъкна се в нея, изразявайки желанието му да бъде негова. Тялото ѝ се превърна в маса от нервни окончания, които се гърчеха и подскачаха като набодена на тел жаба. Дланите ѝ се плъзнаха немощно от гърба му, стиснаха дюшека, главата ѝ се изпълни с бяла горещина. „Не мога повече, не мога повече, не...“

Тялото ѝ затрепери, дланите се отделиха от дюшека и стиснаха главата му. Извика, когато стигна до края, продължителен, немощен вик, който отекна неестествено в притихналата стая. Шепард обаче не беше свършил. Даже не беше започнал.

Проникна в нея с несъзнателната лекота на човек, който е бил вече там, и се задвижи влудяващо бавно, като съомга, която плува нагоре по течението на невъзможни бързеи. Съзнанието ѝ се

включваше и изключваше като премигваща лампа, светът се завъртя лудо в главата ѝ. Тя се понесе нагоре.

Хареса ѝ, че той не се обърна веднага на една страна и не заспа. Не ѝ пусна ръката през цялото време, докато разговаряха.

— Бил ли си някога в Лондон? — попита младата жена.

— Прекарах там два дни и напуснах града. — Погледна я. —
Защо?

— Просто съм любопитна.

— А ти ходила ли си там?

— Не.

— Не си прави труда. Просто е поредният град. Най-хубавата част на Англия е Стоунхендж.

Дълго, преди да прочете „Друг живот, други господари“ на Брайън Уайс впечатления ѝ от миналите животи на хората ѝ се явяваха рядко, но съвсем живо. Рядко им се доверяваше, ако не получеше с тях и имена, дати, подробности, които можеха да се проверят. През всичките тези години бе открила конкретна информация само веднъж, за живота на своята дъщеря в Ню Йорк в края на 80-те години на XIX век. Беше участвала в движението за избирателни права на жените и бе получила право на два реда в историята.

Изкушаваше се да забрави появилата се в съзнанието ѝ картина като плод на фантазията. Но не можеше да се отърси от впечатлението за Шепард в онова палто. „Дай ми го“ — помисли си тя и картините се появиха отново в главата ѝ, несвързани и непостоянни, подобни на рамка на слаб филм.

— Ти си живял там — избъбри тя. — В Лондон. Мисля, че си бил търговец, хванат като в капан от нещастен брак. Единственото ти желание е било да живееш сред морето.

Той я погледна изумено. Повдигна се на лакът и за нейно учудване попита:

— Имаш ли представа коя година е било това?

„Времето, Божичко, кое беше времето?“

— В началото на XIX век, може би 20-те му години, не съм сигурна.

— Кралица Каролайн умира през 20-те години. Както и Джон Кийтс. Симон Боливар разгромява испанската армия в Карабобо и извоюва независимостта на Венецуела.

Мира се засмя.

— Прилича на урок по история.

— Този период от историята винаги ме е омагьосвал. След като напуснах ФБР, първото пътуване, което предприех, бе до Великобритания. Искях да видя Стоунхендж. Трябваше да мина през Лондон, но още от мига, в който слязох от самолета, ми стана трудно да дишам. Не можех да спя. Нямах търпение да се измъкна оттам. На втория ден наех кола и напуснах града. Изгубих се и в крайна сметка се озовах в малко хотелче, сграда на около триста години някъде в покрайнините. Още щом влязох в него, разбрах, че съм бил там и преди. Същата нощ сънувах мъжа с черното палто, който пътува между Лондон и Южна Америка и продава подправки или нещо от този род. Сигурен съм, че съм бил аз. Или че той е бил мен. — Сви рамене, усмихна се неуверено. — Ти си единственият човек, на когото съм го казвал.

И внезапно въздухът помежду им затрептя от познатото странно електричество.

— Ти ме изкарваш от равновесие — промълви дрезгаво Уейн и започна да я целува.

Но внезапно се отдръпна рязко, притисна длани към челото си, а от устата му се отрони гърлен, страшен стон.

Мира рязко седна в леглото.

— Какво има?

— Главата ми. — Стана, като залиташе, без да пуска глава. — Боже, прилича на...

Коленете му се подкосиха и той се отпусна на пода. От дясната му ноздра потече капка кръв. И след нея — още една. А после и от двете му ноздри рукоуха кървави струйки.

Ужасена, че е получил инсулт, младата жена, му помогна да отиде в банята, пушна с трясък капака на тоалетната и го накара да седне отгоре ѝ. Грабна една хавлиена кърпа от закачалката, намокри я със студена вода и я притисна към носа му.

— Отпусни назад глава, Шеп. Това ще спре кръвотечението.

Той отпусна глава, притисна хавлията към лицето си и отвори очи. Нещо или някой друг погледна през тях, злокачествено присъствие, от което кожата ѝ настръхна, а по гърба ѝ пробягнаха ледени тръпки.

Усетила непреодолимо желание да се скрие, тя дръпна другата хавлия от закачалката и се покри с нея. В това време другият се оттегли. Като че ли се разтвори някаква масивна сянка.

Шепард се наведе напред, пусна водата и постави хавлията под кранчето.

— Кръвотечение от носа. Боже мили! — Погледна я и се усмихна. — Виждаш ли какво правиш с мен?

Смехът ѝ се стори пресилен дори на нея самата.

— Болката в главата ти премина ли?

— Като се изключи лекото пулсиране между очите.

— Преди случвало ли ти се е нещо подобно?

— Не. — Изстиска хавлията и я метна да съхне върху рамката на душ кабината. — Почувствах се някак особено, сякаш ми се гади, затова понечих да отида да изпия нещо. И тогава изведнъж ми се стори, че главата ми ще експлодира.

— Може да ти прозвучи глупаво, но когато вдигна глава, изпитах ясно усещането, че през очите ти ме погледна някой друг.

— Страхотно. Сега пък съм обладан от нечий дух.

— Не, не беше така. Като че ли...

Какво? Сега пък не можеше да каже със сигурност какво бе видяла или усетила.

Той се приближи до нея, прокара длани по хавлията, с която се беше увила, след това я разтвори и тя се свлече на земята. Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ, тя го обхвана здраво през врата и се отдаде на удоволствието от нежните му целувки.

— Ако пак ми потече кръв от носа — рече той, — ще знам, че причината си ти.

Гласът на Шепард, погледът на Шепард от тези сини очи и ръцете, които възпламеняваха кръвта ѝ, определено принадлежаха на Шепард, не на другия. Но внезапно ѝ се прииска силно да се махне оттук, да побегне от спалнята, от апартамента и да се върне в своя безопасен свят.

Двамата вече стояха под душа и горещите иглички масажираха като пръсти раменете и гърба ѝ. Наоколо им се издигаше пара, сякаш се намираха в джунглата. През нощта, в която бе умрял Том, горещината бе точно такава, толкова силна, че бе усещала вкуса ѝ във въздуха, докато го бе чакала да се върне в колата. Паркингът бе окъпан в синкавата светлина на уличните лампи, песента на щурците предвещаваеше дъжд и внезапно мъжът бе изскочил навън...

Уейн може би усети, че в мислите си тя е далеч от него, обхвана със сапунисаните си длани лицето ѝ и я целуна. И в този момент тя разбра защо се бе включила в убийството на непознат човек.

Отдръпна се от него и потърси опипом крана, за да спре водата. Приблужи се заднишком до мократа стъклена врата, виеше ѝ се свят, но мислите ѝ бяха пределно ясни, сякаш надничаше през телескоп, който фокусираше съвършено и най-дребните подробности.

— Какво има? — намръщи се младият мъж. — Какво стана?

— Кога смяташе да ми кажеш? — Потърси дръжката на вратата зад гърба си. — Смяташе ли изобщо да ми кажеш, Шепард? — Вратата се отвори и тя излезе заднишком. — Можеше да кажеш нещо. Можеше да ми кажеш за проклетите връзки на обувките.

Като се бореше с напирашите сълзи и с познатата стара болка, Мира се втурна към спалнята и припряно събра дрехите си.

— Чакай малко — последва я Уейн. — Дай ми възможност да ти обясня.

— Да обясниш какво? — Високите, почти истерични нотки в гласа ѝ го накараха да трепне. Тя се заоблича, а той заподскача на един крак около нея, като опитваше да навлече шортите си. По бузите ѝ потекоха сълзи. — Досега много пъти имаше възможност да кажеш нещо.

— Открих го едва след като прегледах документацията във връзка с убийството на твоя съпруг.

Младата жена праметна чантата си през рамо, единственото ѝ желание бе да се махне колкото се може по-скоро от дома му, по-далеч от него.

— Тогава трябваше да ми кажеш още преди да отидем в къщата на Стийл.

— Как според теб можех да ти кажа нещо от рода на: „О, между другото, добре е да знаеш една малка подробност. Човекът със

зелените връзки за обувки е убил също и твоя съпруг.“ Кога да ти го кажа?

— Сещам се поне за пет-шест възможности да го направиш, откакто сме дошли тук.

Сграбчи я за ръката, когато Мира понечи да излезе от стаята.

— Това е несправедливо.

Младата жена отдръпна ръката си.

— Онова, което е несправедливо, е, че си знаел и не ми каза.

Изскочи от спалнята. Шепард не я последва, не направи повече опити да я задържи или да спори с нея. Когато стигна до паркинга, Мира се сети, че не е със своята кола, но не се върна да помоли Уейн да я откара.

Затова тръгна забързано, по-далеч от неговия квартал. Не обърна внимание къде се намира, нито пък имаше цел. Единствено физическото движение имаше значение, твърдият цимент под краката ѝ, слънцето, което затопляше главата ѝ. Гневът дрънкаше в нея като отвързала се метална топка. Но той бе свързан по-скоро със собствената ѝ лоша преценка, отколкото с Шепард.

Изводът не се бе променил: не трябваше да се замесва с разследването на убийството и не трябваше да спи с Шепард. Без значение, че последното ѝ бе доставило такова удоволствие, той ѝ бе донесъл само неприятности от мига, в който бе влязъл в „Единен свят“. Заради него сега знаеше онова, което не искаше да знае, а именно, че убиецът на Том е жив и отново бе влязъл в живота ѝ посредством друго убийство. Сега вече имаше отговор на въпроса си защо се бе свързала с убийството на Стийл, но нима той ѝ бе донесъл нещо добро?

Когато най-сетне почувства умора, се огледа за обществен телефон, откъдето би могла да извика такси и си даде сметка, че краката ѝ я бяха отвели към миналото. Магазинът, в който бяха застреляли Том, се намиреше право срещу нея.

Макар през последните пет години да бе минавала покрай това място с колата, никога не бе спирала тук след онази нощ. То изглеждаше непроменено, потънало в зоната на вечния полумрак, където обслужваше все същия човешки поток — чернокожи, кубинци,

хаитяни, англосаксонци, дори азиатци. Покрай нея мина колоездач, стиснал кафява хартиена торба и възседнал ръждясал велосипед, и се изгуби напред. В тази част на града се появяваха туристи само ако се изгубеха.

Мира знаеше, че трябва да се обърне и да тръгне в обратна посока, но не го направи. Не можеше. Краката ѝ сами я водеха напред. През нощта, в която бе застрелян Том, тя беше смъкнала прозореца на колата заради горещината. Помнеше, че въздухът ѝ се бе струвал тежък и лепкав. Беше изтощена от тържеството по случай рождения ден на Ани.

През тази нощ бе също така шумно. По шосето профучаваха коли, от тях се носеше гръмка музика, чуваше се смях. И в същото време вътре в магазина Том бе прострелян с 9-милиметров пистолет със заглушител. Тези две крайности, всяка една от които съдържаха другата, винаги я бяха смущавали. Трябваше да има шум, експлозия, счупени прозорци, нещо, което да я предупреди. Вместо това бе усещала единствено, че нещо не е наред, че времето сякаш е спряло.

Тъй като Ани спеше на задната седалка, младата жена остана в автомобила по-дълго, отколкото при други обстоятелства. Може би именно това спаси живота ѝ. Но след определен момент усещането, че нещо никак не е наред, се засили нетърпимо и тя реши да заключи дъщеря си в колата и да влезе в магазина. Тъкмо вдигаше стъклото на прозореца, когато маскираният мъж се появи. Носеше маска на Голямата птица^[1].

Той изскочи навън, побягна и изчезна зад ъгъла на сградата. Така и не успя да го разгледа както трябва. Но разпозна приликите със съня, който я преследваше по време на бременността ѝ с Ани преди три години. Вече знаеше какво ще открие, като влезе в магазина.

Почти очакваше да види същото, когато влезе сега, сякаш насилието бе висяло във въздуха през всичките тези години, изгубено в някакво друго измерение. Но по пода не се търкаляха безжизнени тела, не видя нито негъра, проснат в единия край, нито Том наред локва кръв. Миришеше на кафе, подът беше мръсен, клиентите чакаха на касата. Можеше да бъде кой да е магазин.

Мира се приближи до мястото, където бяха намерили Том през онази нощ. Помнеше ъгъла, под който тялото се бе свлякло на земята, кръвта, обагрила жълтата му риза в аленочервено. Бе разбрала веднага,

че е мъртъв, тъй като духът му, душата му, нематериалният му Аз, наречете го както искате, бе увиснал над тялото му, видим за нея, прозрачен като стъкло.

Беше извикала и призрачният Аз на Том бе вдигнал изненадания си поглед. После бе започнал да се издига като балон и тя го бе проследила, докато се изгуби над покрива.

Младата жена разтърка очи, опитвайки се да не се поддава на желанието да избяга оттук. Трябваше да премисли всичко, да разбере случилото се. Грабна механично някакъв голям пакет и застана на опашката.

Сети се за младата продавачка, която преди пет години беше влязла в хладилното помещение, за да вземе сладолед, и когато бе излязла оттам, бе намерила двама мъртви мъже и една жена, ридаеща истерично над трупа на единия от тях. Продавачката се бе озовала на подходящото място в подходящия момент и това я бе спасило. Том се бе оказал на неподходящото място в неподходящия момент и бе умрял. Хочкис бе записал случая като случаен акт на насилие и бе прибавил смъртния случай към отчайващата статистика за престъпността на полуостров Флорида.

Мира плати и излезе навън, главата я болеше, тъй като не можеше да вземе решение. Бръкна в портфейла си, за да извади монета и да се обади за такси и тръгна към телефона. Тогава видя сребристото порше, спряно в далечния край на паркинга. Шепард се беше подпрял на него, пъхнал ръце в джобовете на морскосините си панталони.

Двамата се изгледаха, никой не помръдна, нито проговори. Внезапно се почувства сигурна, че той не я е проследил, а някак си е разбрал къде е отишла, беше го разбрал дори преди нея самата.

— Искаш ли да те закарам? — попита той.

Прост въпрос, предполагащ прост избор. Ако поклатеше глава и тръгнеше към телефона, вратата към убиеца на нейния съпруг щеше да се затвори тихичко. Ако приемеше да се качи в колата на Уейн, щеше да се съгласи да стигне до края. Намираше се на кръстопът. Поколеба се, но не за дълго.

— Да, искам.

През първите няколко минути в колата се чувстваше странно. Тогава Шепард счупи леда.

— Двайсет минути след като тръгна си дадох сметка къде си отишла.

— Аз просто се движех.

— Смятах да ти кажа, Мира. Просто не знаех как да го направя.

Тя погледна през прозореца, все още не можеше да му прости.

— Това обяснява защо съм се включила към убийството на Стийл.

— Трябва ли да съществува лична връзка, за да получиш информация за подобно нещо?

— Не. Но впечатленията ми бяха толкова истински, помислих, че сигурно са свързани по някакъв начин с мен.

— Не може да е било просто случайност.

Ироничната нотка в гласа му я вбеси.

— Не — отвърна троснато тя. — Не може да е било просто случайност.

— Виж, не исках да прозвучи така. Извинявай.

Младата жена потърка лицето си, съжаляваше за резкия си тон, но не можеше да му прости пропуска.

— Откакто умря Том, се боря със схващането, че нещо може да бъде случайно. Ако приемех, че смъртта му е случайна, нещо, върху което той не е имал абсолютно никакъв контрол, тогава трябваше да приема случайността във всичко останало. То обаче щеше да обезсмисли това, което правя.

— Имаш предвид, като човек с екстрасензорни възможности.

Тя кимна.

— Свръхсетивната личност се свързва с определени модели и ги дешифрира. Никой модел не е застинал. Всички те се променят непрекъснато, движат се, превръщат се в нещо друго. Но най-силните от тях представляват най-големите вероятности, събитията, които биха могли да се случат в резултат на вкоренените в личността вярвания. Както стана дума вчера, според мен раждането и смъртта и всичко помежду им са избор на душата. Нищо не е случайно.

— Ако наистина вярваш в това, тогава на някакво ниво Том е избрал да умре по този начин и ти, неговата съпруга, си се съгласила с тези условия.

Мира кимна.

— Но защо ще избира да умре по такъв начин?

Това си оставаше най-сложната част от уравнението, която ѝ бе най-трудно да приеме. Но през годините след смъртта му като че ли бе успяла да достигне до някакво възможно обяснение.

— Струва ми се, че Том се страхуваше от остаряването. Страхуваше се, да не би да изгуби част от своите физически или умствени възможности, или пък да не би аз да умра преди него и да го оставя сам. Затова избра смърт, при която си отиде бързо на четирийсет и две години.

— А ти защо не видя приближаването на всичко това?

— Видях го. — Разказа му за често повтарящия се сън, който бе имала по време на бременността си, почти четири години преди убийството на Том. — Но когато се случи, аз едва тогава познах съня си и вече бе прекалено късно.

— Слушай, ще те разбере, ако решиш да не се занимаваш повече с това.

Още един избор. Ако сега се откажеше, животът ѝ щеше да бъде по-лесен, щеше да се върне към обичайното си ежедневие, твърдата топка страх в стомаха ѝ щеше да изчезне. Но вероятно щеше да се почувства така, сякаш е измамила Том, като не е довела всичко докрай. Отчаяно се нуждаеше този въпрос да бъде разрешен, да бъде приключен, преди да продължи живота си.

— Бих искала да продължа да се занимавам с това, Шеп, да те запознавам с впечатленията, които получавам. Но не мога да го направя, ако спим заедно.

Той я изгледа.

— Защо?

„Защото така ще предам Том.“ Защото по този начин щеше да обезличи страстта на своите спомени, на своята загуба.

— Защото може да обърка информацията, която бих уловила евентуално за този човек.

— Следователно или трябва да приема условието, или сделката пропада? — тъжно изрече той. — Това ли искаш да кажеш?

— Не е ултиматум. Просто ти обяснявам докъде се простират моите възможности.

— Правиш го, защото не ти казах за зелените връзки.

— Правя това, с което мога да живея.

Младият мъж не отговори. Тя се взираше в улиците на Форт Лодърдейл, по които минаваха. Потъна в мълчание, като се опитваше да разчете мислите му, но се сблъска със стената, която той бе изградил около себе си. Не можеше да се настрои към него. По някакъв странно извратен начин това уравновесяваше нещата помежду им. Тя беше отхвърлила близостта им, и сега не можеше да го разчете.

Шепард спря на паркинга пред „Единен свят“, но не изключи двигателя.

— Ще ти се обадя утре — рече студено той.

Беше се превърнал в някой друг, в мъжа от лондонския живот, в морския търговец. Мира излезе от колата и той я проследи с поглед, докато тя се отдалечаваше, подобна на сребърна стрела на октомврийската светлина.

[1] Персонаж от детския сериал „Сесъми Стрийт“. — Б.пр. ↑

III. ТАЛАНТИТЕ

„Психичните способности се разработват във финансираните от правителствата на Съединените щати и Съветския съюз програми. Но въпреки десетилетните изследвания, довели до все по-добри резултати, много хора вярват, че психичните способности и преживявания просто не съществуват, или поне са извън тяхното разбиране.“

Ръсел Тарг и Кийт
Херъри
„Расата на ума“

ГЛАВА 16

Мира внезапно се събуди и впери поглед в мрака, като търсеше трескаво някаква светлинка. Обаче цареше непрогледна тъмнина, която притискаше гърдите ѝ като гигантска длан и не ѝ даваше да помръдне.

„Токът е спрял“ — помисли си тя.

Не можеше да се отърве от всяващото ужас усещане, че някой я наблюдава. Надигна се и опипа матрака, сигурна, че ще открие там някоя от котките. Нищо подобно. Все така опипом се добра до нощното шкафче, дръпна чекмеджето, затършува за фенерчето. Включи го и освети с него спалнята, вратата и коридора.

Нищо. Изправи се и тръгна припряно през коридора към стаята на Ани. Тя беше изритала завивките и преметнала ръце встрани, сякаш очакваше да получи нещо. Сеус, малкият ѝ пазач, се бе свил край краката ѝ. Той надигна глава, когато лъчът светлина падна върху него, прозя се, отпусна се и замря отново. Сеус щеше да усети, ако в къщата имаше нещо по-особено.

Животните бяха нейните очи и уши.

Младата жена влезе в кухнята. Захранваният с батерия часовник на стената показваше почти пет. Навън уличните светлини бяха изгаснали. Светлината от звездите бе достатъчна, за да види околните къщи и оградата около басейна на ъгъла.

Телефонът иззвъня и я стресна. Спусна се към прозореца, за да отговори, преди да звънне отново и да събуди дъщеря ѝ. Предполагаше, че е Надин, която се опитва да се пребори с пристъп на безсъние, но се надяваше, че е Шепард.

— Ало?

— Познавах някога един Моралес — прошепна непознат мъжки глас. — Том Моралес. Наложил се да се справя с него, тъй като се намеси. Ако не се откажеш, Мира, ще се справя и с теб.

В дясното ѝ слепоочие избухна болка, усети я като хиляди игли, забити в черепа ѝ едновременно. Болката буквално я остави без въздух. Отдръпна се назад, ръцете ѝ политнаха към главата, фенерчето издрънча върху пода, а слушалката се удари в стената.

Болката препускаше през челото ѝ, след това се разпространи като врял восък по темето. Започна да ѝ се гади непоносимо, стомахът ѝ се сви, едва успя да стигне до мивката, преди да повърне. Наплиска лице със студена вода, но болката продължаваше да пулсира. Горещи парчета стъкло пронизваха очите ѝ.

Лед, имаше нужда от лед. Спусна се сляпо към хладилника, отвори рязко вратата на камерата. Сграбчи шепа лед, уви я в кърпа, постави го на челото си. Върна се, залитайки, към кухненския тезгях, облегна се на него и се опита да диша дълбоко. Но въпреки всичко болката продължаваше да гори и да гори, жесток, ярък пламък между очите.

Отпусна се на пода, разтри с увития в кърпата лед лицето си, тила и я задържа между очите, където болката вече изгаряше като огън. Непоносимо напрежение изпълни черепа ѝ, сякаш мозъкът ѝ изведнъж се бе разширил и сега опитваше да пробие стената от кост и да се освободи. Усети нещо топло и лепкаво под носа си. Кръв. Божичко, това бе кръв. Като Шепард. Внезапно осъзна, че източникът на тази мощна енергия идваше от поклащащата се във въздуха слушалка на телефона.

Виеше ѝ се свят, не можеше да се изправи. Затова изпълзя до стената, дръпна жицата, телефонът се удари в стената и падна с трясък на пода.

Докато напрежението в черепа ѝ намаляваше, започна да я обзема нещо тъмно и невероятно мощно. Чувстваше се нападната, изнасилена, сякаш невидими ръце бяха бръкнали дълбоко в мозъка ѝ, бяха го сондирали, изгребали съдържанието на черепа ѝ, докато не бе останало нищо, освен черупка от кост и кървава маса.

Мира запя. Пееше, макар в момента да ѝ идваха наум откъслечи от текстовете на различни песни и да се получаваше пълна безсмислица... това нямаше значение. Повтаряше отново и отново същите мелодии, същите думи, все по-бързо и по-бързо...

Чу остро пукане в главата си, когато чуждото присъствие я изостави. Стори ѝ се, че в черепа ѝ бе направена дупка, през която бяха изтекли напрежението, агонията, самото присъствие.

Не помръдна доста време, не беше в състояние да го направи. Пое си въздух през стиснати зъби, всеки мускул и влакънце в тялото ѝ се изпъна в очакване на нова атака. Но нищо не се случи.

Посегна към фенерчето, хвана се за ъгъла на кухненския тезгях и се изправи на крака. Кръвта бе изцапала целите ѝ ръце, по пода се виждаха яркочервени кръвави петна. Побърза да седне отново, взе леда, отметна глава назад и притисна кърпата към носа си.

„Той може да проектира съзнанието си по необичаен начин...“
Боже мили, това ли бе имал предвид астралният приятел на Надин? Това бе психическа атака, нещо, за което бе чела много, но което досега бе приемала само за цветист мит.

Кървенето спря и тя се отправи към банята. Трепереше цялата. Отми кръвта от лицето, дланите и ръцете си. Но все още го усещаше по кожата си, в главата си. Пусна душа и се пъкна залитайки под него, без да си сваля тениската.

Стисна здраво сапуна и затърка трескаво тялото си. Не беше достатъчно. Чувстваше се омърсена, изнасилена на духовно ниво. Съблече дрехите си, започна да се търка с дълга четка за гръб, изми си косата. Това ѝ помогна донякъде, но все още не се чувстваше чиста.

Стовари юмрук върху кранчето, спря водата и побърза да излезе. Дръпна хавлията от закачалката, взе фенерчето и се запъти към кабинета си. Градински чай, имаше нужда от градински чай. Той щеше да прочисти стаите, нещо като духовна клизма.

Претърси полиците на източната стена, където стояха духовните ѝ средства, и откри единствената връзка градински чай. Раздели го на четири по-малки връзки и запали едната в кухнята, а другите в кабинета, в своята спалня и пред стаята на Ани. Понесе се дим, мирисът му ѝ подежда успокояващо. След малко върна телефона на мястото му. Чувстваше силна, съсредоточена в една точка на темето си болка, когато започна да набира номера на Шепард.

7:55 часа. Както обикновено караше към училището на Ани. Сега вече слънцето блестеше, пътят бе осеян с коли, единствената заплаха бе движението. Но се чувстваше странно, като разглобена. Непрекъснато поглеждаше към Ани, посягаше да докосне косите ѝ, ръката ѝ, сякаш искаше да се успокои, че е истинска.

— Добре ли си, мамо? — попита най-сетне момичето.

— Уморена, това е всичко. Просто съм уморена.

Психическа атака. Самият термин намирисваше на суеверие. Преди години майката на Том ѝ бе разказала за един инцидент, който бе преживяла още като момиче в Куба. Чернокожата ѝ бавачка, от която впоследствие бе научила тайните и ритуалите на *Santeria*, една нощ била атакувана психически от мощен *mayombero*, човек, който практикува черна магия. Тя получила конвулсии и едва не умряла. Мира не вярваше, че е възможно подобно нещо. До тази нощ.

„Той откъде знае за мен?“

Продължи да умува върху този въпрос и след като остави Ани в училище и се отправи обратно към къщи. Час по-късно все още се чувстваше дълбоко объркана. Сякаш бе изгазила до някакъв пясъчен насип при отлив, но сега бе настъпил прилив и водата бавно поглъщаше пясъчния насип.

Прегледа съобщенията върху бюрото си, повечето от които бяха свързани с уличния панаир, но съзнанието ѝ се бе фиксирало върху гласа на непознатия. „Ще се справя и с теб...“

„Картите“ — помисли си тя. Те щяха да ѝ обяснят какво се бе случило. Точно сега имаше нужда да ги почувства в дланта си, имаше нужда от техния език, от тяхната реалност, от непогрешимата им истина. Извади една от любимите си колоди, Манастирските Таро, изумителна колода със стъклописен мотив на всяка една от тях. Разбърка я няколко пъти, като питаше безмълвно за случилото се, след което издърпа една карта.

Обесеният.

Това бе една от седемте карти, които Шепард бе намерил в дома на Стийл. Дали имаше връзка с мъжа, който бе убил Стийл и Том и бе атакувал психически и нея, и Шепард? Предположението имаше смисъл, но я ужасяваше на прекалено дълбоко равнище, за да може да се обясни с думи. Не можеше да се защитава срещу такъв човек, притежават способността да въздейства върху жива материя.

Телекинеза, психокинеза — етикетът нямаше такова значение като самите способности, най-рядко срещания от всички видове екстрасенси и най-трудно изследвания се при лабораторни условия. Според Мира Ури Гелер беше най-противоречивият телекинетик със способността си да извива лъжици и да спира часовници от разстояние. Обвиняваха го, че е само един умен фокусник. Имаше обаче и други като него.

През шейсетте години бразилският лечител Ариго бе изумил американските лекари с очевидната си способност да преобразува болката и да лекува болести у своите пациенти. Рускинята Нина Кулагина, смятана от някои западни изследователи и парапсихолози за най-добрия телекинетик на света, можеше да обърне посоката на движение на компаса при най-строги лабораторни условия.

Но това? Някой, който бе способен наистина да навреди на друг от разстояние? Който можеше да къса кръвоносни съдове в синусите? Да предизвиква такава непоносима болка в черепа? Що за дяволска сила бе това?

— Само една карта ли? — обади се глас зад гърба ѝ.

Мира се завъртя заедно със стола си. Ленора Флечър се приближи към бюрото ѝ в широки панталони цвят каки, червена памучна риза и ниски кафяви обувки. Бе праметнала на рамото си голяма чанта с много отделения, затварящи се с цип. Движеше се из кабинета на своята домакиня с увереността на човек, който вярва, че има право да постъпва така. Това не само подразни Мира, а направо я вбеси.

— Научете се да чукате, агент Флечър.

— Почуках. Очевидно не ме чухте. — Измъкна една карта от тестето върху бюрото и я постави пред младата жена. — Това е истинският отговор.

Луната. Измама. Загуба на илюзиите, предчувствия. Но картата символизираше също така женската сила, психиката, скритото.

— От колко време гледате на карти Таро? — попита Флечър, като запали цигара.

— Притежавам книжарница — обясни Мира и събра картите.

— Притежателка на книжарница, която гледа на Таро.

— Аз преподавам Таро. Преподавала съм и йога, и естествени начини на лечение, И Чинг и астрология. Така че може би ще бъде добре да ме изгорите на кладата, докато все още имате възможност.

Флечър се засмя и смехът ѝ изненада нейната събеседничка.

— Векът не е подходящ.

— Какво искате тогава?

— Не ми е съвсем ясно защо вчера бяхте в дома на д-р Стийл.

— Сигурна съм, че детектив Шепард може да ви каже това, което трябва да знаете.

Постави колодата карти в дипломатическото си куфарче и се изправи.

— Моля ви.

Мира я погледна право в очите. Двете се озоваха лице в лице, а димът от цигарата на посетителката плуваше към нея. Младата жена махна няколко пъти с ръка и посочи към поставения на стената надпис „Пушенето забранено“.

— Бих ви била благодарна, ако пушите навън. А сега ме извинете.

Понечи да излезе от стаята, но Ленора се обади:

— Само минутка. — Тонът ѝ бе способен да разреже дълбок лед за броени секунди. — Нека си изясним някои основни неща. От днес нататък с убийството на д-р Стийл се заема ФБР.

— Е, и?

— Това означава, че от местното полицейско управление са длъжни да ни предават всичко, свързано по някакъв начин със случая. Включително и доловеното от вас по психичен път, докато бяхте в къщата на убития.

— Кой казва, че съм ходила там точно заради това?

— В миналото сте помагали на местните ченгета. Последното ви...

— Познавам собствената си история — прекъсна я Мира. — И не улових никаква информация в дома на д-р Стийл. — После пое внимателно цигарата от пръстите на своята посетителка, хвърли я на пода и я смачка с тока на обувката си. Вдигна угарката и ѝ я подаде. — Следващия път пушете навън. Наистина трябва да започна занятията.

Флечър пусна смачканата цигара в джоба си, усмихна се така, сякаш знаеше всички отговори, и излезе, без да каже нищо повече.

Пийт Еймс имаше своята тайна.

Седеше в другия край на неугледния им кабинет, доволен като котарак, скрил мъртва птичка под килима. В едната си ръка държеше някакъв сладкиш и мляскаше, докато дъвчеше с отворена уста. Найсетне Шепард реши да не се преструва повече, че не забелязва какво прави колегата му.

— Божичко, Пийт. Затвори си проклетата уста, като дъвчеш.

Той затвори уста, но злорадата му усмивчица не изчезна.

— Чу ли последните новини?

— Не, но съм сигурен, че ти ще ми ги кажеш.

— Един от федералните, някой си Брус Ласкин, влязъл в кабинета на капитана в седем и половина тази сутрин и го информирал, че ФБР поема в свои ръце разследването на убийството на Стийл.

Последната надежда на Уейн рухна. Стомахът му се сви на топка.

— На какво основание?

— Отвлечането на Рей Стийл.

— Отвлечане ли? Още никой не е поискал откуп.

Еймс сви рамене и отхапа отново от сладкиша, нещо подобно на кроасан, от който се процеждаше някаква течност със същия цвят и консистенция като гной. На Шепард му се догади от тази гледка, представи си какви боклуци се трупат в артериите на Пийт. След по-малко от двайсет години той със сигурност щеше да бъде кандидат за операция на сърцето.

— Виж, Шеп, все пак са само слухове. Трябваше да му дам дневника, в който се записват телефонните обаждания, така че той вече несъмнено знае за позвъняването на ясновидката.

— Той е знаел за нея от изявлението за вестника от неназован източник, Пийт.

Преди мързеливият мозък на Еймс да успее да обработи последната забележка, Шепард стана от бюрото си и тръгна към кабинета на Гери Янг. Той крачеше напред-назад из стаята, притиснал слушалката до ухото си, и даде знак на Уейн да седне. Шепард обаче не беше в състояние да стои на едно място, затова остана прав. Бъдещето му бе заложено на карта, Мира бе атакувана психически, майката на Рей Стийл дишаше във врата му, той се нуждаеше от почивка.

Елизабет Бейлър му се бе обадила малко след като бе разговарял с Мира тази сутрин и бе поискала да разбере какво прави той и останалите от полицейското управление за откриване следите на дъщеря ѝ. С какви улики разполагали? Колко още щеше да продължи разследването според него? Защо не я уведомявал за развоя на нещата?

Шепард, изнервен от безсъние, от тревога и от всичко останало, което не вървеше както трябва след смъртта на Стийл, изпита желание да затвори телефона на досадницата. Знаеше обаче, че ако го направи,

веднага ще се прости с работата си. Затова се постара да я успокои: „Да, д-р Бейлър. Не, д-р Бейлър. Очакваме скорошно развитие на нещата, д-р Бейлър.“

Забрави за Бейлър.

Концентрира се върху гледката, която се разкриваше през прозореца. Реката блестеше вляво, мостът започна да се разтваря, редицата коли се раздели на две: животът се бе превърнал в игра на „бълхи“.

— Тъкмо се канех да те извикам, когато ми се обадиха — обади се Янг.

Шепард се обърна.

— Вярно ли е, че е дошъл някой си Ласкин от Бюрото?

Гери му направи знак да мълчи и посочи към вратата.

Излязоха в коридора и се спряха до чешмичката, която се намираше на известно разстояние от кабинета на капитана.

— Да, вярно е. Засега знам със сигурност само, че Стийл е бил замесен в строго секретен правителствен проект. Не знам за какво е ставало дума. Но Ласкин иска твоя файл за Стийл.

— Какъв файл? Не съм имал време дори да науча каквото и да било, камо ли да направя записки за случая.

— Добре. Създай нещо, което да му дадем. После ще отидем някъде, където ще можем да говорим спокойно. И Шеп, не провеждай важните си разговори от твоя телефон, не казвай в кабинета си нещо, което е от значение. И в никакъв случай не включвай в доклада си информацията за къщичката, където предполагахме, че е отишла Рей Стийл.

Ако такава къщичка съществуваше, той все още не я бе открил. И изобщо нямаше представа в кой град се намира улица „Пещерата на пирата“.

— Виж, нещата ще се оправят — заяви Янг, очевидно се опитваше да поободри своя колега.

— Оптимист — промърмори той.

— А как иначе, Шеп? След два развода и безброй връзки трябваше или да се вкопча в оптимизма, или да налапам дулото на пистолета.

Примирението в гласа на Гери за момент отклони вниманието на Шепард от собствените му нещастия. Янг рядко говореше за личния си

живот.

— Миналата пролет не се ли виждаше с някаква жена?

— Това свърши още тогава.

Сви рамене, очевидно силно смутен, и се надвеси над чешмичката, с което сложи край на откровенията.

Когато Уейн се върна в кабинета си, Еймс вдигна очи от торбичката с фъстъци: на лицето му имаше неприятна усмивка.

„Гадняр“ — помисли си Шепард и седна отново на мястото си.

ГЛАВА 17

Флечър имаше особена слабост към този латиноамерикански квартал, гъсто населен, оживен район южно от Маями. Намираше се на няколко километра от мястото, където беше живяла повече от десет години като дете. На няколкото улици бяха наблъскани кубински кафенета и ресторанти, магазини за дрехи и обувки, а от павилионите по тротоарите човек можеше да си купи великолепно кафе за по-малко от долар.

Целта ѝ, приятен жълт ресторант на ъгъла на улицата, приличаше на испанска хасиенда. Намираше се малко по-встрани от пътя, а палмите, които го обграждаха от три страни, хвърляха дебела сянка над двора. Ленора паркира на отсрещната страна и след това се разкрасява в продължение на няколко минути пред огледалото.

Сложи си червило. Разреса косите си. Свали смарагдовите обици и ги замести с не така крециящи златни халки. Разкопча сакото на тюркоазния си делови костюм и замени елегантните обувки с по-семпли и с ниски токове. Чувстваше се като младо момиче, което се готви да се яви на матура, а не като почти петдесетгодишна жена, на път да увековечи една стара лъжа.

Тълпата в „Ел Гринго“ бе предпочела задната веранда, където въздухът се поддържаше прохладен и благоуханен от окачените на тавана вентилатори. Листата на пищните палми минаваха над парапета, растенията в саксии разделяха масите една от друга, от грамофонния автомат се носеше гласът на испански певец. Това късче от Куба бе притежание на Джон Бенет. Бащата на Хал.

Той я знаеше като Лиа Фрейзър, важна клечка в Ай Би Ем. Вярваше, че е живяла с неговия син след освобождаването му от затвора и животът ѝ е съсипан след неговото изчезване. Отбиваше се периодично при него, безутешната бивша приятелка, вкопчила се в надеждата, че Хал ще се върне у дома.

Забеляза го навън на верандата, седнал сам, човек с плешива, загоряла от слънцето глава, гъсти бели вежди и сини като Карибско море очи. Дръзките му груби черти излъчваха чар като на Шон

Конъри. В чуждестранните пристанища той можеше да бъде мъжът, който изпива местната бира, ляга с половината местни госпожици и отплава при залез.

Не го беше виждала от шест месеца. Той я прегърна бащински за „добре дошла“, после се отдръпна леко, все така, без да отделя ръцете си от нея.

— Боже мой, изглеждаш прекрасно, Лиа. Дяволски много време мина. Хайде, сядай. Ще пиеш ли кафе? Сладкиш от гуава?

— И двете, благодаря. — Запали цигара, докато Джон даде знак на една от сервитьорките. — Бизнесът все още процъфтява — отбеляза тя, когато сервитьорката се отдалечи от масата им.

— Не мога да се оплача. А ти как си?

Водиха известно време любезен разговор, измислицата изтичаше от устата ѝ с такава лекота, сякаш беше мед. Повишение в службата, много пътувания, нови компютри, нов софтуер, заетост, заетост, заетост. Джон Бенет слушаше възхитено, сините му очи ѝ напомняха толкова силно за Хал, че тя усети познатия копнеж дълбоко в гърдите си.

Този копнеж я отврати. Смяташе го за най-голямата си слабост, падение, което за малко не се бе превърнало в неин крах. Не беше виждала Хал от три години, но спомените ѝ си оставаха ярки, живи, изпъстрени с мъчителни подробности: дългите ноци в къщата на Корал Гейбълс, обсебването ѝ от неговото тяло, неговия талант, разликата му от другите.

Физическата им връзка бе продължила дълго, по-дълго, отколкото Ленора бе омъжена за когото и да било от двамата си съпрузи. Но бяха усетили химическата спойка много преди това. Първата задача, която бе изпълнил за „Делфи“, бе нещо като тест, превърнал се в истински удар.

В края на 1979 година Хал Бенет бе „проникнал“ в съзнанието на една домакиня от някакво предградие на Вирджиния, бе я накарал да зареди 357-калибровия пистолет, който съпругът ѝ държеше в чекмеджето на нощното шкафче, и да се отправи към Вашингтон. И там, на една многолюдна метростанция в пиков час бе открила огън по тълпата. Петима бяха убити и десетина други ранени, преди ченгетата да сложат край на устрема ѝ с два изстрела в сърцето. Фактът, че тази жена попадеше в категорията на хората, които бе най-малко вероятно

да извършат подобно нещо, бе впечатлил Ричард Евънс. Не след дълго сумата за „Делфи“ бе удвоена.

В началото на 1980 година двамата със Стийл бяха определили специфични мишени и цели за Хал, които да му помогнат да развие и усъвършенства своите способности. Той се бе провалил в част от тях и се бе справил с останалите. Така например той работеше най-добре, когато имаше възможност да види мишената или нейна снимка, или видеозапис. Силното желание и твърдото намерение, или каквито и да било дълбоки емоции подпомагаха по-бързото и силно проявление на уменията.

При един от експериментите бяха дали на Хал снимки на особено важен трансформатор в Южна Флорида със задачата да го взриви. Той не успя да се справи. Тогава Флечър го закара на място и му каза да го направи, като гледа трансформатора. Нищо. Но когато започна да му се присмива и да го заплашва с връщане в затвора, той се ядоса и го взриви за броени минути.

През март същата година Кракет бе заявил, че иска нещо голямо, което да дискредитира президента Картър. Двамата с директора презираха Картър именно заради хуманността, която го отличаваше от останалите бивши президенти.

Месец по-късно, на 24 април 1980, Хал Бенет, работейки със снимка, се бе „свързал“ с пилота на един от хеликоптерите, член на групата от осем машини, които трябваше да се справят със спасяването на заложниците в Иран. Същият хеликоптер се бе сблъскал с един от шестте транспортни самолета С-130. Така и не успяха да разберат причината за катастрофата, тъй като пилотът бе убит. Ако беше оживял обаче, той може би щеше да опише внезапния хаос в мозъка си, докато бе изпълнявал своята мисия — рязката, непоносима болка в черепа, кръвта, закапала от очите, състоянието на вътрешностите му.

Ленора все още можеше да подуши потта по тялото на Хал, докато бе осъществявал тази задача в мизерния фургон зад затвора в Манатий. Беше свързан с машинарии, които отчитаха всичките му жизнени сигнали, всяка мозъчна вълна. Те показваха, че може да получи пълно изтощение на надбъбречните жлези, че „свързването“ бе изконсумирало всичките му запаси. После бе прекарал една седмица в затворническата клиника.

Месеци по-късно двамата със Стийл даваха по-леки задачи на Хал и бяха съсредоточили вниманието си върху Манакас и Индрио. И тогава, в началото на 1982 година, Евънс настоя да проверят отново Бенет и им даде мишената: една федерална сграда в Минеаполис.

Беше усетила, че Ричард има нещо наум, и бе поспорила с него във връзка с тази задача. Но той бе заплашил да спре финансирането на „Делфи“, ако му откаже. И така, през март същата година, без да предупредят Кракет за новата мишена, двамата със Стийл обединиха силите на Хал и Манакас.

Манакас получи инструкции да открие в административната сграда служител, отговарящ на определени параметри. Евънс искаше да бъде човек, при когото вероятността да прибегне към насилие да бъде толкова минимална, колкото и при жената в метрото на Вашингтон. Хал щеше да работи по снимка, за да накара въпросната личност да извърши нещо изключително.

Проблемите възникнаха още от самото начало, тъй като Ричард настояваше събитието да грабне вниманието на цялата нация. Крайният резултат бе експлозия, убила и ранила десетки хора, включително и няколко от децата, които точно тогава разглеждали сградата с учебна цел.

Последствията за ФБР, което разследва инцидента, бяха значителни. Въпреки всичките си познания и ултрамодерни съоръжения то не успя да определи причината за експлозията или да арестува поне един заподозрян. Този провал представи Бюрото в много лоша светлина.

Ленора обвини Евънс, че е измислил всичко точно с тази цел — да злепостави ФБР. Той, разбира се, отрече, но подозренията ѝ останаха.

Въпреки всичко това тя напредваше професионално благодарение на „Делфи“. През есента на 1984 година например Индрио, по това време пуснат на свобода условно, бе изпратен да разчете един агент на ФБР, когото подозираха, че шпионира за руснаците. Индрио използва доставените от Манакас координати и няколко минути след като въпросният човек предаде секретни документи на двама съветски емигранти, Хал го направи неспособен да помръдне.

Благодарение на получената от Хал и Манакас информация Флечър се бе превърнала в един от основните играчи при справянето с наркокартела в Кали^[1], победа, която я бе поставила в особено изгодна позиция за поста на заместник-директор.

Подобни успехи бяха давали тласък след тласък както на нейната кариера, така и на тази на Кракет. Поради талантите, които притежаваха тези трима мъже, представите ѝ за начина, по който ставаха нещата, се объркаха и се изградиха отново. Благодарение на Хал Бенет „Делфи“ не беше просто ръководен от нея проект. Беше я погълнал така дълбоко, както и самият Хал.

Той се бе „изпарил“ преди три години — „преди три години, два месеца и десет дена, за да бъдем точни, но кой, по дяволите, ще ги брои“. Няколко години преди това Индрио и Манакас също бяха потънали вдън земя, но изчезването на Хал бе най-големият удар за нея. Все пак именно той бе сърцевината на „Делфи“.

Щом Бенет изчезна, Евънс спря финансирането на проекта, Кракет незабавно се разграничи от него и тя остана сама да разчиства забърканата каша. По-точно това означаваше да се отърве от останалите четирима членове на проекта.

Флечър никога не бе мислила за себе си като за убиец. И все още не мислеше, макар да бе пряко отговорна за смъртта на въпросните четирима участници. Нейната рационална, амбициозна част знаеше, че тяхната смърт бе нужна за подsigуряване на бъдещето ѝ в Бюрото.

Но друга нейна част страдаше от огромно чувство на вина. Тя изплуваше на повърхността от време на време, особено когато изричаше всички тези лъжи пред бащата на Хал.

— Предполагам, че нямаш вести от Хал — подхвърли тя.

— Всъщност имам. Обадих се в кабинета ти в Бока, след като получих първата пощенска картичка преди няколко месеца, но те като че ли нямаха представа за кого става дума.

— Работа предимно в Ню Йорк и почти не се появявам там.

— Нека ти донеса картичките.

Зачака нетърпеливо със свит стомах. Виждаше в съзнанието си красивите, силни ръце на Хал върху своето тяло. Изгаси цигарата и запали веднага друга. Джон се върна след няколко минути с пет-шест пощенски картички. Остави ги пред нея.

— Можеш да ги вземеш, Лиа. Аз нямам нужда от тях.

Постара се да не ги грабне прекалено нетърпеливо.

Всички бяха пуснати от Фламинго, град в самия край на националния парк „Евърглейдс“. Всичките бяха доста бърбиви — ходих там, направих това. Но една-две й се сториха странно умозрителни, написани с дребен, прилежен почерк. Хал не бе споменавал за нея. А и защо ли да го прави? Нямахше представа, че тя познава баща му.

— Обаждал ли се е по телефона?

— Да, на рождения ми ден преди две седмици. Каза, че пътувал много, нямал постоянен адрес или телефонен номер, но ще поддържа връзка с мен. Ей такива едни работи.

Флечър надраска набързо номера на клетъчния си телефон върху лист хартия.

— Ако го чуеш пак, Джон, обади ми се. Ще остана известно време в града. Наистина бих искала да поговоря с Хал.

Старецът кимна, сгъна листчето и го пусна в джоба на ризата си.

— Лиа, миличка, по-добре си намери някой добър мъж и се установи с него. Не ти трябва такъв като Хал. Той никога няма да се промени.

Ленора сви рамене.

— Искам само да го попитам направо защо си тръгна.

Това поне бе вярно.

— И каква ще бъде ползата?

— Поне ще знам.

Джон стисна дланта й и поклати глава, сякаш искаше да каже, че никога няма да разбере човешкото сърце.

Флечър си тръгна малко по-късно с пощенските картички в дамската си чанта, натежала от миналото.

„Елбо Рум“ се намирал на ъгъла на булевард „Сънрайз“ и А-1-А, превърнал се в една от забележителностите на Форт Лодърдейл преди повече от трийсет години чрез „Къде са момчетата“. Оттогава бе модернизирал, но основното не се бе променило: студена бира, гръмка музика, любимо място както за туристите, така и за местните жители.

Флечър обходи бавно заведението, като се стараяше да запомни разположението на стаите. Ако Индрио дойдеше на срещата си с

Шепард в четвъртък вечерта, можеше да го арестува. Когато Худ приключеше с него, щяха да знаят всичко, което знаеше Индрио за Хал и Манакас, както и причината, поради която се бе свързал с Шепард.

От друга страна, нямаше законно основание да го задържа, освен като връзка към заподозрян в убийство човек. Той беше излежал присъдата си, включително условната. Единственото престъпление, което бе извършил, нямаше да се признае от никой съд: беше отказал да участва повече в тайно финансиран проект, който му бе осигурявал годишен доход от седемдесет хиляди долара по време на изтичане на условната му присъда.

Щеше да дойде тук в четвъртък вечерта, разбира се, дегизирана, както щеше да бъде със сигурност и Индрио. Ако някой се приближеше към Шепард, трябваше да реши незабавно дали това е Индрио. И тогава тя щеше... какво? Да го застреля, когато отиде в мъжката тоалетна? Да сипе арсеник в бирата му? Да взриви заведението?

Разбира се. И между другото да убие стотина туристи.

В разгара на дейността му в проекта телепатията на Индрио се проявяваше толкова по-добре, колкото по-близо се намираше до човека. Но нищо чудно вече да я бе развил до такава степен, че да бе достатъчно да се намира в едно и също помещение с онзи, когото иска да разчете. Или в някоя от съседните сгради. Или в същия град. Можеше да заглушава сигналите му със своя УНЧ, но може би за него то вече не беше пречка. Ако беше така, щеше да усети нежеланото присъствие.

Или, или, ако, ако... Главата ѝ се завъртя от безбройните възможности и нито една от тях не беше добра. Вече не бе в състояние да контролира Франкенщайновците, които бе създавала заедно със Стийл, може би дори вече не бе в състояние да предположи докъде биха могли да стигнат. И това я изпълваше с ужас.

— Ленора, Кийт Кракет е. Моля те, обади ми се.

Бийп.

— Отново е Кийт. Работи ли ти гласовата поща? Не съм се чувал отдавна с теб, Ленора. Обади ми се колкото се може по-скоро.

Бийп.

— Единайсет вечерта, събота. Трябва да говоря незабавно с теб. Обади ми се.

Флечър стоеше до телефона в хотелската си стая, заслушана във войсмейла. Кракет се бе обаждал общо дванайсет пъти, всеки следващ път с по-настоятелен тон. Последното обаждане бе отпреди около два часа. „Нетърпелив глупак“ — помисли си тя и изтри съобщенията. Щеше да му се обади тази вечер, след като посрещне Евънс на аерогарата и поговори с него.

Съблече дрехите на Лиа и се приближи до стенния гардероб за джинси и риза. Нещо по-непринудено за Евънс. Непринудено в духа на Флорида. Трябваше да направи това, което вършеше най-добре — да погледне нещата от всички ъгли, да проиграе възможностите. Ричард щеше да ѝ помогне да го направи.

Знаеше обаче, че ако не се обади на Кракет, той ще продължи да я търси и да оставя съобщения, които в крайна сметка щяха да преминат в неприкрити заплахи. Ако не отговореше, щеше да изпрати някого от своите лакеи или да долети лично. И това щеше да бъде лошо, много лошо.

„Обади му се, приключи с него, спечели време.“

Облече се, взе телефона и набра личния му номер. Той вдигна на второто позвъняване.

— Кийт, Ленора е. Какво става?

Кракет помълча за момент, а после изсъска:

— Какво става ли? От събота съм оставил един Бог знае колко съобщения на телефонния ти секретар и това е първото обаждане от твоя страна. Какво, по дяволите, става с теб?

Тонът му я ядоса, но тя успя да отговори спокойно:

— Не се обадох, защото няма какво да докладвам, Кийт. Работим върху няколко версии.

„Бъди по-кратка и по-неопределена“ — помисли си тя. Колкото по-малко знаеше Кракет, толкова по-добре за нея. Не спомена нищо за обаждането на Индрио до Шепард или за това, което бе научила от бащата на Хал.

— Каж ми нещо повече за усещането си, че те сканират — рече Кракет.

— Няма нищо за казване. Беше Манакас, сигурна съм. И ако той е някъде наблизко, тогава Индрио и Хал също не са далеч.

— Искам този въпрос да бъде приключен до няколко дни, Ленора. Не ме интересува как ще го постигнеш, просто го направи.

Имаше нужда от повече време, но не му го каза.

— Ще се постарая.

— И бих искал всеки ден да получавам доклад за развитието на случая.

— Ще се обадя, когато имам какво да докладвам, Кийт. Дочуване.

Затвори, преди да е успял да каже нещо, и седна на леглото си, като гневно стискаше и отпускаше юмруци.

Забеляза Евънс още щом влезе в салона на летището. Той чакаше край лентата за багажа и ако не се смяташе провесеният на рамото му лаптоп, можеше да бъде просто поредният турист с памучни панталони и риза. Стори й се, че изглежда по-добре, отколкото при последната им среща преди няколко дни във Вашингтон.

— Сто на сто помисли, че съм те забравила — заяви тя, когато се приближи откъм гърба му.

Ричард погледна през рамо и се усмихна.

— Никакъв шанс няма да ме забравиш някога, Ленора.

Тя се засмя и го прегърна.

— Наистина се радвам, че дойде тук. Малко помощ определено няма да ми е излишна.

И въпреки че беше болен и стар, се чувстваше защитена в негово присъствие.

— Нямам търпение да чуя какво става.

Отдалечи се на няколко крачки, за да вземе чантата си от лентата. Тя я пое от ръцете му и я преметна през рамо.

— Колата ми е отпред.

Щом излезе навън, той отметна глава и се загледа в небето.

— Боже мой, как само мирише тук. Въздухът във Вашингтон направо смърди.

— Това, което смърди, е политиката, Рич.

Евънс я изгледа.

— Сега повече от всякога. Твоят шеф ми се обади рано тази сутрин, искаше да разбере, дали съм говорил с теб. Каза, че не си отговаряла на обажданията му.

— Точно в момента не съм настроена особено приятелски към него — отговори тя, отключи колата и влезе вътре.

— Никак не е доволен, че се наложи Бюрото да се заеме с разследването тук — отбеляза Ричард, щом потеглиха.

— И ще бъде още по-недоволен, ако Хал и неговите приятелчета се измъкнат отново. Нямах друг избор. Надявам се не си му казал, че идваш тук.

Въпросът ѝ като че ли го развесели.

— Разбира се. Откри ли нещо интересно на дискетите, които ти дадох?

— Не може да се каже. — Беше ги прегледала предишната вечер с надеждата да намери някоя следа, която да ѝ помогне да се досети къде може да се крие Бенет. — В тях нямаше нищо, което вече да не знам.

— Това ще се промени.

— Как според теб?

— Преди около месец ми се обади Андрю Стийл. Искаше да се срещнем. Каза, че се налагало да върже някои от изпуснатите краища на проекта „Делфи“.

— По дяволите, защо не ми го каза онзи ден, Рич?

— Защото то щеше да отвори глава, за която не знаеш нищо, а и честно казано, като се има предвид здравословното ми състояние, не бях сигурен, че искам да се замесвам. Така или иначе, долетях тук, двамата се срещнахме и вечеряхме в едно заведение на морския бряг. Той сподели, че съпругата му получавала анонимни подаръци по пощата и с всеки един от тях имало по една карта Таро. Беше убеден, че е дело на Бенет.

— Заради картите ли?

— Да. Той единствен от тримата се интересувал от Таро. А в предишния си живот като преподобния Хал е гледал професионално на тях. Андрю не искаше да отиде в полицията от страх да не открият нещо за „Делфи“. Беше обзет от параноя и ме помоли да прибера компютърните му записки във връзка с Хал.

— По какво се различават те от тези, които са на дискетите?

— Ще видиш.

— А коя е главата, която не желаше да отваряш отново?

— В продължение на около шест месеца двамата с Андрю работихме насаме с Бенет.

— Насаме. — Повтори тя. — Кога? По дяволите, къде бях аз?

Той не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Завий наляво на А-1-А.

Насочи я към един от по-старите квартали в южния край на района. Тя искаше да повтори въпроса си, но знаеше, че той щеше да ѝ отговори едва когато пожелае. Смущаваше я мисълта, че Евънс и Стийл са работили насаме с Хал, това не влизаше в уговорката им. Но колкото повече размишляваше, толкова по-малко изненадана се чувстваше. Почтеността никога не бе фигурирала в уравнението.

Тръгнаха по спокоен път, където дърветата не бяха окастриени и храстите растяха на свобода. В края на улицата Евънс ѝ каза да кара по алеята, водеща към старо, скромно блокче почти на плажа.

От едната му страна се издигаха палми, а от другата борове. Мястото ѝ напомни Флорида от нейното детство, старата Флорида преди построяването на луксозните апартаменти по за един милион долара. Без охрана, с отключена врата към фойето. Странно, но изглеждаше напълно логично Евънс да използва това местенце за скривалище.

— Има шест обзаведени апартаментата, всичките празни в момента.

— Ти притежаваш сградата?

— На моминското име на съпругата ми. Агенцията наема апартаментите от време на време.

Да, картината ѝ се изясняваше.

Взеха асансьора към последния етаж. Ако се изключи прекрасната гледка към Атлантическия океан, апартаментът бе скромно обзаведен като останалата част на сградата. Мебелите бяха изработени от палмово дърво с възглавници в тропически цветове, а подът бе покрит с мексикански плочки. Ричард включи централно електричеството, завъртя някакво кранче под мивката, така че до апартаментата да достига вода, и отвори плъзгащите се стъклени френски прозорци.

Остана на прага, като вдишваше с пълни гърди морския въздух. За момент, докато стоеше така на фона на следобедната светлина, той ѝ

се стори като някогашния Евънс. После той се обърна и се приближи до библиотеката.

— Това, което ще откриеш, няма да ти хареса, Ленора. Но в тази ситуация незнанието може да те изложи на риск.

Извади няколко книги от една от полиците и зад тях се показа осигурителен панел. Набра шест цифри и прокара картата си през процепа. Прекоси стаята и коленичи пред появилия се в стената отвор. Бръкна в него и измъкна кутия от кедрово дърво. Отвори капака и извади две дискети.

— Оригиналът и копието от диска, който ми даде Андрю. — Пъхна единия в лаптопа, отвори някакъв файл и потупа по възглавницата върху дивана до себе си. — Хвърли един поглед.

— По-лесно ще бъде просто да ми кажеш какво има на скапания диск, Рич.

— Достави ми това удоволствие, а?

Тя седна до него, постави лаптопа в скута си и се зачете. Два часа по-късно светлината в стаята бе намаляла, главата ѝ пулсираше, стомахът ѝ се бе свил и тя се опасяваше, че ще повърне. Не знаеше дали да се чувства вбесена, предадена или и двете. Вдигна очи и погледна Ричард, който си играеше с копчетата на телевизора в другия край на стаята.

— Вече подозирах, че основната цел на Агенцията е била да предизвика събития и да създаде неща, които да представят Бюрото в лоша светлина, Рич.

Той се приближи и седна на един от столовете.

— Вече не го отричам. Дадохме си сметка, че краят на Студената война ще доведе до орязване на нашия бюджет. Трябваше да направим каквото можем, за да си запазим работата.

— Виж, Рич, това приех отдавна. Но, Боже мой. — Приведе се напред и прошепна: — Вие сте отговорни за смъртта на една бивша първа дама. Хал я е накарал да се самоубие. — Беше пронизал мозъка на една от най-силните и обичани жени в страната. — За какво? Какво доказва това?

— Че можем да го направим. — Миг по-късно отклони погледа си. — Че притежаваме страховито оръжие. Дотогава си давахме сметка, че Хал е способен да влияе върху действията на хората, че дори е в състояние да убива, като причинява мозъчен аневризъм. Но

това? — Евънс се приведе напред, очите му блестяха. — Помисли си за това, Ленора. Да имаш такъв контрол над някого, че да го накараш да тръгне срещу собствения си инстинкт за самозащита. Боже всемогъщи! Представи си само каква възможност. Законно самоубийство. Никаква причина за разследване. Нищо за доказване, освен самото самоубийство. Съвършеното убийство.

Говореше като бог, открил силата на своята власт, който няма търпение да я използва. Изведнъж всичко си дойде на мястото и Флечър разбра внезапно защо Ричард бе дошъл тук.

— И сега имаш да уреждаш стари сметки с някого. Ето защо искаш да откриеш Хал. Ще го примамим със сделка — неговата свобода в замяна на самоубийството на всеки, когото си набелязал.

— Хайде, Ленора. Прекалено съм болен и стар, за да преследвам някого.

— Не ми разправяй втели-некипели — сопна се тя. — Дори да си на смъртно легло, това няма да те спре, ако имаш да уреждаш сметки с някого.

Остротата на тона ѝ я изненада. Никога досега не бе говорила така на Евънс. Но пък двамата никога не бяха равнопоставени до последното ѝ повишение отпреди две вечери. Разбра, че той очаква да спечели от издигането ѝ в Бюрото — информация, услуги, обичайните политически машинации. В замяна щеше да я свърже с голямата си мрежа от контакти, която щеше да ѝ осигури невероятна власт.

Но до този момент не ѝ бе минавало през ума, че Хал може да бъде част от неназованата им сделка.

— И за да бъдем наясно с нещата, Рич, не очаквай от мен да ти предам Хал, преди да съм го арестувала.

— Не очаквам нищо.

С тези думи той се приближи до лаптопа, извади дискетата и изтри файла с три натискания на мишката. След няколко секунди всичко беше изчезнало. Наистина ли бившата първа дама бе умряла така скоростижно? „Ами аз?“

Докато караше обратно към хотела си, тези две думи се блъскаха в главата ѝ като пинг-понг: „Ами аз? Ами аз? Ами аз? Ами аз?“

[1] Индустриален град в западната част на Колумбия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Тази сутрин светлината в лагуната правеше по-тъмен зеления цвят на мангровите дървета, по-синя водата и по-мрачна сянката на Големия в далечината. Спокойствието проникваше в душата на Хал. Струваше му се, че през тази нощ е преминал някаква невидима граница и се е появил от другата страна ободрен.

Посегна към ведрото с дребна риба, което го отделяше от Рей. Тя стоеше неподвижно, вперила поглед във водата, а голите ѝ, добре оформени крака се поклащаха бавно, като махало.

— Ловила ли си някога риба? — попита той.

— Не.

— Но живееш на брега на океана.

Младата жена сви рамене.

— Анди не се интересува от риболов, нито пък аз съм имала някога желание да се занимавам с подобно нещо.

— Какво правехте двамата, когато не работехте?

Тя вдигна очи и примижа от светлината.

— Преди да се роди Карл пътувахме много. След това... — Тя не се доизказа и сви рамене. — Не знам. Вече нямахме личен живот. — Погледна някъде над него. — Като в затвора, предполагам.

Рибката, която взе от ведрото, бясно се загърчи, докато се опитваше да я набучи на куката. Жал му беше за нея, но не дотолкова, че да я пусне на свобода. Накрая успя да я наниже.

— Това именно е причината никога да не искам да ловя риба — заяви Рей, като наблюдаваше действията му. — Може би защото точно така се чувствах и аз през по-голямата част от брачния си живот.

Тази забележка разкри повече, отколкото предполагаше тя. Хал нямаше нужда да се „свързва“ с нея, за да разбере, че през петте дни от престоя си тук неговата гостенка размишлява върху брака си. Очевидно бе достигнала до някакви заключения.

Младият мъж хвърли въдицата и огледа повърхността на водата към мангровите дървета, търсеше Големия. Той се беше приближил още повече към чикито и само муцуната му се виждаше над водата.

— Крокодилът защо не тръгна към примамката? — поинтересува се тя.

— Днес вече го храних.

Рей кимна, като наблюдаваше хищното влечуго, въдицата, мангровите дървета, после отпусна назад глава и се загледа през дупките на преплетените клони.

— Ще ядеш ли рибата, която хванеш?

— Разбира се. Лагуната е пълна с костур.

— Мислех, че Евърглейдс е отровен с живак.

— Не и моята лагуна.

— Как успя да живееш тук през всичките тези години?

— Справих се някак си.

Отново обърна към него прекрасните си очи.

— Да, но как? Нужни са пари, за да се купуват припаси, да се поддържа лодка, да се поддържа онова, с което разполагаш тук. Работеше ли? Имаше ли някаква работа? Каква?

— Спестих голяма част от парите, които припечелих като екстрасенс консултант. Освен това купих акции непосредствено преди да дойда тук и една позната се занимаваше с тях от мое име. От време на време отивам в Маями и припечелвам добре от талантите си, но не толкова добре, че да предизвикам подозрения.

— И всичките ти пари се намират тук, на чикито?

— Това е най-безопасното място, което знам.

Взря се в коленете ѝ. Повечето жени имаха грозни колене. Но тези на Рей бяха като изваяни, закръглени и загорели от слънцето, форми, които обещаваха.

— Значи не се нуждаеш от пари за откуп?

— Казах ти, тук не става дума за откуп. — Нещо опъна въдицата и Хал започна да навива макаратата. Рибката-примамка беше изчезнала. — Дявол да го вземе. Нещо я е изяло.

Понечи да бръкне във ведрото за друга, но Рей го изпревари:

— Нека опитам аз.

— Те са хлъзгави като малки дяволчета.

— Нещо като теб, Хал.

Той се засмя. Допадна му аналогията, допадна му и фактът, че тя се мъчеше да го проумее.

— Опитай да хванеш някоя от по-големите.

Младата жена се стараяше да докопа някоя от седемдесетте — осемдесетте рибки, които той бе уловил с мрежа в лагуната. Прехапа долната си устна, докато се бореше с гърчещата се маса.

— Хванах една! — извика и извади ръка, стиснала здраво рибата между пръстите си.

— Добре. Подръж я за секунда.

Махна водораслите от куката и ѝ показа как да наниже рибката, как да хвърли въдицата.

— А сега какво? — попита Рей.

— Усетиш ли дръпване, опъни рязко и започни да навиваш макарата.

Беше му приятно просто да седи до нея и се надяваше, че досегашните трудности няма да застават повече помежду им. Тя като че ли се беше адаптирала към ситуацията и той щеше да се погрижи това да продължи.

Снощи за пръв път не я упои и завърза и нищо не се случи. Знаеше, че тя спа дълбоко и непробудно през цялата нощ, тъй като прави проверки, „свърза“ с нея, пътува из богатия океан на сънищата ѝ и странния пейзаж на нейната сексуалност. Това го въодушеви, възбуди и тази сутрин се събуди с копнежа да я докосне, да я люби.

Знаеше, че този копнеж се дължи отчасти на случилото се преди два дни. „Свърза“ се с Шепард точно когато двамата с ясновидката се любеха. Беше проникнал в съзнанието му прекалено силово и дълбоко и нещо в черепа на ченгето бе се пропукало. Но в секундите преди да се оттегли, бе открил името на мъртвия съпруг на ясновидката — Том Моралес, един от убитите от него хора.

Съвпадението го шокира, но същевременно го изпълни с непреодолимо любопитство към тази ясновидка. Затова вчера сутринта взе номера ѝ от „Справки“ и ѝ се обади.

Рядко се „свързваше“ по телефона, но с нея му бе изненадващо лесно, понесе се по гласа ѝ като по течение. Изплаши я, особено когато натисна здраво, по същия начин както с Шепард. Но не знаеше дали я изплаши достатъчно, за да даде заден ход. В противен случай щеше да се наложи да повтори операцията и да упорства, докато някой от кръвоносните съдове в мозъка ѝ се спуска.

Стийл бе осъзнал способността му да се „свързва“ по този начин и знаеше, че ако действа прекалено силно, може да създаде невероятно

налягане в черепа, да спуска кръвоносен съд, да превърне органите в каша, да навреди изключително много. Заедно с онзи ненормалник Евънс го бяха насърчавали да го прави на няколко пъти. Но способностите му си оставаха непостоянни както в миналото. Рядко му се удаваше да ги контролира. До инцидента с Шепард не му се бе случвало месеци наред.

За съжаление Мира прекъсна връзката помежду им, преди да успее да получи желаната информация. Предполагаше, че ще му бъде по-лесно при физическа близост.

Не искаше да оставя Рей сама тук, нито да я упоява или завързва. Обаче не можеше и да рискува да я остави да избяга. Каквито и предпазни мерки да вземаше, бягството оставаше като възможност, докато имаше свободата да се движи из чикито.

— Анди имаше ли други шпиони? — попита внезапно тя.

— Да, имаше и други, в различни затвори.

— Колко още?

— Шестима.

Нещо опъна въдицата ѝ, тя я дръпна рязко и започна да навива макаратата. Хал взе улова, сложи нова стръв и тя хвърли въдицата в друга посока, като остана все така права. Погледът на Бенет се плъзна по добре оформените ѝ, загорели крака.

— Ти познаваше ли ги, останалите шестима?

— Двама от тях. Усещах останалите. Бяхме свързани по странен начин.

Не можеше да отдели очи от краката ѝ. Особено му харесваше задната част на коленете ѝ, меката, бяла кожа в гънките. Те я караха да изглежда някак си уязвима. Дали Стийл ги бе целувал някога?

Повдигна му се при тази мисъл. Така и не успя да разбере как на някоя жена, още по-малко на Рей, Стийл можеше да ѝ се стори достатъчно привлекателен, за да се чука с него. Да, той наистина изглеждаше добре, беше елегантен, обличаше се добре, в него имаше „мая“. И какво от това? Нямахме капчица чувство за хумор, не знаеше абсолютно нищо за киното, а единствената музика, която харесваше, бяха творбите на Бах. Беше чувствен като камък.

— Анди все още ли се занимава с това? — попита тя.

„Вече не.“

— Не знам. Не съм общувал с него, откакто излязох от затвора.

— Озадачена съм, защото Анди е от хората, които вършат всичко с определена цел. Нищо не би направил просто от любознателност, за да задоволи някакъв дълбок интелектуален копнеж.

Хал гледаше как по задната част на коленете ѝ се образуват капчици пот, които блестят като дъждовни капки. Представи си как люби тази част на тялото ѝ само с език.

Покрай „свързването“ научи, че през последните няколко месеца сексът е липсвал в брака ѝ и тя е зажадняла за близост. Чувстваше също, че известно време е имало някой друг, мъж, с когото се е срещала тайно. Но не успя да открие нищо за него, тя бе заключила прекалено дълбоко в съзнанието си този спомен, така че нямаше как да достигне до него.

— Хал?

Даде си сметка, че му е задала някакъв въпрос.

— Да?

— Анди за някого ли вършеше тази работа?

Зададе въпроса непринудено, но Бенет разпозна в него номер за извличане на информация.

— Защо мислиш така?

— Случиха се неща, които нямат смисъл.

— Какви неща?

Рей сви рамене и погледна отново към лагуната.

— Среднощни обаждания. Сметки за факса до номер във Вашингтон, които според Анди били за някакъв вътрешен трансфер. Внезапни пътувания извън града през уикендите. Неща от този род. Известно време си мислех, че има любовница. — Отново сви рамене. — Може би наистина е било така.

— Това би ли те разстроило?

— Струва ми се, че излиза извън темата на нашия разговор.

„Не и за мен.“ Но не го каза на глас. Не искаше да създаде у нея впечатлението, че ще се нахвърли отгоре ѝ, ще ѝ разкъса дрехите и ще я изнасили. Не желаше да ѝ мине през ума, че може да се превърне във втори Манакас.

— Ти самата имаше любовник, така че защо и той да няма любовница?

„Свърза“ се внимателно, с надеждата, че сега ще достигне по-лесно до спомена.

Но тя затръшна вратата и го погребва под толкова други спомени, че вече нямаше никакъв шанс да се добере.

— Откъде зна...

— Няма значение. — Оттегли се и промени темата: Искаш ли да гледаме „Криминале“, след като наловим достатъчно риба за обяд?

— Разбира се.

Усмивката ѝ беше загадъчна.

Прииска му се да отговори на усмивката ѝ, но не беше сигурен дали сам не е причина за внезапната ѝ развеселеност.

— Какво е толкова смешно?

— Просто си дадох сметка, че не съм предполагала колко обичаш киното.

— Нито веднъж не дадох поне един свестен филм, докато бях в пандиза.

— Защото обикновено ги избираше Анди.

Хал се засмя.

— Това обяснява всичко.

Тя понечи да каже нещо, но усети рязко дръпване на въдицата. Младата жена опъна силно, разкрачила крака за по-голяма стабилност.

Хал скочи, за да ѝ помогне, но в този момент въдицата се огъна, Рей се приведе напред и падна от ръба на платформата. Запляска диво във водата и се развика. Бенет застина за момент, преживявайки отново ужаса с колежанката.

И тогава видя как Големият се насочи право към нея. Хал хукна напред, скочи във водата и се спусна към Рей. Но тъй като тя изпитваше неистов страх от водата, бе изпаднала в паника. Мяташе неконтролируемо ръце, пицеше и в крайна сметка той я изпусна и тя потъна.

Хал се гмурна, силните му ръце го отнасяха все по-дълбоко и по-дълбоко. Когато я сграбчи за косата, тя вече бе изгубила съзнание. Обви ръка около врата ѝ и заплува бързо към стълбата в предната част на чикито. Но крокодилът плуваше по-бързо, подобен на безмълвен снаряд, насочен право към тях. Деляха ги не повече от девет метра.

Опасността даде нови сили на Бенет. Той плуваше като риба и достигна стълбата само секунди преди хищното влечуго. Сграбчи най-долното стъпало, обхвана Рей през кръста с другата ръка и я преметна

през рамо. Изкачи стълбата, вдигна я върху платформата и се отпусна на колене до нея.

Мили Боже, тя не дишаше. Обучението си каза думата: в затвора бе завършил курс по оказване на първа помощ. Направи ѝ дишане „уста в уста“, после притисна гърдите ѝ, издиша отново в устата ѝ. И отново. „Хайде, моля ти се, дишай!“

Когато младата жена се закашля, той изпита неописуемо облекчение. Повдигна я да седне, докато тя продължаваше да кашля и да се бори да си поеме въздух. След това се отпусна напред като мокра парцалена кукла, потрепери и повърна.

Хал се отпрати към чикито за одеяло и бутилка вода и се върна на платформата, преди Рей да успее да вдигне глава. Уви одеялото около раменете ѝ, прибра мокрите коси от лицето ѝ и я подкани да отпие от шишето. Тя се поизправи, закашля се отново, избърса уста и лице с единия край на одеялото и прошепна дрезгаво:

— Добре съм. Вече съм добре.

Хал се поколеба, не искаше да я оставя. После скочи на крака и хукна към другия край на платформата. Големият надничаше от водата на около метър — метър и половина. Самодоволно копеле. Приливна вълна от гняв заля ума на Бенет и го изпразни от всичко останало, освен от чистата ярост. Бръкна под платформата, измъкна оттам скритото отдолу дървено гребло и го запрати към влечугото, като изкрещя:

— Обирай си крушите оттук!

Веслото цопна във водата и масивните челюсти на Големия щракнаха отгоре му. Потопи се във водата и изчезна. Остана само оглушителната тишина на лагуната.

В единайсет и трийсет преди обяд Пийт Еймс влезе в кабинета, като бъркаше в голяма торба чипс. Измънка с пълна уста нещо, което Шепард не разбра.

— Какво? — попита той.

Еймс продължи да яде, най-сетне преглътна и отвърна:

— Долу срещнах Пиколо. Иска да се отбиеш колкото се може по-скоро в лабораторията.

„Добре“ — помисли си Уейн. Чудесно извинение да се махне оттук, докато колегата му привършеше чипса. Предпочете да слезе по стълбите, за да не се натъкне в асансьора на някого, който е чул, че на първи ноември работата му ще се превърне в минало.

Беше се случило вече няколко пъти — съчувствени погледи, неизбежните въпроси какво възнамерява да прави, къде ще ходи. Сигурен беше, че Чарли Пиколо няма да спомене за това и най-вероятно бе дори да не знае нищо. Момчетата в криминалната лаборатория, особено пък Пиколо, живееха в своя малък свят, техните длъжности бяха сигурни като папската.

— Хей, Пик — извика Уейн, щом влезе в празната лаборатория.

Младежкото лице на Пиколо се показва зад един от плотовете. Макар да бе навършил двайсет и пет, той приличаше на осемнайсетгодишен, компютърен маниак с тъмни, рошави коси и измачкани, зле съчетани дрехи. Мигаше непрекъснато, тъй като наскоро си бе сложил контактни лещи.

— Здравей, Шеп. — Изправи се и изтупа с длан дрехите си. — Не ми ли каза, че малката черна кутия, която остави тук в петък, е била на онзи Стийл?

Шепард бе забравил напълно за нея.

— Да, в джоба на пижамата му. Защо? Какво е това?

Чарли примигна.

— Въпросът е за какво всъщност я е използвал Стийл. — Издърпа някакво чекмедже и измъкна съоръжението. Днес то приличаше като че ли повече на пейджър, отколкото на дистанционно управление за телевизор. — Това нещо излъчва радиовълни с изключително ниска честота. УНЧ за по-кратко.

— Е, и?

— Ами, трябваше да се запитам защо човек би носил в себе си нещо подобно, нали така? Знам, че преди няколко години правителството експериментира с УНЧ върху подводници и като евентуално средство за контрол на размирици. Като се има предвид работата на Стийл, се предполага, че ще го носи, когато отива в затвор, където се среща с извършителите на особено тежки престъпления. Но в леглото? — Пиколо набърчи нос. — Не е разумно. Затова започнах да търся неразумни обяснения. — Включи уреда. — В момента той произвежда сигнали, които варират между един и три оборота в

секунда, най-ниската съществуваща честота. Същите вълни произвежда мозъкът по време на дълбок сън и през първите месеци от живота. Тя може да бъде показателна също така за тумор в мозъка. — Завъртя отново кончето. — А сега излъчва сигнали с четири до седем цикъла в секунда, еквивалента на мозъчните делта вълни. Те преобладават у децата между две и петгодишна възраст и у психопатите. Могат да се предизвикат от чувство на безсилие.

— Стийл работеше с психопати — обясни Шепард, — а съпругата му е получавала странни неща по пощата.

— Точно така. — Палецът на младежа погали предмета, сякаш бе дланта на любимата жена. — Питам се дали сигналите на УНЧ са в състояние да заглушат излъчванията от мозъка на психопат. Това ме отведе право към ранните изследвания на Стийл в областта на психичните феномени.

„Книгите от кабинета на Стийл“ — помисли си Шепард. Беше ги разлистил, беше изчел материалите с голям интерес, но все още не виждаше връзката.

— Обясни.

— Ами, аз не съм специалист в тази материя. Но доколкото разбирам, Стийл е бил наясно, че в определени психични епизоди мозъкът излъчва тета или делта вълни. Да предположим, че е искал да заглуши именно тези сигнали.

„Интересно“ — помисли си Уейн. Надин беше казала на Мира, че човекът със зелените връзки на обувките имал някакъв необичаен психичен талант. Ако Стийл е знаел това, в такъв случай може би заключенията на Пиколо не бяха чак толкова абсурдни.

— Кажете ми нещо повече.

— Този уред създава щит от бял шум — продължи Чарли. — Статичен шум. С две думи, той заглушава сигналите със същата честота, излъчвани от друг източник.

— Имаш ли нещо против, ако взема това нещо за известно време, Пик?

— Нямам проблем.

Шепард не знаеше какво означава всичко това, но до края на разследването щеше да разбере.

Звънът на телефона я събуди. Рей се надигна, седна объркана, замаяна, потна под одеялото, все още виждаше ясно в съзнанието си лицето на Карл. Беше сънувала сина си — като бебе, като детенце на годинка и половина... Мили Боже, Карл, какво се бе случило с Карл?

Искаше да засънува отново, да намери утеха в тези образи, да лудува със сина от своите сънища по плажа от своите сънища. Може би когато се събудеше отново, щеше да се намира в болница, където се възстановяваше след автомобилна катастрофа, изтрита от спомените ѝ. Да, как ли пък не.

Отхвърли завивките. Чу отново звъна на телефона и стана да види откъде идва. Спря пред кабинета на Хал — вратата бе открената достатъчно, за да ѝ даде възможност да подочуе нещо от разговора. „Ед. Флечър. Мира. Кръчмата...“

Младата жена се отдалечи припряно от вратата. Сърцето ѝ препускаше лудо, когато се отпрати към матрака в основната стая. „Катлийн Търнър — помисли си тя. — «Телесна топлина.»“

Знаеше, че това е единственият ѝ шанс да се измъкне.

ГЛАВА 19

Около здрачаване същата вечер студен въздушен фронт нахлу в Южна Флорида. Той донесе силен дъжд, който щеше да прогони клиентите на „Единен свят“. Мира реши, че би било по-добре да затвори по-рано и да се качи горе при Надин и Ани.

Тъкмо започна да пресмята касовите бележки от деня, когато звънчетата на входната врата пропяха и вътре влезе някакъв мъж. Той затропа по пода и заизтръсква водата от шлифера си. Застана на вратата на канцеларията ѝ — плешив човек с мускулесто тяло и красиво лице. Попита за Мира.

— Аз съм Мира.

— Аз съм от военния кораб, който пусна котва в Порт Евърглейдс. Един приятел ми даде вашето име. Искаше ми се тази вечер да ми гледате на карти.

— Сега се готвя да затварям. Ще ви дам час за утре.

Той я погледна разочаровано.

— Корабът ми утре ще отплава, а проблемът е наистина важен. Ще ви платя двойно. Дъщеря ми е болна и аз...

— Добре. — Имаше слабост към изпадналите в беда непознати, нуждаещи се от отговор във връзка със своите деца. — Е, предполагам, че ще успея да ви гледам. Придърпайте насам един стол, господин...

— Ед, наричайте ме просто Ед.

„Господин Ед, като говорещия кон.“

— Седнете, Ед.

— Наистина ценя жеста ви, Мира.

Тя донесе една от любимите си колоди, универсалното Таро, която ѝ се стори подходяща за господин Ед.

— Разделете тестето на три части, след това разбъркайте картите, като мислите за въпроса си. Колкото е по-конкретен, толкова по-добре.

— Да ви кажа ли въпроса си?

— Не, не е необходимо.

Докато той сечеше и размесваше, тя се заземи с бавно, дълбоко дишане, после взе колодата и отдели горните шест карти. Нареди ги

една до друга: две за миналото, две за настоящето, две за бъдещето. Лявото ѝ мозъчно полукълбо я инструктира да търси нещо във връзка с дъщерята, но не видя нищо и в шестте карти, което да говори за наличието на деца.

„Дясно полукълбо — помисли си Мира. — Позволи на картите да ти заговорят.“ Но колкото повече се вираше в тях, толкова по-мълчаливи ставаха. Главата ѝ сякаш се бе изпразнила напълно, не бе в състояние да си спомни дори ключовите определения за въпросните шест карти. Започна да я обзема паника.

— Нещо лошо ли показват? — попита посетителят.

— Не, просто имах тежък ден. Изтеглете още една карта.

Той извади Дявола, който в това тесте бе изобразен като застанал в центъра на пентаграма звяр, заобиколен от две мухи и завързани мъж и жена. Похот, робство към миналото, фокус върху материалното. Да, добре, това все пак бе някакво начало.

— Коренът на вашия въпрос, Ед, е свързан с някакво неприятно преживяване в миналото, което не сте успели да оставите зад гърба си. — Мина към шестте карти, изтеглени в началото, и ги разчете като продължение на историята. — Събитието е включвало или е довело до правни проблеми за вас. Сега има някаква по-възрастна жена, облечена във власт фигура, свързана с правната система. Между вас съществува голяма враждебност и тя не е от вчера. Всичко това има ли някакъв смисъл за вас?

— Да. — Изглеждаше... какъв? Изненадан? Шокиран? — Продължавайте.

— В бъдеще десетте меча маркират края на цикъла, в който се намирате. Възможно е той да приключи чрез забиване на нож в гърба от човек, на когото сте мислили, че можете да вярвате. — Потупа Краля на чашите. — Този човек е на около четирийсет години и може би притежава свръхсетивни способности. Именно той е този, който ви предава по някакъв начин.

Ед заби погледа си в лицето ѝ, малки, странни очи, от които всичко в нея като че ли се преобърна. Пред очите ѝ се мярна страховита картина: просната в калта край някаква ограда жена. Около врата ѝ бе завързан чорапогащник, беше гола от кръста надолу. Мира нямаше представа какво означава видението и къде беше мястото му във времето. Но то определено засягаше Ед.

— Какво е заключението? — попита посетителят.

— Изтеглете още една карта.

Картата на Смъртта.

— Внезапно и неочаквано преобръщане на нещата за вас или за този, за когото сте задали въпроса.

Той се вгледа в картите. Странното ѝ притеснение нарасна. Чуваше стъпките на Надин и Ани на горния етаж. Навън изтрещя гръмотевица. Сякаш леден език я близна по тила.

„Какво означава този образ?“ — запита се тя. Но вътрешният ѝ глас оставаше ням. Събра картите, разбърка ги, нареди ги отново като ветрило.

— Нека да уточним нещата. Изберете пет карти.

Ед прокара длан над картите, сякаш за да усети енергията или топлината от определена карта. Това показваше, че не е толкова несведущ, колкото се представяше. Имаше ръце на човек на физическия труд, с изрязани на права линия нокти. Но не говореше като човек на физическия труд, нито се обличаше или държеше като такъв. Не ѝ приличаше и на военен.

Подаде ѝ картите и тя ги постави с лицето надолу, четири в една редица, петата под тях. По този начин чрез пет карти се събираше много информация и беше подходящ както за отговор на определен въпрос, така и за общо гледане. Картите на Ед, все от големите Аркани, говореха за буйна, дълбока промяна, измама и загуба на илюзиите, тревога, разруха, опустошение.

Мира винаги се стараеше да интерпретира в положителна светлина картите, но откъдето и да ги погледнеше сега, животът на Ед вървеше към катастрофа.

— Съветът ми към вас е да огледате добре живота си. Да решите кое е важно за вас.

— Тези карти не казват това.

Острият му тон не ѝ хареса.

— На мен това казват.

— Каква е тази позиция?

— Пътеката, върху която се намирате.

— Кулата. Тя говори за бурни обрати в състоянието. А тази втора позиция?

— Урокът, който трябва да научите.

— Луната. — Изсмя се. — Трябва да се науча как да откривам измамата.

— Това не е единственото значение.

— А третата позиция?

— Къде ще отидете, ако не предприемете нещо.

— Отново картата на Смъртта.

— Тя не означава физическа смърт.

— Дрън-дрън.

Острият му неприятен тон я притесни силно, единственото ѝ желание беше той да си тръгне. Започна да събира картите, но Ед постави масивната си длан върху тях.

— Остави ги.

Една веничка пулсираше на слепоочието му, особените му очи отново я пронизваха.

— Гледането приключи — заяви тя.

— Ще приключи тогава, когато аз кажа.

Все така не я изпускаше от погледа си, на устните му се появи усмивка.

Младата жена се изправи. Сърцето блъскаше лудо в гърдите ѝ, страхът я задушаваше. Посегна към телефона и набра 911. Ед се пресегна през бюрото, като събори повечето карти, и скочи на крака. В очите му гореше ярост, кръвта нахлу в лицето му.

— Все още не съм свършил с теб — заяви той, завъртя се на пети и излетя през вратата.

— От какъв характер е случаят? — попита мъжки глас от другия край на жицата.

Нейният глас прозвуча задавено.

— Тъъ, няма никакъв случай. Набрала съм погрешно. Извинете.

Затвори телефона, изтича в коридора, пусна резето на входната врата и се облегна на нея, защото краката ѝ се подкосиха.

Чу потеглянето на колата на Ед отвън.

Побъркан, първия побъркан в историята на книжарницата. Чувстваше обаче, че Ед не е влязъл случайно в нея... нито пък е слязъл от някакъв военноморски кораб. Психичното нападение върху Шепард

в събота, върху нея самата рано тази сутрин, а сега и това: беше сигурна, че всички тези събития са свързани.

„Какво означаваше тази картина?“

Вътрешният ѝ глас не отговори, но картината, която бе зърнала преди малко, изпълни съзнанието ѝ. Проснатата в калта, гола от кръста надолу жена. Внезапно разбра, че е била удушена и изнасилена.

„Тази жена аз ли съм? Да не би да е възможно това да се случи с мен?“

Сега гласът прозвуча силно и ясно, сякаш искаше да я успокои: „Друга — Вече се е случило.“

И извършителят бе Ед. Впечатлението бе предупреждение да не продължава да му гледа. Чувстваше, че в самоличността на Ед и в причината да дойде днес тук се криеше нещо повече. Отговорите обаче ѝ убягваха.

Бастунът на Надин затропа в коридора.

— Мира?

Младата жена се отдели неуверено от вратата, струваше ѝ се, че е прекарала деня на кораб, носещ се по бурно море, и все още не можеше да върви стабилно по твърда земя.

— Тук съм.

Гласът ѝ прозвуча нормално, но Надин очевидно прочете нещо по лицето ѝ, тъй като я изгледа сериозно и се намръщи.

— Какво има?

— Току-що имах труден клиент.

Старицата я съзерцава известно време безмълвно, тъмните ѝ очи прозираха истината.

— Един от тримата — промълви тя.

— Какво?

Очите на баба ѝ се бяха изцъклили, дишането ѝ се бе учестило. На светлината в коридора изглеждаше като приказно същество, сякаш се бе появила от някакво невидимо море. Мира осъзна, че е изпаднала в транс, че сега чрез нея говори Бен.

— Той е един от тримата, за които споменах онази нощ. Най-добре ще бъде да напуснеш града за известно време, Мира. Ти, Ани, Надин. Започнали са определени събития, които отсега нататък ще следват своя ход.

Загадки, Бен винаги говореше чрез загадки.

— Божичко, не ми говори така! Дай ми информация, която бих могла да използвам.

Последвалото мълчание бе разсечено от гръмотевица. Двамата се съзерцаваха. Тогава телефонът иззвъня. Звукът разцепи тишината като падаща по тенекиен покрив градушка, но не извади Надин рязко от трансa, Бен просто се оттегли внимателно.

Баба й примигна и заяви, че ще вдигне телефона, сякаш минутите, откакто бе попитала внучката си какво се е случило, изобщо не съществуваха.

— Надин, почакай. — Докосна я по рамото. — Бен току-що беше тук.

Старицата я погледна изненадано.

— Така ли? Какво каза?

Мира повтори посланието му.

— Ти изобщо не си даде сметка за това, нали, Надин? Бен просто се появи изведнъж.

— В такъв случай най-добре побързай да изпълниш онова, което ти е казал — отвърна баба й и се спусна да вдигне слушалката.

„Все още не съм свършил с теб.“ Ед.

Разтърка лице с длани.

„Изключителна предпазливост.“ Бен.

„Ще се справя и с теб.“ Човекът, който се бе обадил по телефона.

— По дяволите! — изруга тя, все така, без да отделя ръце от лицето си.

В продължение на няколко часа днес следобед Шепард бе търсил документи, за да установи собствеността на №112 на улица „Пещерата на пирата“ някъде в окръг Брауард. Не откри нищо на този адрес и нищо на името Хартман, до което се бе добрала Мира.

В дома на Стийл обаче извади по-голям късмет. Откри в компютъра документ за покупката на собствеността на улица „Пещерата на пирата“ № 112, направена от Рей Хартман преди три години. Намираше се в малко градче на седемдесет километра западно от летището в Лодърдейл.

Когато най-после успя да се обади на Мира, за да я убеди да се опита да улови някаква информация от тази къща, дъждът вече бе

започнал. И сега заливаше шосето с бяс на живо същество. Шепард нищо не виждаше. Светлините от фаровете на поршето отскачаха от дъжда сякаш бяха листове алуминий. Чистачките прекосяваха напред-назад стъклото и създаваха монотонна мелодия.

Почти не разговаряха, неделните събития все още стояха помежду им. Освен това Уейн знаеше, че тя не иска да отива в къщичката на Рей, не иска да се замесва повече с разследването. Смяташе, че се е съгласила да го направи заради случилото се днес с „господин Ед“.

— Още много ли остава? — попита най-накрая младата жена.

— Би трябвало да пристигнем всеки момент.

След малко забеляза табелата на улицата и зави по черен път. Дърветата сплитаха клони над главите им и създаваха достатъчно гъст балдахин, за да защити почти напълно колата от дъжда и вятъра. Призрачно спокойствие заобиколи поршето и проникна вътре в него. Мира се размърда на мястото си и звукът прозвуча ненормално силно, почти оглушително.

Автомобилът хлътваше в дупки, минаваше през дълбоки локви. Шепард превключи на първа скорост. Сега палмите отстъпиха място на недораслите флоридски борове, описани от Мира. Видя островърхи, уютни къщички, сгушени сред вечнозелените дървета. Номер 112 беше усамотен в една сляпа алея, по-встрани от пътя, осветен от една-единствена улична лампа.

Уейн отби по алеята, спря, но не изключи фаровете.

— Това ли е мястото, което видя?

Мира изтри с длан малък кръг в запотеното предно стъкло.

— Да, струва ми се. Ето и пощенската кутия. — Отпусна се отново на седалката, поклати глава. — Изобщо не почувствах, че наоколо има и други къщи. Моето впечатление беше за пълна изолация.

— Нека да хвърлим един поглед.

Младата жена определено не счупи рекордите по бързо излизане от кола. Но, по дяволите, след всичко, което се случи, след като бе отишла да усети някаква информация от дома на Стийл, не можеше да я вини. Къщичката имаше няколко ключалки и бе запечатана срещу онова, което Рей Стийл си бе въобразявала, че може да ѝ навреди. Но очевидно в крайна сметка ключалките не я бяха предпазили.

Докато Мира чакаше на предната веранда, Шепард заобиколи отзад, опитвайки се да намери начин да влезе вътре. Фенерчето му откри описаното от нея изкуствено езерце, заобиколено от дървета. Тази жена го изпълваше със страхопочитание, трябваше да си го признае. Светът, в който живееше тя, не приличаше на неговия. Чувстваше се като неподготвен турист всеки път, когато посетеше нейния свят.

Всичко това не го възпря да се опита да проникне в място, открито по психични пътища, а не чрез карти, интервюта или други осезаеми начини. Сега, когато се бе убедил лично в ясновидското видение, Шепард усети как част от него излезе от пантите си, така да се каже, и започна да се полюлява на вятъра като стара, поскърцваща порта.

Най-сетне успя да се промъкне през един от кухненските прозорци и да пропълзи над мивката. Въздухът в къщата, влажен и студен, толкова студен, какъвто би могъл да бъде само при умерен климат, беше застоял, подобно на тайна, скрита в някое таванско помещение в готически роман. Той включи осветлението на път към коридора и входната врата.

В сравнение с огромната къща на Стийл на морския бряг обзавеждането тук бе почти мизерно: стар диван, покрит с плетено вълнено покривало, избелял шезлонг пред телевизора, евтина, очукана масичка за кафе. В каменната камина с широко огнище и рамка от борово дърво имаше пепел и недоизгоряла цепеница. Забеляза снимките върху полицата над нея, но не се спря да ги разгледа. Искаше да отвори на Мира, за да влезе.

Тя разкопча шлифера си, щом се озова вътре. Дъждовните капки в тъмните ѝ коси блестяха и намигаха като пайети. Обходи с поглед вестибюла, пое си дълбоко въздух, издиша го бавно и рече:

— Тя се е срещала тук с мъж... името не ми се дава.

Събу си обувките. Разтри босите си крака в дървения под и се насочи към камината.

— Тук са се любили — посочи килимчето пред огнището, — когато навън е било студено.

Потри ръце и постоя няколко минути така, загледана в празната камина.

Всичко започна толкова бързо, Шепард изгуби няколко минути, докато включи касетофона. Приблужи се до нея и я помоли да опише мъжа.

— Виждам само тила му. — Гледаше към килимчето, сякаш наистина виждаше Рей и непознатия да се любят върху него. — Косата му е прошарена.

— Това Стийл ли е?

— Не, определено не е Стийл. Енергийният модел не е същият. — Потри отново ръце. — Тук наистина е студено.

— Ще запаля огън. — Уейн постави диктофона в единия край на масата, коленичи пред камината и започна да събира пепелта в единия ъгъл. Откри остатък от пура и обгорена снимка. Единственият останал видим образ върху нея бе на Рей. Постави угарката и парченцата от снимката в торбичка за доказателствен материал; предполагаше, че пурата е изпушена от онзи, с когото се бе виждала госпожа Стийл. Пъхна торбичката в джоба си, след това извади няколко цепеници и малко клонки от поставената до огнището кошница. — Какво друго долавяш?

— Това е нейното място за уединение и бягство. — Мира се обърна надясно, към коридора, но не тръгна натам. — Нейното лично пространство. Искала е да се разведе със Стийл.

Шепард направи достоен за един бойскаут огън, като първо запали клонките, поставени върху няколкото цепеници.

— Кога е било това?

— Не знам.

„Трябва да знаеш“ — помисли си той.

— Години? Месеци? Преди две седмици? Какво?

— Месеци, да, сигурна съм, че са месеци.

Младата жена пристъпи напред, сякаш плъзгаше стъпала по пода, и се запъти към кухнята. Шепард я последва с касетофона, вперил поглед в нежната извивка на бедрата ѝ. Струваше му се, че от онази неделя го делеше цял един живот, а всъщност бяха минали само два дни. Спомените му бяха толкова живи, още усещаше кожата ѝ под дланите си, още пазеше вкуса на тялото ѝ.

Не мога да спя с теб...

Защо? Защо, дяволите да го вземат? Той беше влюбен в тази жена, беше...

Влюбен ли?

Как не, как не, по дяволите! Хормоните имаха силни, натрапчиви гласове, които настояваха да бъдат чути, не можеше да отрече и електричеството помежду им, нито че тя беше...

... рай.

Смехотворно. Тя беше трудна. Беше странна.

... и...

— ... е стояла до прозореца — казваше в този момент Мира, застанала на същото място, за което говореше. — Той е плачел, но тя не е знаела за това.

„Аз плача, аз плача“ — помисли си Уейн и се приближи към нея.

— Стояли са тук, когато му е казала, че не могат да се виждат повече. — Приблужи се до задната врата, махна веригата, отвори я, излезе на малката веранда. — А тя е стояла тук, след като той си е заминал през онази нощ.

Шепард застана зад нея, заслушан в шумолящия в листата на дърветата дъжд, в лудото биене на сърцето си. Посегна да докосне косите ѝ, но тя се обърна рязко и се върна в къщичката. Той тръгна след нея, затвори вратата, върна веригата на мястото ѝ и последва Мира в предната стая.

Огънят вече се бе разгорял и така желаната топлина започваше да изпълва влажния въздух. Мира спря пред камината, вдигна поставените в рамка снимки, като очевидно търсеше нещо.

— Тук някъде би трябвало да има ключ. Той ѝ е върнал ключа, който му е била дала.

Не можеше да го открие. Протегна длани към пламъците, разтърка ги.

— Нещо друго? — настоя Уейн.

Тя поклати глава.

— Ще имаш ли нещо против да ми помогнеш за едно нещо? — попита той.

Мира се обърна.

— Нима не правя точно това?

— Друго имам предвид. Нужно ми е да изпробвам една, тъй... теория.

— Добре. Каква е тя?

Той бръкна в джоба си и напипа устройството за излъчване на УНЧ. Включи го.

— Опитай да ми кажеш нещо за мен.

— Не нося карти.

— По ясновидски.

Тя се поколеба и рече:

— Дай си ръката.

Пое дланта му и започна да си поема дълбоко въздух. Той усети момента, в който съзнанието ѝ започна да се променя. Челото ѝ се набърчи.

— Странно. Усещам твоите тонове, но не улавям нищо.

Шепард изключи устройството.

— Сега опитай пак.

Младата жена промени дишането си, задълбочи го и прокара бавно палец по кокалчетата на ръката му. Внезапно се усмихна.

— Улавям нещо, но не знам как да го тълкувам. Прилича на телевизионно дистанционно устройство.

— Като това ли?

Извади УНЧ от джоба си.

— Да.

— Сега гледай. Включвам. Хайде опитай пак да ме разчетеш.

Мира хвана отново ръката му в своята, промени дишането си и след малко поклати глава.

— Статичен шум, стена от статичен шум. Нищо друго не улавям. Какво, по дяволите, е това нещо?

— Намерено е в Стийл.

Обясни ѝ каквото знаеше.

— Всичко това надминава способностите ми за разбиране, Шеп. Но усетих ясна разлика — от пълен блокаж до ярка, жива картина.

— Ти доказваш тази теория. А сега, ако успея и да проумея за какво го е използвал, ще преизпълня плана. Нека опитаме още веднъж.

Изключи устройството, Мира го хвана пак за ръката и този път той си представи как двамата се любят тук, пред огъня.

Внезапно младата жена се засмя и пусна дланта му.

— Е, постави ме в още по-неудобно положение, Шепард.

Той пусна уреда в джоба си, плъзна ръце около талията ѝ и притисна лице в косата ѝ. Тя не направи нищо, не помръдна, нищо не

каза и не отвърна на прегръдката му. И тогава ръцете ѝ се вдигнаха бавно и тя го прегърна. Светлината от огъня играеше по лицето ѝ и му придаваше нереална, непоносима красота.

— Онзи живот в Лондон завърши зле — промълви тя. — Не искам да се повтори.

Бе очаквал всичко друго, само не и подобна забележка.

— Не разбирам.

— Мисля, че аз съм съпругата, от която си бягал през цялото време.

— Но сега не бягам.

Чертите ѝ се смекчиха, тя се засмя.

— Да, и на мен така ми се струва.

— Дай ни шанс, Мира. Съжалявам, че не ти казах за проклетите връзки, но наистина не знаех как да го направя.

Тя допря показалец до устните му и прошепна:

— Всичко е наред — и го целуна.

Тогава двамата, подобно на Рей и нейния загадъчен любовник, се отпуснаха на килимчето пред камината.

Флечър се бе свила на тъмно под боровете в другия край на пътя и наблюдаваше играта на сенките им през спуснатите щори. Когато те се скриха от погледа ѝ, тя намести качулката на дъждобрана си и прие философски, че ще трябва да чака.

Ченгето и екстрасенската. Глупаци! Наистина ли вярваха, че тя няма да разбере какво става? Никой не можеше да си играе с Ленора Флечър, поне не дълго.

Запали цигара и клекна зад няколко малки палмички, търпението ѝ бе нещо като покаяние, на което трябваше да издържи, за да получи каквото иска. Но то щеше да ѝ се отплати, трябваше да ѝ се отплати. В крайна сметка дори Хал щеше да си получи заслуженото.

ГЛАВА 20

Щом влезе в бара на „Пиър 66“, той забеляза Манакас и Индрио, седнали на една от задните маси. Двамата се сливаха с тълпата, умение, което бяха възприели в затвора, където човек не искаше да се набива на очи.

Индрио нервно пушеше. Изглеждаше напрегнат като птица, очакваща да бъде хваната в капан. Манакас, който винаги успяваше да запази самообладание, смучеше резенчето портокал от напитката си.

„Мъжка дружба“ — помисли си Бенет. Очакваха го да седне при тях и да се отдадат на „юнашки“ приказки, които да подсилят колективната им отдаденост на плана. Манакас и Индрио се бяха сближили преди години, още в затвора. Хал обаче чувстваше, че остава малко встрани. Вече бяха обмислили предложението си за по-нататъшните действия. Нямаше да има голяма разлика дали той щеше да приеме или да отхвърли схемата им, освен ако не се нуждаеха от неговите способности. А и беше наясно, че дружбата им нямаше нищо общо с тазвечерната среща. Тя бе съсредоточена около отдадеността им на плана. Не беше необходимо да се „свързва“ с тях, за да го разбере.

Преди пет години отказа да участва в съвместно разработената идея за ограбване на банка, за която трябваше да се използват уменията и на тримата. Намерението им бе първо да се упражнят с няколко крайпътни магазина за хранителни стоки, за да видят дали ще успеят да накарат продавача да остави касата, без да я заключи.

В първия набелязан магазин в едно предградие на Маями успяха да накарат продавачката да напусне помещението, без да заключи касовия апарат. Индрио контролираше операцията, Манакас взе парите, а Хал успя да задържи продавачката вън от главното помещение в продължение на единайсет минути и половина.

След това направиха още два подобни опита, като при първия се провалиха, а при втория успяха. Тогава вече Индрио и Манакас се почувстваха готови за банковия обир. Бенет обаче поиска да поизчакат още малко, за да може да се изпробва сам.

Знаеше, че не могат да осъществят обира без него. Нито единият, нито другият беше способен да накара, когото и да било да направи нещо. Но също така не беше сигурен, че може да се справи самостоятелно. Беше нужна огромна концентрация, за да „проникнеш“ дълбоко и да задържиш положението за известно време. Това означаваше, че докато е „свързан“, няма да му остане много енергия да следи на съзнателно ниво за евентуална опасност, някой трябваше да му пази гърба. Целта на соловото изпълнение бе определяне на собствените му граници.

Спря се на един от крайпътните магазини тук, в Лодърдейл. Успя да накара продавачката да остави касата отключена и да отиде в хладилното помещение. Задържа я известно време там. Но се бе съсредоточил до такава степен върху продавачката, че не забеляза влизането на двама клиенти.

Уби ги и двамата. Единият бе съпругът на Мира.

Инцидентът стана причина да се откаже от банковия обир. Дълго време след това не се бе виждал с Манакас и Индрио. И тогава един ден случайно засече Манакас на плажа и тази среща доведе до сдобряване с Индрио. Хал не беше сигурен кога решиха да убият Стийл и Флечър. Може би очевидното просто бе станало още по-очевидно, а именно, че никога няма да бъдат свободни да се захванат с каквото и да било, още по-малко да живеят нормално живота си, докато Стийл и Флечър са живи.

И така, сега те стояха тук, трима мъже, които не можеха да намерят своето място сред останалите. Свързваше ги само общото им минало. Хал се приближи до масата и веднага усети подозренията им, подобно на подводно течение, което бе в състояние буквално да вкуси, четвъртото присъствие тук.

— Проверих я — заяви без предисловия Манакас.

— Кого си проверил?

— Екстрасенската, човече. Мира. Хубава е и истинска.

Започна да разказва за случилото се. На Хал му се искаше да го удуши, да налее малко здрав разум в главата му. Когато по време на телефонния им разговор преди обяд Манакас бе споменал за Мира, Бенет дори не бе допуснал, че той ще направи подобно нещо. Беше толкова глупаво! На Хал това му се струваше повече от очевидно, как е възможно да не бъде явно и за Манакас?

— Нека сега насочим вниманието си към Флечър — обади се Индрио.

Дърпаше бясно от цигарата си, около главата му се виеше облак дим. Хал се закашля и замаха с ръка, Индрио обаче не разбра намека. Погледна към Хал и заяви:

— Вече мислехме, че няма да се появиш.

Враждебността се излъчваше като миризма от цялото му същество.

— Успокой топката, Вик. Не съм закъснял чак толкова.

Индрио посочи с пръст циферблата на часовника си.

— Четирийсет минути.

Манакас завъртя очи.

— Престани с тези разprávии, човече. Той е вече тук. Нямаме време да спорим за това. Флечър се намира в апартамент на последния етаж, Хал. Когато сканирах мястото, останах с впечатление, че нейният е един от двата с изглед към канала.

— Не знаеш ли точно кой?

— Ще разбера, щом отидем на място. Вратата, която видях, има нещо позлатено около дръжката си.

— В момента тя не е там — добави Индрио. — Или ако е, не вдига телефона.

Единственото желание на Хал бе да приключи с това и да се върне в чикито при Рей. Тя спеше, когато той тръгна, и вместо да я упоява, бе заключил с катинар вратата към главната стая на чикито.

— И така, какъв е планът?

Индрио се изхили.

— Проникваме вътре и ѝ оставяме визитки. Всичко би било толкова по-лесно, Хал, ако просто ѝ стиснеш хубавичко главата.

Боже мили, Индрио просто не можеше да схване.

— Изглежда не си ме слушал, когато ти обяснявах, Вик. Никога не съм успявал да се „свържа“ с Флечър или Стийл. Ти впрочем също не можеш да достигаш до тях.

Всъщност не беше съвсем точен. Беше успял на няколко пъти.

Индрио насочи цигарата си към Бенет.

— Говорим за теб, човече, не за мен. Твоите способности винаги са били по-силни от нашите с Ед.

Манакас, вечният миротворец, вдигна едрите си, силни длани.

— Достатъчно, amigos. Щом искате да се карате, добре, губете си времето. Аз си тръгвам.

Дръпна назад стола си, но преди да успее да се изправи, Индрио го сграбчи за ръката.

— Добре, край на споровете. Продължавай с това, което бе започнал да казваш.

— Искам да знаете само, че всеки път, когато съм се опитвал да достигна до Стийл или Флечър — обясни Манакас, — съм ги откривал по статичния шум. Затова не мога да ги разчета. С изключение на онази нощ. Когато сканирах апартаментите на горните етажи, я открих съвсем лесно. Странно.

— Може би защото е спяла — предложи Хал. — Гардът ѝ е бил паднал.

Манакас сви рамене.

— Не знам. Нека поговорим за сега. За това как визитната ни картичка ще свърши голямото поражение.

Индрио се изхили.

— Разбира се.

Манакас вдигна от пода голяма брезентова торба.

— Там, където живея, Хал, сградите се издигат за една нощ и дивите животни и растения се борят да намерят нови места за живот.

Остави торбата на масата, отвори ципа. Бенет надникна вътре.

Змията, свита на кълбо в малък телен контейнер, надигна глава и изсъска. Хал се отдръпна инстинктивно.

— Божичко! — прошепна той. — Коралова змия?

Манакас очевидно беше доволен от себе си, и побърза да затвори торбата.

— Ухапването причинява смърт за няколко минути. Колкото по-близо е до сърцето, толкова по-бързо настъпва смъртта. Мисля, че просто ще трябва да я оставим в леглото ѝ.

— За какво тогава, дявол да го вземе, съм ви нужен аз?

Лицето на Индрио се изопна.

— Уговорихме се да го направим заедно. Ето за какво.

— Аз изпълних моята част — сопна се Бенет. — И то съвсем сам. Вие двамата се оправате с Флечър.

— Глупости! — Индрио смачка угарката и се приведе към него. — Единствената причина да убиеш сам Стийл е, защото искаше

съпругата му. Но тя няма нищо общо с Ед и с мен. Затова или ще участваш сега, или излизаш напълно. Какво избираш?

Какъв глупак само бе този Индрио. Все се палеше. Хал погледна към Манакас.

— Съгласен ли си с това, което казва той?

— Виж, човече, пет пари не давам за теб и съпругата на Стийл. На твоето място аз вероятно бих направил същото.

„Да — помисли си Хал. — Манакас, изнасилвача.“

— Но Вик е прав относно първоначалното ни споразумение. Или сме заедно, или забрави за всичко. Ти се отказа от банковия обир, задължен си ни, Хал.

— Вече рискувах кожата си.

— Значи се отказваш? Това ли да разбираме?

Ако кажеше „да“, щеше да излезе от групичката завинаги. Нямахше да има възможност да промени мнението си и да се върне. Знаеше, че Индрио и Манакас щяха да изчезнат, както го бяха направили и предишния път. Макар да нямаше нужда от тях за осъществяването на своите планове, животът му с Рей, щеше да бъде по-лесен, ако призракът на Флечър не бе надвиснал върху им. Защо тогава да не бъде с тях? Защо не, по дяволите?

— Добре, с вас съм. Как ще влезем в апартамента?

Индрио потупа джоба на самото си.

— Това е моята част. Щом отворя вратата, ще наблюдавам асансьора и стълбището. Вие с Манакас ще се оправяте със змията.

Хал се изправи.

— В такъв случай да вървим.

Никой не проговори, докато вървяха към асансьора. Но Хал усети кратко, настойчиво побутване в черепа си — Индрио се опитваше да си проправи път. Това го вбеси.

„Да си чувал някога, че трябва да се почука, Вик?“

Индрио се ухили... „Просто проверявах, за да се убедя, че си тук. Не се сърдиш, нали? За думите ми преди малко?“

„Каза това, което мислеше.“

Манакас не можеше да подслуша разговора им, освен, ако не бе научил някои трикове през годините, за които Бенет не знаеше нищо. Той обаче го долови, а и ги познаваше достатъчно добре, за да се сети за какво става дума.

— Прегърнете се и сте сдобрете, amigos, почти стигнахме.

Асансьорът забави скорост. Индрио пъхна една незапалена цигара зад ухото си и измъкна кожена торбичка от джоба на якето.

— Би трябвало да отворя вратата за шейсетина секунди. Но за всеки случай, ако отнеме повече време, наблюдавайте стълбището, асансьора и вратите към другите апартаменти.

„Работа в екип“ — помисли си Хал. Ако беше прибягнал към работата в екип преди пет години, съпругът на Мира все още щеше да бъде жив и може би животът му щеше да потече в друга посока. Побезопасна.

Асансьорът спря. Хал натисна бутона за задържане на вратата отворена и излезе в коридора след другите. Енергията на Флечър се носеше из въздуха като леки останки от парфюм.

Вдъхна я дълбоко в дробовете си. В горния ъгъл на дясното му око се оформи една картина: Флечър, танцуваща меренге в един латино бар в Маями, с дълги разпуснати коси, които се веят, докато върти ханш насам-натам. Беше пила прекалено много, в нея имаше някаква първична страст, която му допаднаше. Това бе нощта, през която бяха станали любовници. Преди един живот. Картината го смути, но не можеше да разбере защо.

Манакас бе определил вратата и Индрио отиде да работи върху нея. Хал се разположи на място, откъдето да вижда асансьорите, стълбите и вратите към другите апартаменти. На Индрио му бяха необходими около четирийсет секунди, за да отключи вратата, след което им даде знак да влизат, малките му тъмни очички шареха наоколо.

— Щом свирна, изчезвате по най-бързия начин — заяви той и излезе в коридора, без да затваря напълно вратата.

Хал и Манакас си сложиха гумени ръкавици, докато пресичаха хола. Тук енергията на Флечър се усещаше много по-силно — напрегната, раздразнена, неприятна. Това напомни на Бенет всички причини да скъса с нейния свят и той изтри дори слабата носталгия, която бе изпитал навън в коридора. Кучката заслужава коралова змия, дори питон.

Манакас постави брезентовата торба на пода, близо до леглото на Ленора. Огромно легло. Прекалено голямо пространство за змията. Трябваше да стеснят параметрите.

— Да я сложим в калъфката на някоя от възглавниците — предложи Хал. — Ухапването по лицето ще я убие по-бързо.

Съучастникът му се ухили, в очите му блеснаха злобни пламъчета.

— Добра идея. Влечугото ще остане там, където е тъмно и топло. — Измъкна два чифта дебели градинарски ръкавици и хвърли единия на Бенет. — Пръстите са подплатени с олово. Пригответи възглавницата, човече. Не искам да държа тази гадина по-дълго, отколкото се налага.

Хал сложи ръкавиците. Заради тях усети ръцете си огромни и непохватни. Взе средната възглавница, разтвори калъфката и я протегна към Манакас.

Той разкопча ципа на торбата, отвори телената клетка и бръкна вътре. Измъкна змията, като я хвана зад главата, по този начин щеше да ѝ бъде почти невъзможно да го ухапе. Влечугото изсъска и се замята, а лъскавите му очички бяха изпълнени със зла интелигентност. Манакас държеше ръцете си все така изпънати далеч пред тялото, когато ги постави над разтворената калъфка и пусна животното в нея.

Змията падна на дъното на калъфката и се замята диво. Сърцето на Хал заседна в гърлото му. Намести възглавницата между другите две и отскочи от леглото. Свали тежките ръкавици, натъпка ги в торбата на Манакас.

— Тръгвам.

— Просто виждам картинката — възкликна възбудено Манакас. — Флечър се прибира, скапана е, отпуска се в леглото и усеща парещо ухапване по бузата. Когато запали лампата, вече ще бъде на път към оня свят.

— А ако не стане по този начин?

— Тогава ще стане по някой друг. Няма как да избяга от змията.

Бенет се надяваше да е така, но той по-добре от всеки друг знаеше каква късметлийка е Ленора Флечър.

Върнаха се безшумно в коридора. Индрио бе направил пътека в килима от непрестанното си ходене напред-назад. Наоколо вонеше на цигари. Той не спря да се движи или да пуши дори когато ги видя. Просто тръгна по-бързо, този път към знака „Изход“.

— Ще слезем по стълбите до различни етажи и ще вземем асансьора до долу.

— Зарежи асансьора — рече Хал. — Стълбището е по-безопасно. Индрио го сграбчи за ръката.

— Не само ти си замесен в това, Бенет.

Хал дръпна ръка, за да я освободи, и се „свърза“ така грубо и внезапно с Индрио, че той зяпна, сякаш го бяха сритали в слабините. — Очите му се изцъклиха, дъхът му секна и той се блъсна в Манакас.

„Стискай, докато потече кръв.“ Гласът на Стийл, после на Флечър и най-сетне на онзи ненормалник от Агенцията, Евънс — и трите се сливаха в един.

Манакас се блъсна в него и го залепи в стълбищната врата. Тя се отвори, Хал полетя през нея и се приземи по гръб на циментовия под. Дъхът изсвистя от гърдите му. Остана да лежи със свирещи като на астматик дробове, Манакас се бе надвесил над него, а плешивата му глава подобно на огледало отразяваше слабата светлина.

— Да не си посмял да правиш номерата си на нас, Бенет.

Индрио дойде след тях, затиснал с кърпичка окървавения си нос. Странните му, подобни на насекомо очи срещнаха погледа на Хал, после се насочиха към Манакас.

— Аз ти казах, че е гадно копеле — измърмори той и се отправи към стълбите.

Манакас подаде ръка, Хал я пое и се изправи. Потърка гърдите си, закашля се. Ед внезапно като че ли се изпълни с угризения.

— Слушай, човече, Вик е пренапрегнат.

— Откакто разбра за Рей, все едно, че му завряха люта чушка в задника.

— По дяволите, вероятно ревнува. Да се махаме оттук.

Не казаха нищо повече, докато слизаха първите два етажа. Индрио се чуваше някъде напред, следван от дима на цигарата си. Манакас спря на седмия етаж.

— Аз съм дотук — рече той и прегърна Бенет през раменете. — Обади ми се утре или вдругиден. Дотогава трябва да има новини от Флечър. Не се притеснявай за Индрио, няма да направи нищо глупаво.

— Той е несигурна карта, Еди. Повече от който и да било друг от нас.

Усмивката на Манакас, носеща печата на затворническото приятелство, беше примирена, може би дори малко тъжна.

— Той казва същото за теб, amigo. До скоро чуване.

С тези думи Манакас, прагматикът, умиротворителят, изчезна през вратата към осмия етаж. Хал не можеше да се освободи от усещането, че няма да го види повече, че той бе избрал своята страна в мига, в който Хал се „свърза“ с Индрио.

Цигарен дим. Флечър го подуши още щом излезе от асансьора. Не беше силен, но изобщо не трябваше да го има. За страстния пушач и най-лекият полъх напомняше за рая.

Но когато излезе тази вечер, единственият друг апартамент за пушачи, този непосредствено до нейния, беше празен. Това я смути. Притеснението ѝ нарасна още повече, когато отключи входната врата и си даде сметка, че миризмата в коридора е по-силна, отколкото в апартамента ѝ. Следователно бе от скоро.

„Някой от служителите в хотела е дошъл да попуши тайно тук. Какво толкова има?“

Пусна резето, заключи специалната ключалка и хвърли чантата си на най-близкия стол. След като Шепард и ясновидката си бяха тръгнали, Ленора бе влязла в къщичката на Рей Стийл, за да я огледа на свой ред. Единственото интересно нещо, което откри, бе любовно писмо без подпис до Рей, надраскано набързо и изпълнено с цветиста проза. Твърде далече от стила на Андрю. Интересно с кого се бе срещала Рей? А Андрю дали е знаел? Още една неизвестна, за която да се тревожи.

Запали лампата в дневната, свали якето и го метна на облегалката на дивана. „Скоч“ — помисли си тя. Имаше нужда от една от онези бутилчици скоч в бара и от дълга, гореща вана.

Забеляза примигващата светлинка на телефона в спалнята. Сигурно беше Кракет. Или Худ, или Ласкин. Или пък Евънс. Нямахше желание да разговаря с когото и да било.

Пусна водата във ваната, влезе в спалнята и се досъблече. Свали УНЧ от колана си, но не го изключи. Не посмя. Постави го на леглото, запали лампата, обърна се към куфара, поставен на пода край стената, и затършува в него. Нещо помръдна и тя завъртя рязко глава.

Сенки, само сенки. Боже мили, наистина бе пренапрегната.

Взе тоалетните си принадлежности, чисти дрехи и устройството за УНЧ и влезе в банята. Пусна всичко на ниското шкафче, спря кранчето. Прекара няколко минути пред умивалника, докато си измие зъбите и нанесе на лицето си маската, която си правеше с религиозна вяроност веднъж седмично.

Хал често се шегуваше с нея във връзка с това, наричаше го една от дребните ѝ прояви на суетност, заедно със слабостта ѝ към красиви дрехи, качествен грим, определени удобства. Веднъж, докато се бе отпуснала в топлата вана, той ѝ бе направил масаж на лицето и тъй като тогава не бе носила УНЧ, бе успял да се „свърже“ с нея. Беше го направил толкова дълбоко, че я бе накарал да получи оргазъм дори без да докосне друго, освен лицето ѝ, което масажираше. Това ѝ липсваше, макар че ѝ бе неприятно да си го признае.

Влезе във ваната и се отпусна във водата. Затвори очи, приятната топлина ѝ действаше релаксиращо, дори започна да се унася. Внезапно вдигна глава и се послуша.

Ето. Някакво шумолене, подобно на подухвани от вятъра палмови листа. Със силно разтуптяно сърце посегна към шкафчето за хавлията си. Изправи се и я уви около тялото си. Точно в мига, в който щеше да стъпи на рогозката отпред, изпод нея се подаде змийска глава.

Флечър изпищя и върна крака си във ваната в същия миг, в който влечугото атакува. То се удари в стената на ваната и се просна на пода. Червените, жълтите и черните линии по тялото му като че ли блестяха. Ленора успя да ги зърне, колкото да определи, че това е коралова змия. Секунда по-късно тя изчезна през вратата към спалнята.

Флечър прекрачи от ваната направо върху капака на тоалетната и се огледа трескаво за някакво оръжие. Пистолетът ѝ обаче лежеше на дъното на дамската ѝ чанта в спалнята. Дори мисълта да стъпи на пода я изпълваше с ужас.

Ако можеше да отиде до вратата, ако можеше да огледа леглото, ако можеше да изтича достатъчно бързо... „Направи го, просто го направи.“ Ленора се пресегна към кутийката кибрит в пепелника, после измъкна лакочистителя от несесера с тоалетните си принадлежности. Постави ги върху тоалетната, грабна една хавлиена кърпа от купчината върху полицата зад гърба си и спря за миг, като се опитваше да спре треперенето на ръцете си.

„Направи го както трябва от първия път, Ленора. Може да не ти се удаде втора възможност.“

Напои почти цялата хавлия с лакочистителя, запали клечка кибрит и я поднесе към единия край на кърпата. Тя пламна като суха шума, разнесе се неприятна миризма. Ленора скочи на пода, спусна се към вратата, поспря.

Огледа стаята. Прекалено много места за криене, слаба светлина, изключително голямо разстояние до леглото, мили Боже... Стовари юмрук по вратата. „Сега.“

Спусна се към леглото, пламъците съскаха и пълзяха по хавлията, все по-близо и по-близо до ръката ѝ. Очите ѝ се насълзиха от пушека, виждаше помещението като през мъгла. Леглото сякаш се отдалечаваше от нея като насън. И тогава я видя — кораловата змия се бе спуснала право към нея от лявата ѝ страна. Хвърли отгоре ѝ горящата кърпа и скочи на леглото.

Отпусна се на колене и задърпа диво кувертюрата към центъра на леглото, така че краищата ѝ да не стигат до пода. Мястото на килима, където бе паднала хавлията, бе започнало да дими. Не виждаше влечугото. Не можеше да достигне чантата си. Пресегна се към телефона и набра нула, за да се свърже с оператора.

Три извънпявания, три дълги, безкрайни извънпявания. След това нежен женски глас попита:

— Как...

— Змия! — изпищя тя. — Змия в стаята ми! Десет-нула-две! Побързо, моля ви!

Изминаха секунди. Ленора се бе прилепила към таблата на леглото, докато димът в стаята се сгъстяваше. Очите ѝ бяха приковани във входната врата, заключена, със спуснатото резе. От вратата, както и до дамската ѝ чанта, в която се намираше пистолетът, имаше непреодолимо разстояние.

„Не мога, не мога...“

Някой заблъска по вратата. Чуха се виковете.

„Скочи на стола.“ Да, можеше да го направи.

Скочи, столът се наклони и тя се блъсна в облегалката му. Приземи се на колене, паниката ѝ, подобна на страшно проклятие, я пришпорваше напред. Закашля се от дима, изпълнил помещението.

Стигна до вратата и започна да се бори с ключалките, като въртеше трескаво глава и оглеждаше пода наоколо си. Отвори с всичка сила вратата и излетя в коридора — изпаднала в истерия гола жена с маска на лицето.

ГЛАВА 21

В девет сутринта в сряда Шепард отиде да опише намереното в тайната къщичка на Рей. Недопушена пура, обгорена снимка, няколко други дреболии. Към тях прибави копие от доклада си за огледа на тайното гнезденце, в който отбеляза, че резултатите от изследването на специалистите — криминалисти можеха да се очакват след един-два дена. Отиде да потърси Гери Янг.

Откри го в стаята с факса. Под очите му имаше тъмни кръгове. Умората му бе очевидна като едра шарка.

— Гери? Имаш ли минутка?

Внезапно Уейн осъзна, че личният залог за Янг в това разследване е по-голям от неговия. От изхода му зависеха петима — две бивши съпруги и три деца между седем и шестнайсетгодишна възраст, всеки един от тях получаваше своя дял от заплатата му. За разлика от него Шепард не плащаше издръжка и никога не му се бе налагало да се грижи за деца. Кой знае защо обаче имаше ясното усещане, че за умората на Гери бе виновен не само призракът на надвисналата безработица.

— Разбира се? Какво става? — попита Янг, като вдигна показалец към тавана, а след това посочи към коридора.

Щом излязоха от стаята, Гери прошепна:

— Не сме успели да проверим все още докрай сградите за подслушвателни устройства. Мисля, че хората на Флечър вероятно продължават да ни подслушват.

„Нищо чудно“ — помисли си Уейн и последва капитана към мъжката тоалетна.

— Намерих къщичката — обяви той.

Лицето на шефа му беше непроницаемо.

— И?

— Почти нищо. — Измъкна торбичката с доказателствения материал от джоба на якето си. — Извадих ги от пепелта в камината.

Протегна напред торбичката, за да даде възможност на Гери да види угарката от пура и обгарялата снимка. Капитанът я пое, завъртя я

на светлината.

— Имаш ли представа кой е той?

— Още не.

— Нашите експерти откриха ли нещо?

— Ще разберем най-рано утре по някое време.

Янг пхна в джоба си доказателствата.

— Имаш ли нужда от подкрепление за срещата ти с непознатия в „Елбо Рум“ утре вечер?

Капитанът вече беше готов да сложи край на срещата. Младият мъж обаче още нямаше намерение да свършва с това.

— Не, не искам подкрепление. И не съм приключил. Мира описа някакъв мъж с прошарена коса... но не е Стийл.

— Това ли е? Това ли е всичко, което улови тя?

— Тя усети, че връзката е приключила преди няколко месеца.

— Не е кой знае какво, Шеп.

— Тя улавя каквото може.

— Не сме помислили сериозно за една възможност във връзка със загадъчния мъж, с когото се сблъскваме, Шеп.

— Само една ли? — попита сухо той.

— Възможно е той да е убиецът на Стийл.

Уейн се бе сетил за тази възможност... и я бе отхвърлил поради същата причина, поради която я отхвърли и сега: тя просто не звучеше правдоподобно. Но не можеше да обясни защо.

— Не мисля.

— Аз ще дойда с теб утре вечер, Шеп.

Младият мъж поклати глава и се облегна на стената в коридора.

— Или ще бъда сам, или изобщо няма да отида.

Янг го изгледа така, сякаш си бе изгубил ума, и се засмя: силен, мощен, недоверчив смях, който отекна из коридора. Приведе се напред към своя събеседник и втренчи в него очи, тъмни и непроницаеми като гъста гора.

— Нека си изясним едно нещо, Шеп. Щом искам да дойда като твое подкрепление, значи ще дойда. Ако сметна за нужно, мога да те отстраня така светкавично от този случай, че свят да ти се завие. Разбрахме ли се?

Гневът на Уейн бе не по-малък от този на капитана. Той заби показалеца си в гърдите на Янг.

— Тогава давай, направи го. Нямам нужда от тази помия. Вземи случая, Гери, и ме избави от него.

Янг отстъпи, Шепард отпусна ръка. Покрай тях минаха някакви новобранци, вероятно отиваха на часове.

— Какво, по дяволите, ти става? — изсъска Гери.

— Мога да ти задам същия въпрос.

Капитанът сведе поглед към земята. Прокара пръсти назад из оредяващата си посивяла коса и поклати глава.

— Прекалено е сложно, за да навлизаме в подробности.

Шепард знаеше, че шефът му няма предвид разследването. Тук всъщност имаше нещо друго. Нещо съвсем лично. Но нямаше да пита.

— Това не е убиецът на Стийл, Гери. Не мога да ти обясня откъде го знам, но съм сигурен. Знам също, че ако дойдеш, той ще усети и цялата работа ще се провали. Ще избяга. Ще го изгубим.

Янг скръсти ръце пред гърдите си, ъгълчетата на устата му увиснаха.

— Значи сега вече си екстрасенс, а?

— Остави ме да го направя така, както го разбирам.

Показа УНЧ и предаде онова, което му бе казал Пиколо предишния ден.

— В такъв случай го вземи утре вечер — предложи Гери. — И ми се обади веднага, щом се прибереш.

Въпросът за подкреплението бързо бе решен.

— Ще ти се обадя — отвърна Уейн и понечи да се обърне.

Но шефът му не беше свършил.

— Снощи се обадиха спешно от хотел „Пиър 66“. В апартамента на Ленора Флечър била намерена коралова змия.

— Както изглежда, Флечър има врагове, за които не знаем.

— За жалост не я е ухапала.

— Ти си душевноболен, Гери.

— Аз ли не го знам.

Шепард тръгна с уреда за УНЧ в джоба и с хиляди въпроси, които искаше да зададе.

Ленора Флечър стоеше върху пясъчната дюна и оглеждаше крайбрежието, засенчила с длан очи. Забеляза Евънс почти до самата

вода, крехък човек, движещ се с помощта на бастун. Ако се изключеха неколцината рибари, по плажа нямаше други хора.

Ленора свали обувките си и тръгна по топлия пясък, като правеше гримаси, когато песъчинките влизаха между пръстите на краката ѝ. Крайбрежната ивица не ѝ се струваше приятна гледка. Мисълта да се пече на брега или да плува в солената вода изобщо не я привличаше. Хал често се бе шегувал с отвращението ѝ към акули, насекоми, змии.

Откъде ли той и другите двама се бяха сдобили с кораловата змия? При мисълта за случилото по тялото ѝ преминаха ледени тръпки. Хотелската управа, която вероятно се опасяваше да не заведе дело срещу хотела ѝ предостави друг апартамент, най-сигурния от всички, както я увериха, и я освободиха от плащане в продължение на три дни.

Евънс я забеляза и вдигна бастуна си за поздрав. Той беше почернял от слънцето и сега изглеждаше почти здрав.

— Рано си станал — отбеляза тя.

— Тук слънцето ме буди. Не чу ли телефонното ми послание?

— Снощи не съм прослушвала изобщо телефонния си секретар.

Двамата тръгнаха по брега и тя му разказа за случилото се. Той не заговори веднага.

— Значи те определено са те белязали, Ленора.

— Така е. Но утре вечер Индрио се среща с едно от местните ченгета в един бар край плажа. Възнамерявам да отида там. Той ще знае къде се намират Хал и Манакас.

— Искаш ли компания?

— Благодаря, но мога да се справя и сама, Рич.

Възрастният мъж се позасмя.

— За това никога не са съществували съмнения. Индрио може да те познае, но той никога не е виждал лицето ми.

Флечър се поколеба, след това отклони темата.

— Бих искала да ми отговориш честно за нещо, Рич.

Той вдигна поглед от пясъка и се усмихна.

— Знам, знам. През последните няколко дни си размишлявала непрестанно върху нашия разговор и искаш да знаеш към какво се стремя аз, така ли е?

— Нещо такова.

Евънс погледна към океана.

— Мислех, че ще умра бързо, от куршум или при инцидент. И като се има предвид какво преживявам сега, то наистина щеше да бъде за предпочитане. Никаква болка, никакво време за размисъл какво бих направил по-различно в живота си. Но не се получи така. Затова сега, преди да умра, бих искал да направя някои услуги. Чрез Хал бих могъл двойно да се разплатя.

— Като използваш способностите му, за да се освободиш от някого.

— Да, това е едното. Другата услуга засяга теб. Ако ми осигуриш достъп до Хал, след като го намериш, ще се погрижа да станеш директор на Бюрото, а после министър на правосъдието. Не се съмнявам, че рано или късно ще стигнеш дотам и само със собствени усилия, Ленора, но аз ще ускоря процеса.

Тя знаеше, че той наистина е в състояние да го направи. Но можеше ли да му вярва? По-същественото обаче беше дали да си позволи да не му вярва.

— За колко време ще ти бъде нужен?

— Най-много за двайсет и четири часа. Бих могъл да работя от моя апартамент.

— А каква гаранция имам, че няма да ме предадеш в ръцете на Хал?

Беше очаквала от него да протестира, да се направи на шокиран. Той обаче само сви рамене.

— Никаква. Би трябвало да съм глупак, за да опитам да те убедя в нещо, което противоречи на твоите вярвания. Но аз няма какво да спечеля от кончината ти, Ленора, и мога да спечеля изключително много от позицията ти в Бюрото.

Думите му отговаряха на логиката, която бе ръководила професионалния живот на Ричард. Това я убеди в искреността му, поне доколкото бе възможно да бъде искрен в този момент.

— Добре — заяви Флечър. — Значи се споразумяхме. Но искам утре вечер да се справя сама, Рич. За теб е най-безопасно да стоиш настрани.

— Разбирам. Обади се, ако имаш нужда от нещо. Тук разполагаме с доста хора, способни да помогнат, Ленора. Не е нужно да се справяш с когото и да било от тримата сама, особено с Хал.

Ленора го хвана под ръка и го целуна по бузата, стори й се, че целуна суха хартия.

ГЛАВА 22

Светкавица разсече синьото небе, гръмотевицата изтрещя, започна да ръси дъждец. Но лошото време не попречи на работата в „Елбо Рум“ през този четвъртък вечерта.

Когато Шепард влезе в десет без петнайсет, от автоматичния грамофон се носеше гръмка музика, в помещението се стелеше тютюнев дим, барът бе претъпкан с народ. Младият мъж се опита да открие празна маса, но не успя. Върна се към бара и си поръча сок от боровинки с резенче лимон.

Миниатюрният касетофон в джоба на шлифера му се струваше тежък и очевиден. В другия си джоб носеше уреда за УНЧ.

Висок, мършав мъж с оредяваща коса и грозен белег, расичащ едната страна на лицето му, го потупа по рамото.

— Тук не е безопасно, Шепард. Да излезем на улицата.

— Няма да ходя никъде, преди да съм чул името ти.

Човекът трепна.

— Единственото важно нещо е това, което имам да ти кажа за Стийл. Предпочитам да не го правим тук, тъй като мисля, че ни наблюдават.

Отвън поредната светкавица смъкна черната роба на небето. Секунди по-късно се чу гърмът. Светлините в бара примигнаха, небето се разтвори, дъждовните капки заудряха в стъклата.

— Можем да излезем отзад — заяви дрезгаво непознатият и продължи да се оглежда.

Шепард не помръдна.

— И кой според теб ни наблюдава?

— Вероятно някое от момчетата на Ленора Флечър.

— Хей, човече, доколкото знам ти работиш за нея.

Мъжът се разсмя и показа потъмнелите си криви зъби.

— Как не! Идваш ли или не?

— Само ако ми кажеш името си.

— Добре, Вик. Наричай ме Вик.

— А откъде познаваш Стийл?

— Първо бях негово опитно свинче, а след това — на служба при него. Трябва да узнаеш това, което знам аз, Шепард. — Продължаваше да се оглежда. — Наистина трябва да се махна оттук.

Обърна се припряно и Уейн го последва, пъхнал ръка в джоба на шлифера си, където беше 9-милиметровият му пистолет.

Проправиха си път през тълпата и излязоха на уличката зад постройката. Шепард вдигна качулката си, но тя не го защити кой знае колко от дъжда.

Вятърът запращаше студения дъжд в лицето му. Вик, който нямаше шлифер, като че ли не забелязваше дъжда. Той вървеше няколко крачки пред Уейн, пъхнал ръце в джобовете, с леко увиснали рамене. Приличаше на пияница, който се надява да намери пет долара на земята, за да си купи нещо за пиене за през нощта.

Заобиколиха сградата отстрани и излязоха на А-1-А. Колоната от автомобили пълзеше под дъжда. Вик се спусна между колите с пъргавината на змия и стигна до отсрещния тротоар. Продължи, докато стигна кафявия понтиак, паркиран на бордюра.

Шепард премести касетофона от десния в левия си джоб, включи го, затвори ципа на джоба и седна на мястото до шофьора. Вик рязко потегли. Чистачките на предното стъкло не подобряваха кой знае колко видимостта. Зад тях изсвири клаксон.

— Я си гледай работата, глупако — измърмори той, като погледна в огледалото за обратно виждане. После се обърна към Шепард: — Ще бъдем в сравнителна безопасност, докато колоната се движи.

— В безопасност от Флечър ли?

— За начало, да. — Взе запалката от таблото, извади цигара от джоба на ризата си и леко смъкна стъклото, след като я запали. — Нещо против?

„Да, имам нещо против.“ Но, по дяволите, все пак беше неговата кола.

— Не.

Вик вдиша дима, сякаш беше кислород, пое го дълбоко в дробовете си и го издуха внимателно, така че прозвуча почти като въздишка.

— Да, ама сега, след като вече сме тук, не знам откъде да започна.

— Разкажи ми за преживяванията си като морско свинче на Стийл. Ще бъде добре за начало.

Светлината от фаровете на движещите се насреща им коли осветяваше лицата на двамата мъже. Чистачките продължаваха влудяващото си, ритмично движение по предното стъкло. Шепард също смъкна леко стъклото от своята страна, за да се спаси поне донякъде от носещия се към него тютюнев дим.

— В края на шейсетте Андрю Стийл започнал психиатричните си проучвания в Дюкския университет. Неговата специалност е парапсихологията. Той тествал психичния коефициент или психичния потенциал на стотици доброволци. Сред тях имало всякакви хора, като се започне от студенти и брокери и се стигне до домакини и затворници. Открил, че като група осъдените се представяли по-добре от останалите. Този факт го накарал да се замисли каква може да е причината и стигнал до извода, че тя най-вероятно се дължи на вечното напрежение и риск, в които живеят тези хора, като при това зависят и се осланят в голяма степен на ума си, на способността да реагират мигновено. Улични хитреци, с други думи. Открил също така, че психичният коефициент бил по-висок и сред ченгетата.

Спря колата на червения светофар, хвърли цигарата през отворения прозорец и погледна в огледалото за обратно виждане. Движението пред тях започваше да се разрежда, морският бряг вече се намираше зад гърба им.

— Карай нататък — обади се Уейн.

Намести се, така че касетофонът да бъде в по-добро положение и да може да записва.

— Така или иначе, в крайна сметка Стийл ограничил изследванията си единствено до затворническото общество. Той публикувал част от своите резултати, но реакцията на академичните кръгове била отрицателна. Изследванията на Стийл не направили добро впечатление на учените, но те не убягнали от вниманието на правителството. През 1977 година Стийл престанал да публикува, започнал работа като психолог в един федерален затвор във Вирджиния. Вероятно именно там се е запознал с хора като Флечър.

— Като Флечър или с Флечър?

— И двете, предполагам. През 1978 година дойде да работи в затвора в Манатий и да осъществява „Делфи“. Флечър изпълняваше

ролята на федерално куче пазач. Тяхната база беше в Манатий, но Стийл събираше хората си от затворите в цялата страна.

— И ти беше част от „Делфи“?

— Бях първият им човек. — Запали нова цигара, погледна отново в огледалото за обратно виждане и сви устни. — Разговорът със Стийл бе задължителен за всеки новодошъл, когато постъпих в Лейк Бътлър.

— Защо те затвориха?

— Наркотици, кражба, един куп обвинения. — Сви рамене. — Както и да е. Осъдиха ме на седем години, излежах четири и изкарах други две условно. Годишният ми доход, докато работех за „Делфи“, приближаваше седемдесет хилядарки, Шепард. Имах хубава къща в Кийс, карах мерцедес, справях се чудесно. Само дето се чувствах в по-голяма степен затворник, отколкото докато бях в пандиза. Когато на Флечър ѝ потрябваха отговори, тя ги искаше за вчера. С две думи, продадох си шибаната душа.

— Не ми е съвсем ясно какво си правил, Вик.

„Нито защо правителството ти е плащало седемдесет хилядарки за това, което си правил, каквото и да е било то.“

— Аз шпионирах за тях.

Той май си мислеше, че на другите им е ясно за какво говори.

— Определено не разбирам нещо.

Вик вдигна поглед към своя събеседник и зениците под гъстите му мигли внезапно проблеснаха като мокри улици.

— „Делфи“ използваше хора с екстрасензорни възможности за получаване на информация. Ние вършехме мръсната работа. За какво според теб говорих досега?

— Значи си екстрасенс?

— Аз съм телепат. Прояви се още в детството ми. Стийл ме научи какво е това, „Делфи“ ме научи как да го използвам.

— Дай ми пример как си използвал телепатията за тях.

Вик посочи с палец надясно и Шепард си даде сметка, че минаваха покрай парчето от рая, принадлежало на Стийл, сега къщата беше празна и тъмна.

— Ще поговорим също така и за нея, Шепард. За Рей.

— Щеше да ми даваш пример.

Вик изви леко тяло, смачка фасата и стисна с две ръце кормилото.

— Добре. Да речем, че се набират средства за някаква политическа кампания във Вашингтон. Голямо тържество, много важни клечки. Флечър иска да знае как даден сенатор възнамерява да гласува за определено нещо. Тогава двамата с нея отиваме на въпросното събиране. Аз заставам на няколко крачки от сенатора и улавям всичко, което се намира на повърхността на съзнанието му. Щом дам информацията на Флечър, тя, Хал или някой от другите я проверява. Това е един прост пример.

— Кой е Хал?

— Един от седмината. Ще стигна и до него след секунда.

— Седмината от какво?

— В „Делфи“ участвахме седем човека.

Седемте карти Таро?

— Всички бяхме подбрани и обучени от Стийл затворници, използвани от Флечър и финансирани от бюджет, свързан вероятно с някоя от шпионските организации. След като ни пуснеха от кафеза, Флечър ни устройваше живота. Бяхме продали душите си слуги, разбра ли?

„Божичко, аз минах през огледалото.“

Вик щракна с пръсти.

— Алиса.

— Какво?

— „Алиса в огледалния свят“. Една от любимите ми книги като дете.

Шепард си даде сметка, че неговият събеседник току-що бе прочел мислите му. Това го стресна така, че не можа да каже нищо. Бръкна в джоба си и включи уреда за УНЧ.

Вик запали нова цигара.

— Ето така горе-долу стоят нещата при мен. Аз улавям белия шум, който преминава през главите на хората. — Отново поглед в огледалото. — Всеки един от нас има своята специалност, така мисля би го нарекъл. Телепат, ясновидец, виждащ от разстояние, владеещ телекинезата и така нататък. Те ни използваша по един наистина изобретателен начин.

— Аз работих във ФБР пет години, Вик. Никога не съм чувал за нещо, наречено „Делфи“.

— Щях да се притесня, ако беше чувал. Дори по време на осъществяването на проекта за него знаеха не повече от десет-дванайсет човека. Но това бе един от най-сериозно финансираните тайни проекти от какъвто и да било род. Но той се износи бързо. Аз самият работих за него в продължение на пет години и стигнах до пълно изтощение. По това време Флечър вече ми имаше доверие, така че ме изпрати на почивка на Карибските острови. Там срещнах една жена, създадох си нов живот и ето, че сега съм тук.

— Стийл използваше ли картите Таро в своята терапия?

Вик го погледна изненадано.

— Да. Откъде знаеш?

Шепард му каза за седемте карти Таро, които бе открил в едно от чекмеджетата на бюрото на убития.

— Всяка една от тях е била изпратена с някакъв подарък за Рей Стийл.

— Кои са били картите?

Уейн ги назова. Вече ги знаеше наизуст.

— Този човек е направо болен — промърмори Вик.

— Кой?

— Хал. Той трябва да е изпратил картите. Стийл поиска всеки от нас да си избере една. Според него избраната карта представя най-добре същността на човека. Беше част от заниманията ни по самоизследване или някаква подобна глупост. Моята беше Кулата. На Хал — Обесеният. Хал и е изпратил картите, тъй като е знаел, че Стийл ще разпознае в тях седмината от „Делфи“. Обзалагам се, че това му е опънало нервите. Не е можел да отиде при ченгетата, защото щеше да му се наложи да дава обяснения за „Делфи“. И какво стана тогава? Хал уби Стийл и отвлече съпругата му.

„Право в касетата, където му е мястото“ — помисли си Шепард.

— Откъде знаеш?

— Знам. Просто знам.

Стигнаха Делрей Бийч и Вик зави на запад по моста. Движеха, се по улицата, пресичаща подновения център на града, който винаги бе напомнял на Шепард за малките градчета в книгите на Стивън Кинг — места, където нищо не е такова, каквото изглежда.

— Не искаш ли да узнаеш нещо повече за Хал? — попита Вик.

— Знам, че ще ми разкажеш за него.

Вик се засмя.

— Да, в крайна сметка. Почти от началото Флечър и Стийл разбраха, че ние с Ед и Хал сме най-добри от седмината. Използваха ни заедно за различните си проекти и тем подобни глупости. Аз изчезнах пръв. Флечър се опита да накара другите да ме потърсят, но те й давали невярна информация. В крайна сметка Ед и Хал също офейкаха. Малко след нашето бягство една от жените от „Делфи“ бе убита при автомобилна катастрофа край Дърам, Северна Каролина. Не бе злополука, беше убита. След това още един от седмината гушна букета — пожар в апартамента, уж причинен от калорифер. Тогава вече си дадохме сметка, че са започнали да елиминират играчите. Сега ние тримата сме единствените останали от седмината.

Той караше по страничните улици и от време на време се навеждаше да избърше запотеното предно стъкло.

— Нека спрем, докато дъждът поспре — предложи Шепард.

— Мисля, че имаме опашка.

Уейн се обърна да погледне през задното стъкло и използва този момент, за да обърне касетата. Вик беше толкова напрегнат, че не забеляза.

— Ако някой ни преследва, той е невидим — заяви Шепард.

— Докато минавахме през Делрей, зад нас се движеше някаква кола.

— Ти смяташ, че Флечър е премахнала останалите четирима от програмата? Това ли искаш да кажеш?

— Не знам дали го е направила лично, но е отговорна по един или друг начин. Когато тримата избягахме, финансирането спря и хората, които знаеха за „Делфи“, се притесниха как ще контролират за в бъдеще бившите затворници. Затова се реши всичко, включително участниците, да бъде заличено.

— Мислиш, но не знаеш със сигурност.

— Сигурен съм, човече. Ако не искаш да вярваш, добре, не вярвай. Но аз знам. Знам също, че някакъв шпионин от друга агенция също може да каже доста за онова, което се е случило и не се е случило в „Делфи“. Известно време Хал работи изключително с него и със Стийл. Не съм убеден даже, че Флечър знаеше за това.

— Какво е името на шпионина?

— Ричард. Това е всичко, което успях да науча. Бил е някакъв шеф в една от осигурителните организации, не знам точно коя.

— Информацията е доста неопределена — отбеляза Уейн.

— Да, много неща бяха неясни от мястото, където се намирах.

— Хал защо уби Стийл?

Този път отговорът на Вик не дойде така бързо.

— Трудно е да се обясни, Шепард. В началото мислехме да убием и него, и Флечър, за да се отървем от тях. — Запали нова цигара. — Не знаеш какво е да живееш с очи на тила. Така ни караше да се чувстваме Флечър. Всъщност никога не съм смятал, че ще се случи наистина, а и, честно казано, тази идея не ми допаднаше особено. Сега животът ми е чудесен, защо да го провалям? Мога да живея с параноята. Но когато Хал го направи и с Ед се срещнахме с него, той ни каза за Рей. Едва тогава си дадох сметка, че през цялото време Бенет си е правил свои сметки. Да убие Стийл и да отмъкне съпругата му. Твърди, че все още желае смъртта на Флечър. Може да е вярно, може и да не е, изобщо не ме интересува. Единственото ми желание е да се измъкна от цялата тази помия.

— Къде се срещахте с Хал?

— В „Бей Пъб“, във Флоридския залив. Не съм сигурен, но ми се струва, че живее някъде в Глейдс. Нямам представа къде пребивава Ед, а той и Хал пък не знаят къде живея аз. Решихме, че така е най-добре.

Отново бе тръгнал на изток и вече се движеха сред потока от коли.

— Каква е фамилията на Ед?

— Не мога да ти кажа това. С Ед имаме различия, но той не ми създава проблеми. Знам, че Хал има клетъчен телефон, тъй като двамата с Ед поддържат връзка именно по този начин. След това Ед предава информацията на мен.

— Доколкото си спомням, каза, че поддържате връзка телепатично или нещо такова.

— Единствен Хал може да достига толкова далеч, за да го направи. Талантът му е като настроението, схващаш ли? Не е винаги на разположение, невинаги може да се контролира. Но когато е във форма, гледай само какво става. Ако наистина проектира на разстояние съзнанието си, може да накара всекиго да почувства главата си така, сякаш ще експлодира. Продължи ли да го прави известно време,

капилярите в бузите се пукат, носът започва да кърви, човек буквално се вцепенява от болка.

„Той описва това, което се случи с мен. И с Мира.“

— Атаката трае обикновено между половин и една минута. Продължи ли още три до пет минути, причинява вътрешни кръвоизливи. След шест до осем минути далакът или червата се пръскат. След петнайсет до дваайсет минути човек е мъртъв. Ето по какъв начин го използваше най-вече „Делфи“. Това се нарича телекинеза, Шепард.

— Стийл е убит от куршум — заяви Уейн.

— Само защото Хал не може да прави това с всеки. Никога не е успявал да достигне по този начин до Флечър и Стийл, така и не разбрахме защо.

Шепард обаче знаеше, усети тежестта на уреда за УНЧ в джоба си.

— И така, чий мозък е превърнал на каша Хал?

— Списъкът не е чак толкова дълъг, но е впечатляващ — отвърна сухо Вик и продължи с изброяването на инцидентите.

Пилот на хеликоптер в Иран. Домакия, открила огън по минувачите във Вашингтонското метро. Федерална сграда в Минеаполис. Самоубийството на ключова фигура в Сената.

Всичко това намирисваше на конспирация, звучеше прекалено невероятно. Беше достойно за „Форест Гъмф“. Избираш някакво събитие и се оказва, че смъртоносното трио е замесено в него.

— Имаше и други неща. Неща, които Хал никога не е признавал, че са се случвали, докато работеше със Стийл и с онзи шпионин Ричард. От време на време понаучавам нещичко за онова време.

— Като какво например? Можеш ли да бъдеш по-конкретен?

— Като смъртта на бивша Първа дама. Твърдеше се, че се е самоубила. Хал разстрои мозъка ѝ.

Шепард понечи да изрече нещо, но Вик внезапно изсъска:

— Ето я. Светлата лимузина през три коли зад нас. Сигурен съм, че е същата, която видях и преди.

Уейн погледна назад, Вик натисна педала на газта. Автомобилът полетя напред. Минаха в лявото платно и се понесоха към кръстовището, гумите свиреха в мократа настилка.

Пресякоха на червено, отбягваха колите от насрещното движение. Засвириха клаксони, Шепард му извика да намали. Но Вик караше като луд, изгубен в собствения си свят, надвесен над кормилото, а на лицето му бе изписано странно диво изражение. Моторът ръмжеше, стрелката на спидометъра минаваше сто и петдесет километра.

Пред тях светнаха червени светлини и сиянието им оцвети като кръв предното стъкло. На Шепард му бяха нужни две-три секунди, докато осъзнае, че са направили кръг и се връщат отново към моста, а червените светлини предупреждаваха за предстоящото му вдигане.

— Не прави това! — изкрещя той и се хвърли към кормилото, опитвайки се да поеме контрола над автомобила.

Едната ръка на Вик се стовари върху носа му. Болката възпламени синусите му, а колата се замята като пияна по шосето. Уейн сграбчи Вик за врата и блъсна главата му в кормилото. После го удари в страни и сграбчи кормилото, но вече беше късно. Стигнаха средата на моста точно когато започна да се вдига.

Моторът се задави и млъкна, чистачките спряха, колата се намираще във въздуха. Шепард не усещаше никакво движение, но вятърът свистеше покрай прозорците. Струваше му се, че е увиснал на пълен с горещ въздух балон. Тогава цялото му същество закрепя: „Махай се оттук!“ и той отвори с ритник вратата от своята страна.

Вятърът и дъждът го блъскаха, черните води под него се вълнуваха. Носът на автомобила внезапно се гмурна, всичко вътре затрепери, затрака. Шепард скочи.

Докосна водата първо с крака. Ударът разтърси всяка негова клетка, остави дробовете му без въздух и той потъна в мрачните води. Удари се в дъното и стъпалата му потънаха в калта, която го улови в лапите си. Мозъкът му крещеше за въздух. Някак си успя да се освободи от обувките и заплува трескаво към повърхността въпреки тежестта на пистолета, на дрехите, на съпротивлението на течението.

Когато главата му излезе на повърхността, всичко наоколо се разтреса от силна експлозия, последвана от пламъци и черен, мазен дим.

Шепард се вгледа в огненото кълбо, след това напълни дробовете си с въздух, гмурна се и отплува по-далеч от моста.

ГЛАВА 23

Флечър стоеше на края на една от дигите заедно с още около трийсет-четирийсет души и наблюдаваше трескавата дейност по моста и във водата под него. Пожарни и линейки бяха пристигнали минути след експлозията. Сега по моста като мравки се суетяха ченгета, санитарни и пожарникари. Във водата се движеха катери на Бреговата охрана.

Не можеше да разкрие самоличността си, не искаше името ѝ да бъде свързано със случилото се тук. Но се нуждаеше от отговори. Трябваше да разбере дали и Индрио, и Шепард са били в колата при експлозията.

Тръгна по дигата, дъждът барабанеше по качулката на дъждобрана ѝ. Ярките светлини на полицейските и пожарните коли и линейките по моста разсичаха въздуха и осветяваха лицата на сгушилите се под чадърите си хора наоколо. Дъждът бе изгасил пожара, но миришеше на изгоряло.

Флечър извади служебната си карта, когато наближи моста, надяваше се, че онзи, който я види, няма да запомни името ѝ. Искаше само да прекоси моста и да огледа останките на автомобила.

Приблужи се до едно от ченгетата и му подаде служебната си карта.

— Мога ли да помогна с нещо, сержант?

— Благодаря, справяме се.

— Какво се случи?

— Операторът на моста обясни, че шофьорът се опитал да изпревари вдигането на моста. Глупак и половина.

— Само един човек ли е имало вътре?

— Наистина нямам представа. Санитарите оглеждат останките. Може да поговорите с тях или с оператора на моста. В момента той е в онази линейка. Имаме страхотен късмет, че валеше и движението беше изключително слабо.

— Имате ли нещо против да хвърля един поглед?

— Давайте. Само внимавайте къде стъпвате.

Колата бе излетяла от източния край на моста, точно там, където започваше асфалтът. Беше видяла експлозията и полетелите на всички страни пламтящи парчета. Но сега, когато се приближи, мрачната гледка я смрази, особено като знаеше, че донякъде е отговорна: тлеещата развалина от обгорен и обезформен метал, килимът от парченца стъкло, миризмата на дим. Дъждът бе спомогнал за потушаването на огъня и сега пожарникарите ровеха из най-големите купчини. Ленора мина покрай тях, искаше да поговори първо с оператора на моста.

Линейката бе паркирана малко по-нататък, задните ѝ врати бяха отворени. Вътре стоеше дебел латиноамериканец с дънки, дъждобран и бейзболна шапка. На устата си имаше кислородна маска, а един от санитарите измерваше кръвното му налягане.

— Ще имате ли нещо против да му задам няколко въпроса?

— Няма проблем — отвърна санитарят и заговори на испански на пациента.

Операторът на моста кимна, като продължи да вдишва жадно от кислородната маска.

— Колко души имаше в колата, сър? Можете ли да кажете?

Той вдигна два пръста, а след това махна маската от лицето си. Беше задъхан, сякаш е бягал.

— Може би двама, не сигурен. Всичко стана толкова бързо, *te entiendo*^[1]? Бях в будката на пазача, мост се вдигнал, после... кола излита от мост... — Дланта му разсече въздуха. — Виждам нещо, не знам какво, да пада от кола. Тогава... Плесна с ръце, остър, стряскащ звук. — Бум... Експлозия.

— Мислите ли, че падащият обект е бил човек?

— *No se...*^[2]

На свидетелските показания на един травмиран, при това едва говорещ английски човек можеше да се вярва колкото на думите на някой пиан.

— Сигурен ли сте, че нещо падна? Дъждът бе много силен, беше тъмно...

Той посочи окото си.

— Хуан знае какво вижда, а? Нещо пада. Ако човек, надявам се има криле.

Нямаше смисъл да продължава повече с този човек. Флечър му благодари и се приближи до един от пожарникарите. Служебна карта, поздрави, все едно и също. Картата ѝ не го впечатли, а прекъсването явно го раздразни. „Гадост“ — помисли си тя.

— Намерихте ли някакви тела?

— Нищо цяло — отговори той.

— Има ли достатъчно, за да се каже дали тялото е на мъж или на жена? Чернокож или бял?

От шлема му се стичаше вода.

— Вижте сама.

Посочи към торбата встрани от пътя.

— Бихте ли ми услужили с фенерчето си?

Той ѝ го подаде и се обърна, за да ѝ даде да разбере, че ще трябва да се оправя сама. Ленора се приближи до торбата, отвърза я и освети вътрешността ѝ. Започна да ѝ се повдига. Масата обгорена плът и кости бе вероятно крайник, но не можеше да определи нито пола, нито расата. Побърза да завърже торбата, върна фенерчето на пожарникаря и тръгна към паркинга на търговския център, където бе оставила колата си.

Измръзнала и победена, тя свали шлифера, обувките и чорапите, включи мотора и пусна отоплението. Остана дълго така, с горящи очи, с разбунтуван стомах, като потръпваше, докато топлият въздух се въртеше из автомобила.

Стъклата на прозорците се замъглиха и гледката ѝ към външния свят се смали до червени и сини петна от светлините на полицейските и пожарните коли и линейките.

„Ти се провали, Ленора.“ — Гласът бе нейният, но го чу, сякаш излизаше от устата на Кракет.

За пръв път от години се страхуваше, че няма да може да разплете объркалите се конци.

Гръмотевицата я събуди, трясъкът отекна из лагуната с ужасяваща яснота. Светкавицата обля вътрешността на чикито със странна бледосиня светлина, която като че ли имаше маса и плътност, усети я на челото си приятно прохладна като майчина ръка. Дъждът зачатка по покрива, това ѝ подежда невероятно успокоително.

Вече не беше нито упоена, нито с белезници. Рей се надигна на лакти и погледна към Хал. На синкавата светлина виждаше само главата му. Тя се подаваше изпод чаршафа, с който се бе завил.

„Той ми спаси живота.“

Факт.

„Той ме отвлече.“

Друг факт.

През последните няколко дни бе отделила доста време на оглеждането на тези факти от всички възможни ъгли и на използването им за нейния план. От двата сега първият изглеждаше по-важен. Дали съпругът ѝ щеше да ѝ спаси живота при същите обстоятелства? Едва ли. Главната грижа в живота на Анди бе Анди.

При тази мисъл изпита облекчение. С нейна помощ бе започнала да се чувства по-добре, сякаш бе носила въпроса в себе си години наред, без да знае за него.

Допря колене до гърдите и ги обгърна с ръце, мислеше за някогашната Рей. Тази жена, съпругата на Анди, бе измислена личност, скърпена от всичко, което смяташе, че Анди иска от една съпруга. Тя не беше вече тази жена. Не знаеше коя е сега, нито в какво щеше да се превърне, но беше сигурна, че не е измислена.

През отворените прозорци духаше влажен вятър, носещ мириса на Глейдс, богата, наситена миризма. „Каква пустош — помисли си тя. — Колко много вода.“ Нямаше представа къде точно се намира сред този див свят, нито дали мястото изобщо е отбелязано на картата. Ако откриеше греблата за лодката и избягаше, къде щеше да отиде? До мангровите дървета? И после? Докъде можеше да стигне, преди той да се „свърже“ и да я намери?

„Нямаш избор.“ Трябваше да рискува, ако искаше да види отново сина си.

Рей се изправи на колене и се огледа. Успя да съзре формата на тялото му върху матрака, където спеше обикновено. За част от секундата се изкуши от мисълта да го убие. Но с какво? С голи ръце? Единственият предмет, до който можеше да достигне, бе люлеещият се стол. Ако подът изскърцаше, той щеше да се събуди моментално, Хал спеше леко, част от него беше вечно нащрек.

И ако след това той не я убиеше, това означаваше отново да ѝ слага белезниците, да я упоява, изобщо да се върне старото положение.

„Забрави за това.“ Рей се изправи, развърза шортите си, свали ги. Съблече и тениската. Част от ума ѝ работеше трескаво, като запечатваше истината и я погребваше толкова дълбоко, че дори Господ да не може да я открие. Онова, което щеше да се случи след малко, щеше да бъде погребано на същото място, далеч от дневната светлина.

Младата жена тръгна напред, като се отдалечаваше от своето легло, а влажният вятър галеше гърба ѝ. Поредната светкавица освети рисунките на Хал, окачени по стените, няколко десетки, на които неизменно бе изобразена тя самата. Рей в колата си. Рей в универсалния магазин. Рей със сина си. Другата Рей, която живееше в лъжа. Това я изпълваше с отвращение.

Коленичи до него, загледа се в главата му. Сърцето се блъскаше като топка за тенис в гърдите ѝ. След това отметна чаршафа и се излегна до него.

Хал сънуваше шпионина, за когото бяха работили известно време със Стийл, неприятна застаряваща особа с безмилостен поглед и трудни мишени. И тогава усети ръцете на Рей на гърба си, те прогониха съня му и го разбудиха напълно.

Той не помръдна, почти не дишаше. Тя долепи тялото си до неговото, като сви крака така, че да приемат формата на неговите, подобно на лъжици в чекмедже. Прокара леко нокти по тила му. Бенет си даваше едновременно сметка за лекотата на нейното докосване и за настойчивостта на барабанящия по покрива дъжд.

Обърна се по гръб и тя се озова отгоре му, копринените ѝ коси падаха от двете страни на лицето му. Тя се бе превърнала в Катлийн Търнър от „Телесна топлина“, в Ума Търнър от „Криминале“, беше красива като древногръцка богиня, всичко в нея бе по-голямо и по-великолепно от това, което си бе представял някога.

— Не ти благодарих, че ми спаси живота — прошепна тя.

Това му напомни за думите, които Скарлет бе казала на Рет, музика, от която гърлото му пресъхна, наркотик, който го изпълни със страст и надежда. Плъзна пръсти в косите ѝ, нещо, което винаги бе мечтал да направи. Сториха му се изненадващо студени и гъсти, и донякъде необуздани. Придърпа главата ѝ към лицето си и когато устните му се сляха с нейните, се „свърза“ с нея.

Гъста мъгла, прекрасна топлина. Струваше му се, че се носи в някакво умиротворено, вълшебно море, че е на път да се превърне в мъжа, който бе мечтал да стане един ден. Вътрешният ѝ глас беше тих, изненадан. „Това ми харесва...“

Ръцете ѝ се плъзнаха по голия му гръб, неговите длани изследваха загадките на нейната плът, на костите ѝ. Извивки. Тъгли. Твърдостта на ребрата, наредени като поредица от удивителни. Напипа бенката край едната ѝ гърда, ококорена насреща му като малко, съвършено око.

Сведе глава към тази гърда и се „свърза“ по-дълбоко. Но вместо нейния глас откри гласа на Манакас от следобедния им разговор по телефона, който го информираше за краткото съобщение в местния вестник за намерената в един от апартаментите на горния етаж на „Пиър 66“ коралова змия. Няколко пострадали.

Голяма щастливка е тази Флечър.

„Продължавай да го правиш... — Това вече бе гласът на Рей, тих и изкусителен, който се виеше в него като тънки струйки дим. — Да, това ми харесва. Анди не ги ближеше. Смяташе, че това е неприлично или Бог знае какво.“

Хал движеше езика си в кръг около зърното, а след това го засмука като вишна. Кожата ѝ беше топла, влажна и нежна, подобна на потен плод. Дъхът ѝ секна, този звук му достави удоволствие — приятно му беше да я кара да се чувства така.

„... отгоре, искам да бъда отгоре. Анди не го правеше така. Прави с мен всичко, което на него не му харесваше...“

Бенет се завъртя, като я повлече със себе си. Тя се надигна, възседна го, дланите ѝ го галеха, устните ѝ докосваха лицето му, косите галеха кожата му. Ръцете му се плъзнаха по задника ѝ.

„... докарай ме до оргазъм в това положение...“

И той провря пълните си с обещания пръсти между бедрата ѝ.

„... в мен...“

Езикът ѝ потрепери до неговия, Рей изстена в устата му, задиша в устата му. Пръстите му бяха в нея.

„... о, Боже, о, Боже, о...“

Внезапно тя надигна леко ханш и го насочи в себе си. Хал почувства, че умира, че отива на шибаното небе. Младата жена се

отдръпна леко назад, гърдите ѝ бяха хлъзгави от пот и дъжд, кожата ѝ блестеше при експлозиите на светкавиците.

„... по-силно, по-бързо, така, чакай, задръж, о, о...“

И той свърши, но тя все още се намираще на горещия, изпълнен с електричество край...

„... не, Боже, не...“

Хал се завъртя отново, сега бяха на една страна, гърдите ѝ се надигаха. Намести я на гръб, излезе от нея и започна да обсипва с целувки тялото ѝ, като слизаше все по-надолу. Разтвори я с пръсти и долепи устните си в нея. Сладкият ѝ таен вкус беше забраненото познание, прогонило Адам и Ева от Райската градина. Струваше му се, че е копнял за това през целия си живот.

Но той се бе „свързал“ така дълбоко с нея, че границата помежду им бе почти изчезнала и сега се чувстваше погълнат, отнесен. Подобно нещо не се бе случвало никога досега с него ѝ това го ужаси.

Проникна отново в нея и се завъртя пак на гръб, така че тя да бъде отгоре. Телата им се удряха едно в друго, остри, влажни звуци, които отекваха в мрака на фона на проблясващите светкавици. Рей се надигна, той я сграбчи за ханша и...

„... моля те...“

Оргазмът му бе подобен на малка смърт. Бе изхвърлен от нея в мрака на лагуната, нагоре през дупката между клоните. Понесе се към небето, към скритата луна.

Бурята разлюля чикито. Вятърът затръшна капациите на прозорците и засвири под стряхата. Водата се плискаше по дървените колове. Рей искаше отчаяно да затвори очи и да се унесе в сън, но не можеше. Не сега, не още.

— Правиш ли го сега? — попита тя.

— Какво да правя?

Двамата лежаха на една страна с лице един към друг. Пръстите му прибираха разпилените по лицето ѝ кичури и ги приглаждаха, докато ѝ се прииска да закрепци от това безкрайно повторение. Границата между удоволствието и болката се бе размила, кожата ѝ бе станала толкова чувствителна, че нервните окончания сякаш се бяха оголили.

— Това, от което Анди се е интересувал толкова.

— Той го наричаше „свързване, проникване“. Не, не го правех.

— Но преди това го правеше.

— Да.

„Би трябвало да се чувствам насилена.“ Но как би могла? Ако Анди беше в състояние да го прави, може би бракът им нямаше да се превърне в това, на което приличаше сега. Изпитваше странно и вълнуващо любопитство във връзка с неговия талант.

— По този начин ли действа?

Щракна с пръсти.

— Понякога изобщо не действа, друг път — по-добре от останалите. В началото, когато д-р Стийл започна обучението със снимките, беше непредвидимо. Имаше всевъзможни смущения. Като шум от статично електричество. Той ме научи как да изключвам статичния шум, как да се съсредоточавам.

— „Свързвал“ ли си се някога с него?

— Никога не успях да мина през стената от статичен шум. Има и други такива хора, в които просто не мога да проникна. Те са здраво заключени.

— „Свързвал“ ли си се с мен, когато беше в затвора?

— Ти как мислиш?

Беше се „свързвал“.

— Случваше се да стоя сама в кабинета си и внезапно да ме обземе усещането, че всъщност не съм сама. — Спомни си деня, в който двамата бяха заедно в кабинета ѝ, главата ѝ бе започнала да пулсира и болката бе прераснала в мигрена. Преди малко съзнанието ѝ бе прекалено заето с други неща, за да осъзнае какво представлява „свързването“. Искаше да разбере дали щеше да усети, дали щеше да се почувства по-различно. — Направи го сега, Хал. „Свържи“ се с мен.

— Помисли си нещо — рече той.

Младата жена си припомни двете седмици, които бяха прекарали с Анди и Карл на остров Барбадос миналата зима. Горещото слънце. Тюркоазната вода. Морските таралежи с цветовете на дъгата. Пристана, където се бяха гмуркали.

И тогава го усети, лека, тъпа болка в задната част на черепа, все едно, че бе изяла нещо некачествено и стомахът ѝ щеше да върне съдържанието си всеки момент. Заля я гореща вълна, натискът в тила се задълбочи в продължение на петнайсет-двайсет секунди.

— Остров — промълви Бенет.

— Какво друго?

— Хлапета. Улични хлапета.

Не съвсем, но впечатляващо близко до истината.

— Усети ли нещо? — попита той.

— Не бих казала — излъга Рей. — Разкажи ми нещо повече за снимките, които ти е давал Анди. Какво точно правеше с тях?

— Снимките бяха само част от цялото, Рей, и ние ги използвахме само в началото.

— С какво се занимаваше по-късно? Дай ми пример.

— Пример — повтори замислено Хал.

И тогава заговори, сякаш искаше да се освободи от тежачото на плещите му бреме.

Младата жена се бе вцепенила. Не можа да измисли какво да каже, когато той приключи.

— Никакъв коментар, а? — попита Бенет.

Напротив, имаше коментар. Внезапно бе намразила човека, за когото бе омъжена от четиринайсет години.

— Ти какво получи в замяна за тази работа?

— Привилегии, докато бях в затвора. Пазачите никога не ми се караха, не претърсваха внезапно стаята ми, превърнах се в доверено лице. Веднъж седмично директорът ме пускаше извън границите на затвора, отивахме в един от фургоните за работещите в парка и там прекарвах няколко часа с една жена.

Изумително. Бе работила четири, години в Манатий, без дори да заподозре това.

— Коя беше тя?

— Същата дама от Маями, която ми писа и с която започнахме да си кореспондираме.

Блесна светкавица, последвана малко по-късно от далечен тътен, бурята отново се бе разразила. Захладня и Рей придърпа чаршафа върху двамата.

— Къде е тя сега?

— Мъртва.

— Мъртва? От какво?

— Те я убиха.

— Кои?

— Хората, отговарящи за „Делфи“.

— Анди? Това ли имаш предвид? Че той я е убил?

— Не, не той. Той знаеше за всичко. Но не я уби той. Това не беше ролята му. Предполагам, че я уби Ленора Флечър от страх, да не би да съм ѝ разказал с какво се занимавам. Тя беше агентката от ФБР, отговаряща за „Делфи“.

— И Анди знае за това?

— Ти май не можеш да разбереш, Рей. Той и Флечър разработваха заедно този проект. А по-късно пак твоят съпруг и един шпионин, на име Ричард Евънс, работиха с мен без знанието на Флечър. Какъв екип бяха само — додаде той и заговори отново.

„Аз съм неговият изповедник“ — помисли си младата жена. Само преди седмица нямаше да повярва на тази история.

— Какво стана, когато излезе от затвора?

— Ленора ме чакаше. Откара ме до хубавия квартал в Корал Гейбълс и спря пред една къща в испански стил. Отпред бе паркиран спортен автомобил, стенният гардероб беше пълен с дрехи от моя размер. Каза ми, че мога да живея там, а от Бюрото ще ми плащат седемдесет хилядарки, за да им събирам информация. Точно така рече: „да събирам информация“. — Засмя се. — Като че ли ставаше дума за нещо толкова безобидно. Но, дявол да го вземе, няхах по-добро предложение. Тогава твоят съпруг вече бе започнал да излиза от играта.

— Колко време работи за тях?

— Прекалено дълго. — Гласът му звучеше примирено, сякаш отдавна бе приел падението си. — Ако смяташ и времето в Манатий, стават почти тринайсет години. Щях да се чупя по-рано, но с Ленора бяхме любовници, разполагах с голяма свобода и няхах нищо против тази работа.

Отново проблесна светкавица и заля в неоновосиньо стените.

— С Флечър винаги съм се чувствал като пеперуда под стъклен похлупак, един от тези нещастници, забодени с игла за парче кадифе, по-скоро мъртви, отколкото живи, екзотична забележителност.

— Какво стана, когато изчезна?

— Нищо. Просто изчезнах.

— Но от ФБР не те ли търсиха?

— Разбира се, че ме търсиха. И все още го правят, но не официално. Проектът бе таен, а трима от нас все още липсват и са на

свобода.

— Поддържаш ли още връзка с другите двама?

— Да.

Галеше косите ѝ, разресваше ги с пръсти и това ѝ бе приятно, възбуждаше я. Внезапно го пожела пак, пожела да се „свърже“ отново с нея, за да разчете още от онази тъмна чувственост, от опасните удоволствия, които не беше изпитвала никога в брака си.

Хал започна да я гали и Рей затвори очи, като се подчини на предателството на своето тяло.

[1] Разбирате ли? (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Не знам (исп.) — Б.пр. ↑

IV. НЕВЪЗМОЖНИ НЕЩА

*„Преди закуска често си поставях за цел да
повярвам в шест невъзможни неща.“*

Луис Карол

*„Съзнанието е творческият елемент в
света. Без него нищо не може да се появи.“*

Фред Алън Улф

„Да направим
квантовия скок“

ГЛАВА 24

Острият непрестанен звън прониза тъпанчетата ѝ като стрели с множество шипове. Мира грабна слушалката.

„Ще се справя с теб...“

Излезе рязко от съня, сърцето ѝ препускаше. Беше звънецът на вратата. Реалният свят. Цифровият часовник показваше три сутринта. Надин? Не и в този час. Малко вероятно бе някой, който иска да ѝ навреди, да звъни на вратата, но убиецът на Стийл точно това бе направил. Спусна се към стенния гардероб за пистолета на Том.

Той го беше купил, след като получи заплашителна бележка от някакъв недоволен клиент. По онова време тази мярка ѝ се бе сторила прекалена, оръжието бе толкова мощно, че дори един психопат не би спорил пред дулото му. Сега се чувстваше благодарна, че не е някое мъничко пистолетче и че се научи да борави с него.

Приблужи се безшумно до вратата, където душеха котките, и надникна през шпионката. Въпреки сумрака навън разпозна посетителя и отключи. Шепард имаше вид на човек, който се завръща след четириседмично пиянство. Беше бос, с мокри и мръсни дрехи. Цялото му тяло беше в синини и драскотини.

— Изглеждаш ужасно, Шеп.

— Добре казано. — Посочи към пистолета. — Силно се надявам, че знаеш как се стреля.

— Знам.

— Мислех, че не си заключваш вратата.

— Не го правех, преди да те срещна. Хайде, влизай.

Той залитна и едва сега младата жена разбра, че е ранен. Хвана го за ръката, помогна му да влезе. Той не отдели лявата ръка от тялото си дори когато се отпусна върху дивана.

— Честно казано, Шеп, страхувам се да попитам.

— Таксито е отвън. Изгубих си портфейла. Би ли ми дала пари, за да платя на шофьора? Утре ще ти ги върна.

— Колко?

— Шейсет и осем и дребни.

— Боже мили, откъде идваш?

— Бойнтън Бийч.

Намираще се на доста голямо разстояние нагоре по крайбрежната ивица.

— Отивам да му платя.

— Аз ще взема пистолета — заяви Уейн.

Пистолетът. Беше забравила за него. Подаде му го и той се отпусна назад. Мира влезе забързано в спалнята, облече се и преброи парите в портфейла си — бяха 52,76. Напъха банкнотите в джоба си и влезе в стаята на Ани, за да набави остатъка.

В тенекиената кутия на полицата с куклите бяха парите, които дъщеря ѝ събираше, за да си купи компактдиск с играта „Кристалният череп“. Мира изпита вина, когато измъкна оставащите банкноти и няколко монети. Навън бе спряло да вали, бе студено, от дърветата и растенията се стичаше вода. Таксито стоеше безмълвно на ъгъла, с включени мотор и фарове, младият шофьор от кубински произход се бе подпрял на вратата и пушеше. Зачака търпеливо, докато тя преброи парите в дланта му.

Беше ядосана на Шепард, че я бе поставил в подобна ситуация. А също и на себе си, че му бе позволила. Познаваше го от по-малко от седмица и той вече вземаше пари на заем от нея, и то в безбожни часове.

Каза на шофьора да задържи рестото, равностойно на десет долара бакшиш.

— И измисли някакъв друг адрес.

За всеки случай, ако Флечър направеше проверка в таксиметровите компании.

— No problema. Gracias, senorita.

Върна се в къщата, пусна резето, запали една лампа. Шепард бе отпуснал глава върху облегалката на дивана. Очите му бяха затворени, а ръката — все така притисната към тялото. Мира не видя кръв, но почувства болката му.

— Шеп, имаш ли нужда от лекар?

— Не. — Очите му се отвориха. — Бинт. Май съм си прецакал две-три ребра.

Младата жена се затвори на енергийно равнище, за да не усеща болката му.

— Никога не съм вземал пари на заем от жена, Мира. Съжалявам, че точно ти трябваше да си първата.

Имаше нужда да чуе тези думи, но те не намалиха недоволството й.

— Аз също.

— Ще се разплатя утре.

— Не става въпрос за това, Шеп.

— Да — промълви той. — Знам.

— Идвам след минутка.

Когато се върна с превързочни материали и ножица, той държеше диктофон и касета. Поигра си първо с едното, а после — с другото.

— Касетофонът е свършил. Но може би касетата все още не се е скапала.

— Сешоарът за коса би могъл да свърши работа.

Мира се отправи отново към банята, взе сешоара от шкафа, върна се в дневната и го остави в скута му.

— Още от началото ти казах, че не желая да се замесвам в това, Шепард. Но ти непрекъснато ме завличаш все по-дълбоко и по-дълбоко и...

— Абсолютно си права. Аз съм пълен егоист и неудачник.

Веднага забрави всичко, което възнамеряваше да му каже. Отпусна се на колене и притисна лице в гърдите му. Той започна да гали косите й и заговори. За човека, наречен Вик, за скачането от колата на моста, за „Делфи“, Флечър и името на убиеца на нейния съпруг.

Хал Бенет. Мира повтори името, раздели го на срички, размести буквите, за да образува други думи, събра ги отново.

Хал, чийто приятел Вик го бе издал, заедно с другия приятел на име Ед. Може би същият Ед, който бе дошъл предишната вечер да му гледа на карти? Всичко това не звучеше ли прекалено налудничаво? Шепард включи сешоара и го насочи към касетата.

— Помниш ли онзи Ед, който дойде да му гледам на карти миналата вечер и за когото ти казах?

Уейн изключи сешоара, остави касетата и кимна.

— Разбира се. Мислиш, че той...

— Да, мисля. — Посочи към касетата. — Суха ли е вече лентата?

— Ще бъде утре. Надявам се все още да се е запазило нещо от записа. — Бръкна в джоба на ризата си, измъкна подгизнал тефтер, пусна го на дивана и продължи да изпразва джобовете си. — Ед имаше ли някакви белези или татуировки?

— Струва ми се, че не.

— Ще можеш ли да го познаеш по снимка?

— Разбира се.

— Добре. Ще се опитам да се снабдя със снимката му от досието. Междувременно най-добре би било двете с Ани да отидете някъде другаде.

— Да отидем? Имаш предвид да напуснем града?

Шепард кимна.

Това ѝ напомни за предупреждението на Бен, тя премести тежестта на тялото си върху петите.

— Хайде, Шеп, магазинът ми ме чака, а карнавалът започва утре. Всъщност днес. Не мога току-така да оставя всичко.

— Този Ед вече знае къде работиш, а Бенет ти се е обаждал вкъщи. Не мога да ти кажа как да подреждаш живота си, но знам, че ако Ани беше мое дете, щях да я заведа на някое по-безопасно място, докато тази история приключи.

— Плашиш ме — промълви Мира.

Отдалечи се от дивана и спря пред плъзгащите се стъклени врати. Взря се в мрака навън, черна дупка, ужасяваща като Хал Бенет загадка. Най-сетне рече:

— Мога да заведа Ани при родителите или при един от братята на Том.

— Можеш ли да го направиш днес?

— Сутринта.

— Вече е сутрин.

— Когато слънцето изгрее, ще се обадя на майката на Том.

— Използвай клетъчния си телефон. Домашният ти телефон може би се подслушва. Аз например съм сигурен, че служебният ми се подслушва. Само така онзи, който следваше колата на Вик, е имал възможност да разбере къде и кога се срещаме.

Реалността на случилото започваше да прониква в нея като токсичен газ. Внезапно се почувства толкова уморена; вече не бе в състояние да мисли нормално.

— Имам нужда от сън. Ти ще трябва да спиш на дивана, Шеп. След като Ани е тук, не мисля, че е...

— Разбирам.

— Ще сложа чаршафи на дивана и ще ти дам някои дрехи на Том. Ти си по-висок от него, но все нещо ще ти стане.

Усещаше, че говори прекалено много, но не бе в състояние да се спре. Беше успял да я изплаши и единственото ѝ желание в момента бе да поспи достатъчно, за да бъде в състояние да разсъждава ясно. Взе пистолета и го занесе в спалнята. Постави го в дамската си чанта заедно с една кутия амуниции, сложи чантата до леглото и взе чаршафи, завивки и хавлия.

Държеше някои от нещата на Том в едно от долните чекмеджета на скрина — дрехи и лични вещи, с които не можеше да се раздели. Прерови ги, търсеше риза и дънки, които да станат на Шепард. Всичко, което докоснеше, бе свързано с някакъв спомен и тези спомени сега я подсетиха за съня, явил ѝ се преди няколко нощи. Том стоеше пак на хълма и ѝ каза, че харесва Шепард. Мира зарови лице в една от ризите на мъртвия си съпруг и в душата ѝ зейна дупка.

Нямаше представа колко време е стояла пред чекмеджето, притиснала лице в дрехата. Не чу стъпките на Шепард, не разбра, че е до нея. Той я прегърна и я придърпа към себе си. Тя се вкопчи в него, сякаш се давеше, а той просто я притискаше силно към гърдите си, като я полюляваше лекичко, докато риданията ѝ престанаха.

Сънят на Уейн бе изпълнен с предсказания и мрачни видения, почти кошмари. Събуди се изтощен, с болка в ребрата, схванат. Бавно се надигна и седна. Сеус стъпи внимателно върху одеялото и се намести в скута му.

— Само ти и аз, така ли, момчето ми?

Погали котката. Тишината го оглушаваше. Стана, за да се раздвижи. Едва не извика от болка, когато се изправи и се запъти към кухнята да направи кафе.

После развърза бинта от ребрата си. Кожата бе придобила грозен пурпурен цвят, а след като си взе душ, придоби още по-страховит вид. Едва не изгуби съзнание, докато си увие новия бинт.

Не му беше приятно да носи дрехи, принадлежали на мъртвия съпруг на Мира. Чувстваше се като самозванец, като негодник, който се е появил в града и е обърнал живота на вдовицата като мръсен чорап. Ризата му беше тясна, а дънките му бяха с цели десет сантиметра по-къси и му стискаха на слабините. Пъхна своите дрехи в пералнята и се върна в кухнята само по долни гащи и с ризата на Том Моралес.

Там го чакаха три чаши силно кафе и бележка от Мира, закрепена с магнитче на хладилника. „Ако имаш нужда някой да те закара до твоята кола, повикай Надин, тя ще го направи с желание. Аз се връщам по някое време днес следобед. Ани искаше да те събуди, за да говорите за онези розови делфини. Оставих ти клетъчния телефон, ако ти трябва. М.“

Усмихна се, като прочете за делфините, понечи да сгъне бележчицата, за да я запази, но в последния момент промени намерението си, накъса я на парченца и я пусна в тоалетната. Обади се първо на Гери Янг, намери го в дома му.

— Янг на телефона.

— Шеп е.

— Боже всемогъщи! Оставих хиляди съобщения на проклетия ти телефонен секретар. По дяволите, откъде се обаждаш?

Младият мъж му преразказа накратко случилото се предишната нощ. Реакцията на Гери бе пълно мълчание, определено това не беше добър знак.

— Маmicата им — рече най-сетне.

— Аз лично бих употребил нещо, което им подхожда повече.

— Маmicата им — повтори той. — Ще направя справка в полицейското управление на окръг Палм Бийч. Междувременно нека отидем във Флорида Бийч, за да огледаме онази кръчма. Дай координатите.

— Добре. И имам нужда от достъп до специалните компютри.

Янг изреди няколко цифри и кода. Щом приключиха разговора, Шепард отиде в кабинета на Мира, за да използва компютъра ѝ. Пентиум, екипиран добре с CD-ROM драйв, скенер и монитор с голям екран. Очевидно не беше задлъжняла, за да си купи компютъра, автомобила или каквото и да било друго. Беше абсолютно сигурен, че

счетоводството ѝ е напълно балансирано и тя ще се ужаси, ако научи в какво състояние са неговите финанси.

Но тъй като беше ясновидка, може би вече знаеше.

Свърза клетъчния ѝ телефон с компютъра и набра едно от дадените му от Гери числа. Чрез него получи достъп до специалния компютър, а кодът го отведе в сърцето на системата.

От петдесетте щата сега само в затворите на Ню Йорк, Калифорния и Тексас имаше повече затворници, отколкото във Флорида. Но положението не беше такова през осемдесетте години, когато Флорида бе заемала ту второто, ту третото място, до голяма степен благодарение на търговията с наркотици и прилива на кубинци. Трябваше да направи справка за много имена.

Нямаше представа дали Бенет се пише с две или с едно „н“ и „т“, затова започна голямо издирване за всички възможни варианти на писане. Стесни периода до десет години (от 1979 до 1989) и откри почти сто човека на име Бенет, изписано по различните начини, но първото име на нито един от тях не беше Хал. Направи справка за Бенетовците, лежали през този период в затвора в Манатий и това ограничи списъка до шестима.

Уейн нямаше представа нито защо е бил осъден Хал, нито на колко време. Единственият начин да стесни списъка още, бе, като влезе във файла на всеки един от тях. Затова започна с първото от имената, отвори неговия файл и се зачете.

Веднага стана ясно, че няма да се наложи да изчете планини от информация, за да елиминира дадено име. Този Бенет например бе влязъл в системата само на четиринайсет години и следователно сега трябваше да е на по-малко от трийсет. От разказа на Вик бе останал с впечатлението, че Вик и Хал са горе-долу на една възраст, тоест над четирийсет.

Двайсет минути по-късно разполагаше с една-единствена възможност просто защото въпросната личност попадеше в нужната възрастова група. Щом отвори файла, разбра, че го е открил. Ричард Холбърт Бенет бе осъден на седем години заради измамите, които бе извършвал в работата си като екстрасенс.

Уейн презаписа целия файл и поиска снимката от досието. Остана изненадан, щом го видя. Вече си бе създал известна представа как би трябвало да изглежда Хал Бенет, но тя се беше оказала

погрешна. Този човек можеше да мине за брокер, адвокат, лекар. Изглеждаше благословен с пословичната сребърна лъжичка. Лицето му се стори някак си познато, но не можеше да се досети защо.

Докато зареждаше снимката в компютъра на Мира, за да я разпечата на принтера след това, изведнъж си спомни къде е виждал това лице — в груповата снимка, направена преди години в Манатий, един от затворниците, наобиколили Рей Стийл. В нейния албум.

Отпечата снимката и се взря в нея, сякаш можеше да му каже къде е отвел Рей. Но тя му се надсмя, припомни му, че подобно на мъртвия си съпруг, Рей Стийл водеше потаен живот. Докато Андрю Стийл бе общувал с ясновидците, неговата жена се бе усамотявала в онази малка къща и се бе чукала до забрава с друг мъж.

Дали този факт имаше нещо общо с разследването? Щеше ли да даде някакви насоки за това къде я бе отвел Бенет? Шепард нямаше представа и тъй като му се гадеше от въпроси, на които не беше в състояние да отговори, той насочи вниманието си към Вик и Ед.

Не разполагаше с фамилните им имена и щеше да му бъде наистина трудно да ги открие. Дори с ограничаващия десетгодишен параметър се оказа, че трябва да се справи с триста Едуардовци и Викторовци. Щяха да му бъдат нужни дни, за да изчете толкова файлове. Засега ги заряза и прекъсна връзката с модема. Направи три копия на файловете, постави две от тях в отделни пликове и ги адресира единия до своя дом, а другия — до дома на Янг.

Обади се на „Информация“ във Фламинго, градче във Флоридския залив, важен пункт в края на единствения път, който минаваше през Националния парк „Евърглейдс“. Посредством поредица от електронни менюта намери координатите на кръчмата.

Най-накрая се обади на Надин, за да ѝ съобщи, че не се нуждае от помощта ѝ и да ѝ благодари за предложението. Желанието му бе да проведе кратък и любезен разговор, но възрастната жена имаше други намерения.

— Искам да знаеш, че виня теб за отсъствието на Ани.

— Опитвам се да предотвратя един проблем, Надин.

— Ако беше така, нямаше да намесваш повече Мира в разследванията си.

Тя затвори, преди да успее да ѝ отговори. Изпълнен с непреодолимото желание да се защити, набра номера ѝ. „Работата е

там обаче — помисли си той, — че тя е права.“ Не се опита да не намесва Мира в цялата тази каша. Нещо повече, въвличаше я все по-дълбоко и все по-дълбоко. Буквално я застави да се опита да извлече информация от дома на Стийл, помоли я да направи същото с тайното леговище на Рей, а снощи дойде при нея, когато трябваше да отиде при Янг или да се прибере в дома си.

Използва отново сешоара, за да подсуши касетата, пхна я в диктофона на бюрото на Мира и го включи. Гласовете звучаха така, сякаш излизаха от страдащи от ларингит гърла, но бяха достатъчно ясни. През цялото време, докато чакаше пристигането на капитана, слуша записа, без да откъсва очи от образа на Хал Бенет.

Флечър забеляза белия ван на Худ, паркиран недалеч от жилището на Шепард, под сянката на гигантско дърво. Ленора отби встрани и Худ показва глава през прозореца. По угълчетата на устата му имаше трохи от лепкавия сладкиш, който държеше в едната си ръка.

— Все още нито знак от него — заяви той. — А тук съм от четири сутринта. Колата му също я няма.

— Аз влизам вътре. Ако видиш колата му, използвай радиостанцията. Моята ще бъде включена.

Той кимна, напъха остатъка от сладкиша в устата си и вдигна отново стъклото на прозореца.

Жилищният комплекс бе заобиколен от висока два метра и половина стена, като някой малък Йерихон. Пазачът в къщичката очевидно бе минал най-добрите си години толкова отдавна, че вече не си ги спомняше.

Флечър спря пред портала и свали стъклото на прозореца си, като изчака старецът да се приближи до колата.

— Добро утро — поздрави тя.

— Добро утро. Кого ще посещавате?

— Всъщност не посещavam никого. — Показа служебната си карта. — Ще поговоря с няколко от живеещите тук хора. Ще съм ви благодарна, ако не споменавате за това.

Очите му светнаха, сякаш това бе най-вълнуващото нещо, което му се бе случило през последните петдесет години.

— Разбира се, госпожо. Минавайте.

Вдигна бариерата и тя влезе в комплекса. Паркира от другата страна на басейна, откъдето пазачът не можеше да вижда автомобила ѝ. Измъкна радиостанцията си от чантата, настрои я на канала, който използваха с Худ, и каза:

— Правя проба, Джим. Чуваш ли? Край.

— Съвсем ясно. Край.

Ленора извади от жабката малка торбичка с инструменти и гумени ръкавици. Сложи ги в дамската си чанта.

Дворът в центъра на четириетажната сграда бе пълен с тропически растения. Те я криеха от прозорците на отсрещната страна на двора, но не и от апартаментите от свързващия коридор. Това можеше да създаде проблеми.

Флечър тръгна към тази страна от сградата, където всяко жилище имаше малък балкон. Гъсти живи плетове от фикуси разделяха апартаментите един от друг и създаваха уединение от всяка страна. Пред няколко от входните веранди, включително и тази на Шепард, имаше много високи живи плетове. Щеше да бъде невидима зад тази зелена стена.

Приблжи се до жилището на полицаия, махна резето от вратата и влезе. Плъзгаща се стъклена врата, прозорец от всяка страна. Реши, че ще се справи най-лесно с входната врата. Ключалките на тези глупаци обикновено не представляваха никакво предизвикателство. Постави ръкавиците, извади инструментите, избра малко елегантно острие, което ѝ бе направил един ключар от Вирджиния.

„Ако те хванат, Ленора, не знам как ще се оправяш.“

А ако Шепард се добереше пръв до Хал, тогава щеше да ѝ бъде още по-трудно да се справи.

„Какво ти каза Индрио, Шепард?“

Боже, о, Боже!

Бяха ѝ необходими петнайсет секунди, за да се справи с ключалката, и още трийсет — за стоманеното резе. Влезе в апартамента.

Светлинната на телефонния секретар примигваше упорито, светещата цифра бе 13. Ако не друго, щеше да се ориентира откога полицаят не се е прибирал. Натисна бутона за прослушване. Електронният глас обявяваше датата и часа на всяко обаждане. Първите четири, при които никой не бе оставил никакво послание,

бяха направени между седем и полунощ предишната нощ. Но после ставаше по-интересно.

В 0:37 капитан Янг бе оставил кратко, многозначително съобщение: „Очаквам новини, Шеп. Обади се веднага щом се прибереш.“ Беше се обаждал отново в два, в три, в пет и в шест и половина тази сутрин. Ако Шепард не си е бил вкъщи по време на първите четири безмълвни обаждания, това означаваше, че не се е прибирал поне от седем предишната вечер.

Флечър увеличи силата на звука на телефонния секретар, за да може да чува, докато претърсва апартамента. Полиците в коридора бяха пълни с глинени и керамични фигурки. Приличаха на стари, крехки, автентични творения на изкуството от предколумбово време. „Съкровищата на Шепард“ — помисли си тя и стовари юмрук под горната полица. Фигурките изпопадаха на пода и се разбиха.

„Ау, много лошо.“

Същата съдба сполетя втора полица. След нея — трета. Скоро всички тези прекрасни творения станаха на парчета. „Голям гадняр е този Шепард.“

Грабна една метла от килера и се запъти към спалнята. Първо компютъра. Не откри нито един файл за Стийл, но това не я изненада. Полицаят ѝ се бе сторил от хората, които или пазят всичко в главата си, или го записват в бележник.

Провери имейла: нищо. Дали бе записал някои файлове? Влезе в директорията и провери какво пространство заема всеки един от файловете. ASCII файловете обикновено заемаха много място, но не видя такива. Това я ядоса. Мразеше местните глупави ченгета.

Хвана метлата за долния край на дръжката, отстъпи от бюрото и замахна към екрана на монитора с устрема на дете. Стъклото се спука с подобен на камбанки звън, парчетата полетяха към пода и този звук я изпълни със задоволство. Почувства се толкова добре, че се завъртя из стаята с метлата в ръка и изпочупи всичко, до което се добра.

Попадна в някакъв хипнотизиращ я ритъм — завъртане, удар, трясък, завъртане, удар, трясък. Всяко завъртане я връщаше към деня, в който Хал си бе тръгнал, в който бе напуснал къщата и живота ѝ, бе отишъл някъде. През същия ден бе употребила ножа, подарен от баща ѝ за дваисетия ѝ рожден ден. Беше накълцала дрехите му, рисунките,

пастелите, ръката ѝ се бе вдигала и падала, духът ѝ бе затворен в ритъма на унищожението.

Мушкай, разрежи, убий. Треската ѝ нарастваше. Стаята започна да кърви. Кръвта се процеждаше от ъглите по тавана, просмукваше се от паркета, появяваше се във вид на капки по стените. Усецаше миризмата ѝ и тя подсилваше треската. Мушкай, разрежи, убий. Още, пак, да...

Телефонът извъня, Флечър вдигна ножа и преряза жицата. Ръката ѝ увисна във въздуха, подобно на спряла точно в полунощ стрелка на часовник. Не можеше да се сети какво прави, защо ръката ѝ бе вдигната. Объркана се огледа наоколо. Беше в къщата, в която бе живяла с Хал. И Хал си беше отишъл. Беше си отишъл от нея. Това беше, нали?

Държеше бележката в ръката си. „Не мога да издържам, скъпа. Сбогом.“ Но когато погледна дланта си, видя, че стиска дръжката на нож. Обзе я паника, завъртя се и хукна из коридора, из руините, за да търси чантата си.

Щом се озова в спалнята, започна да рови из отломките и най-сетне я намери сред бъркотията, която бе създала. Пъхна ножа вътре и спря да тича едва когато стигна до колата си.

Влезе вътре, заключи се и започна да трепери. По гърба ѝ премина бавно смразяваща тръпка. Трябваше да се маха оттук.

„Ключ, стартер, престанете да треперите, ръце, престанете да треперите. Колата вече се движи, намали скоростта, махни на стареца...“

Когато излезе на улицата и видя белия ван, нещо в главата ѝ сякаш се отмести и тя се почувства по-добре.

Махна на Худ, когато мина покрай него.

ГЛАВА 25

В дванайсет по обяд хеликоптерът се отдели от малкото местно летище. Макар да бе пътувал изключително много, Шепард не обичаше да лети. Но стомахът му се сви само един път, това доказваше уменията на Гери Янг като пилот. Янг имаше документи за инструктор за четири типа самолети. Но Уейн се доверяваше на способността му, защото летенето бе така необходимо за оцеляването на Гери, както пътуването — за Шепард.

Когато Евърглейдс се показа на хоризонта, той приличаше на невероятна смесица от зелени и сини цветове, обширно и загадъчно диво пространство. Уейн имаше чувството, че са открили нов континент, нов свят.

Хеликоптерът попадна във въздушно течение и Шепард несъзнателно стисна страничните облегалки на седалката.

— Това е само разместване на въздушните пластове — обясни Янг.

„Да, безмълвен убиец, също като холестерола“ — помисли си колегата му.

— Пристигаме ли?

— Не ни остава много. Устройството за УНЧ включено ли е?

Шепард се потупа по джоба на ризата.

— Включено е.

И произвеждаше сигнали с честота от четири до седем херца. Надяваше се, че я е избрал правилно.

Гери посочи към тъмните петна в далечината, приличаха на разлят нефт в изумително красивата синева на Флоридския залив.

— Еймс ще бъде някъде там с лодка.

Еймс. Щеше да повярва, като го види. Притисна длан към ударените си ребра; искаше му се да си бе останал у дома. Никоя работа не заслужаваше такова нещо.

Събраната от Янг информация за снощната експлозия съвпаднаше с подозренията на по-младия му колега. Шофьорът на автомобила бе убит. Но ченгетата нямаха представа кой е той, тъй като не бяха

намерили нито документите му за самоличност, нито регистрационния номер на колата, а от тялото не бе останало достатъчно, за да се вземат отпечатъци. Не бе убит никой друг и се смяташе, че шофьорът е бил сам.

В крайна сметка случаят щеше да остане в архивите като трагична пътна статистика. Оставаше въпросът, дали Флечър знаеше, че той самият също е полетял от моста.

Приземиха се на пистата за хеликоптери в миниатюрното градче Фламинго, преден пост, напомнящ на недалечното минало на Дивия запад, само дето бе заобиколен отвсякъде с вода. Не можеше да се оприличи с остров, а по-скоро с тихоокеански атол, резултат от някакъв геологичен инцидент.

В края на деветнайсети век това бе единственото селище в района, обитавано от малцина смели пионери. Сега бе най-южното седалище на управата на националния парк „Евърглейдс“ и все още се обитаваше от решителни пионери. „Толкова за историята“ — помисли си Шепард.

Еймс ги очакваше, ухилен като глупак, и чоплеше слънчогледови семки.

— Започвах да се питам дали ще стигнете дотук — отбеляза той, когато ги видя да слизат от хеликоптера.

— По дяволите, защо ще се питаш такова нещо? — рязко отвърна Янг.

— Мислех, че ще пристигнете по-рано — рече неубедително той.

Не беше успял да осигури моторница, както предпочиташе Янг, но изглеждаше безкрайно горд с малката лодчица с още миниатюрното извънбордово моторче, която бе наел.

— За Бога, Пийт — възкликна Гери, — тук няма достатъчно вода за извънбордов мотор.

— Не и след всичкия дъжд, който падна. Нивото ѝ е с около трийсет сантиметра по-високо, отколкото би трябвало да бъде по това време на годината.

Качиха се в лодката. Еймс намести дебелия си задник край мотора, потеглиха сред синята пустош.

Още щом зърна „Бей Пъб“, Шепард почувства, че заведението подхожда напълно на Бенет. Заобиколено от мангрови дървета и вода, то изглеждаше така, сякаш бе слепено с плюнка от донесени по

течението дъски, опасно бе да се подпреш на някоя от стените, тъй като можеше да се разпадне.

Пийт се съгласи да изчака в лодката, докато другите двама влязат вътре. Въпреки разположението на мястото и часа на деня „Бей Пъб“ бе пълен с народ. Нямаше нито една свободна маса, дори откритото пространство край парапетите бе заето. Шепард беше виждал стотици подобни барове на Карибите — свърталище на моряци, пияници и аутсайдери.

Двамата с Янг си проправиха път към задния край на заведението и поръчаха чай с лед и купичка скариди. Когато барманът донесе поръчката, Гери му показва компютърната разпечатка на снимката на Хал.

— Този човек появявал ли се е тук скоро?

Барманът, не млад мъж с вързана на опашка бяла коса и безброй бръчици около очите, се намръщи при вида на снимката, сякаш тя бе отвратителна буболечка, осмелила се да пропълзи на тезгяха. След това погледна към двамата полицаи.

— Кой пита?

— Отдавна изгубени приятели.

И Янг показва служебната си карта.

Барманът явно не се впечатли, но отвърна:

— Да, беше тук миналата седмица.

— Сам?

— Не, с други двама, единият висок и слаб, другият едър и плешив.

„Вик и Ед?“ — помисли си Уейн.

— Идват ли често тук?

— Не са сред постоянните клиенти. Понякога се появява само един от тях, друг път — двама, случва се да дойдат и тримата.

— Да имаш представа къде живеят?

— Не. Извинете, но ме чакат жадни клиенти. Ако държите да стоите тук, ей там се освободи една маса.

Посочи към другия край на помещението и се отдалечи, преди да са го попитали нещо друго.

Масата гледаше към западния пристан, където бяха завързани по-малките лодки. Еймс стоеше там и говореше с някакъв човек. Зад него сред блестящите на слънцето води се виждаха пръснати като

тъмни перли малки късчета земя. Цветът на водата се променяше там, където започваше заливът, ясна демаркационна линия, подобна на граница между две държави.

— А сега какво? — попита Шепард, като се загледа в моторницата, идваща от север.

— Ще се насладим на скаридите — отвърна Янг, взе една и започна да я бели.

Когато Хал отплава с лодката, Рей спеше тихо, упоена от дарвона, с който бе поръсил супата ѝ на обяд.

Този път не ѝ бе дал толкова много като преди. Може би бе направил грешка, но след случилото се миналата нощ не мислеше, че тя ще се опита да избяга. За пръв път, откакто я бе зърнал преди години в затвора в Манатий, вярваше, че е възможно да го обикне.

Но все още трябваше да направи нещо във връзка както с нейния син, така и с Флечър. Освен това сънят, който бе имал за Евънс, не му даваше мира. Питаше се дали убийството на Стийл е довело тук и Ричард.

Ако Евънс бе пристигнал във Флорида заради това убийство, значи възнамеряваше да го принуди да извърши още нещо невъзможно, още някое чудо, да причини набързо още нечия смърт, за да изравни нечий сметки в мрачния свят, който обитаваше. „Е, не, благодаря, Евънс.“

На пет километра от чикито смени лодката с моторницата и се понесе из Флоридския залив към кръчмата. Манакас и Индрио сигурно бяха измислили поредния си скапан план как да премахнат Флечър, но успехът му щеше да зависи от готовността на Хал да тръгне с тях. Планът за Стийл също бе зависел от това, именно по този начин Индрио и Манакас бяха играли винаги: като оставяха някой друг да свърши мръсната работа.

Завърза лодката на пристана на „Бей Пъб“ и зърна Манакас, застанал сам край парапета, с рибарска шапка и слънчеви очила, избелели джинси и пурпурночерна тениска.

Бенет излезе от лодката и заизкачва стълбите.

— Може би имаме проблем — заяви без предисловия Манакас. — Индрио не се е прибирал от вчера следобед. Приятелката му каза, че

щял да ходи в Лодърдейл да се среща с някого. Предположила, че с мен.

— Къде в Лодърдейл?

— Не знам. Точно това ме тревожи. Както ти казах по телефона, онзи ден проследих Флечър до „Елбо Рум“. И след това Индрио отива в Лодърдейл и не се прибира. Не обичам такива съвпадения, Хал.

Хал се засмя и поклати глава.

— Боже, правиш от мухата слон. Лодърдейл не е само „Елбо Рум“. Освен това Флечър е ходила там в понеделник, а Индрио — вчера.

— Ами ако е знаела, че Индрио ще бъде там и е отишла да огледа мястото?

— Откъде, по дяволите, е могла да го знае?

— Боже, и аз не знам вече. С Флечър всичко е възможно.

— Тревожиш се за нищо.

Манакас вдигна тежките си клепачи. Бенет предполагаше, че пламъкът, който видя в очите му, е бил същият и когато бе изнасилил и убил жената.

— Нека изясним едно нещо. Всичко, което е свързано с Флечър, е важно. Ние бяхме готови да ти помогнем за Стийл. Ти го знаеше добре. Единствената причина да се заемеш с него сам беше, че иначе нямаше да можеш да отвлечеш съпругата му.

— И какво от това? В крайна сметка вие получихте каквото искате, без да рискувате. Казах, че ще ви помогна да се справите с Флечър, но забравете за онази глупост със змията, Ед. Щом искате да я убиете, ще го направим както трябва.

Думите на Хал като че ли подействаха успокоително на Манакас. Той се засмя и поклати глава.

— Все същия стар Хал — винаги прави каквото си иска и не се съобразява с останалите. Нека вземем нещо за хапване.

Докато си проправяха път през тълпата към западната част на бара, Бенет усети, че нещо не е наред. Но какво? Спря и се огледа.

Днес в кръчмата имаше поне стотина човека, прекалено много, за да определи какъв точно е проблемът. Проектира навън съзнанието си, като мрежа върху хорското множество, но черепът му се изпълни с дразнещо, гръмко бърбене, главата му забуча. Реши, че това е просто проява на параноя.

Забърза след Манакас, но кожата на гърба му настръхна и го засърбя. Не можеше да се отърси от неприятното усещане в стомаха.

Шепард прекоси кръчмата на път към тоалетната, когато една сервитьорка с кана бира се блъсна в него. Питието се разля по ризата му, той отскочи назад, а тя започна да му се извинява.

Тълпата се раздели като Червено море, за да им направи място, образува се коридор. В края му седяха двама мъже. Приличаха на туристи, убивайки следобеда, докато дойде време за текилата.

Но точно в мига, в който Шепард ги зърна, по-едрият от двамата свали рибарската си шапка и оголи плешивата си глава и лице, което принадлежеше на Коджак. Сърцето на Уейн буквално подскочи в гърлото, той се спусна обратно към Янг.

— Коджак е тук с Бенет — прошепна той, като наклони глава към тях. — Масата край парапета в ъгъла. Бенет е мой.

Капитанът се изправи.

— Ще заобиколя и ще се появя зад Коджак.

Смесиха се с тълпата. Шепард усети метален вкус в устата си. Мускулите му се бяха опънали като въжета. Вече виждаше тила на Хал, светлите къдрави коси, стигащи до врата.

„Атаката трае от трийсет до шейсет секунди. Ако продължи още три до пет минути, започват вътрешни кръвоизливи. Или пък червата се разкъсват.“ Думите на Вик бръмчаха като разгневени пчели в ума му. Измъкна уреда за УНЧ от джоба си и го прикрепи към колана.

Уейн видя как човекът вдигна ръка към врата си и започна да го масажира. Вече беше достатъчно близко, за да види луничките по ръката му.

„Това ти е заради Мира, гадняр такъв.“

Мъжът извъртя рязко глава, все едно бе чул мисълта на полицаия, и внезапно реалността придоби странни, халюциниращи измерения. Шумът в кръчмата отслабна и премина в тъпа, пулсираща болка в ушите, периферното му зрение се размаза, ръката му се вдигаше много бавно, сякаш внезапно се бе озовал в каца с мед. И тогава мозъкът му се превърна в бойно поле. Ярки, ослепителни експлозии го прорязваха и си проправяха с огън път до самия център на болката.

„Погрешна честота, погрешна, погрешна, погрешна.“

Тази мисъл се стоварваше върху главата му така болезнено, че езикът никога не би могъл да опише подобно страдание. По-силно от мигрена, по-силно от агония, по-силно от мъчение, по-силно от всичко, което някога бе изпитвал или си бе представял. Това го накара да се строполи с вик на колене и да обхване с ръце главата си.

Инстинктивно се отдръпна, за да увеличи разстоянието между себе си и Бенет. В кръчмата настана паника и хората наскачаха. Не можеше да достигне до УНЧ, за да настрои честотата — болката бе нетърпима. От носа му рухна кръв. Не виждаше нищо. Надигна се на ръце и колене и затръска глава като ранено животно, което се опитва да проясни зрението си, да избяга от агонията, да диша.

Някой го изправи на крака и той се олюля, барът се наклони на една страна, хората се блъскаха в него. И тогава, все така внезапно, болката го отпусна; отново беше в състояние да вижда и да мисли. Той се обърна и започна да се оглежда за Бенет, плешивия и Янг.

Сигурно приличаше на подивял първобитен човек с изцапаните си от кръв лице и риза, тъй като хората отскачаха от пътя му. Добра се някак си до парапета и зърна Хал, той тичаше към източния пристан, където бяха завързани моторниците и по-големите превозни средства. Уейн прескочи парапета и забърза от външната му страна, като се държеше здраво с ръце, за да не се бори с паникьосаната тълпа.

Прескочи отново парапета и се приземи на крака като котка. Спусна се право към центъра на пристана, като разбутваше хората по пътя си. Хвърли се върху Бенет, който вече бе стигнал до моторницата. Той падна във водата и повлече Шепард със себе си.

Потънаха, вкопчени един в друг като любовници. Уейн беше по-висок и по-тежък от Хал, но той пък беше по-бърз и изпълнен с учудващата сила на отчаяния човек. Коляното му се заби в слабините на полицая. Въздухът излезе със свистене от гърдите на Уейн, ръцете му се плъзнаха и Бенет се отскубна от хватката им.

Когато главата на Шепард се показа на повърхността, бученето на моторницата го оглуши. Тя се отдели от пристана, като вдигна завеса от вода след себе си, и се спусна след другите лодки, бягащи от хаоса.

Шепард се добра до пристана, успя да се изкачи и остана проснат на площадката, неспособен да помръдне. Очевидно бе изчерпал и цялата си енергия. Имаше чувство, че главата му ще излети

от раменете при първия полъх на вятъра. Остана да лежи безсилен и да гледа как моторницата се отдалечава, превръщайки се в бляскава метална точка.

Хал не намали скоростта, докато стигна до мангровите дървета, където бе скрил лодката. Мушна се под сянката на надвисналите клони и изключи мотора. Трябваше да действа бързо. Очакваше след минути да чуе бръмченето на хеликоптер и искаше дотогава да се е скрил в лабиринта от канали.

Поспря само колкото да покрие моторницата с брезента в убит зелен цвят и да нахвърля клонки отгоре ѝ. След това метна багажа си в лодката, отблъсна я и скочи вътре. Загреба пъргаво, обзет от демоните на миналото. Манакас, Индрио, Флечър, Стийл, имената пробягваха в съзнанието му, виеха зловецо като глутница хиени.

На няколко пъти чу грохота на прелитащ ниско над дърветата хеликоптер. Сянката му падаше върху водната повърхност и дърветата подобно на митичен облак на обречеността. Не можеше да бъде сигурен, че е на ченгетата, но нямаше намерение да рискува да бъде видян. Смразяваше се при мисълта, че може да го заловят.

Единственото, което знаеха, бе, че се е насочил на север. Дори ако бяха хванали Манакас, той не можеше да им каже къде живее Хал, защото не знаеше. Имаше номера на клетъчния му телефон, но това нямаше да им бъде от особена полза, след като се отървеше от него. Засега беше в безопасност.

А утре? Дали и утре щеше да бъде в безопасност?

Когато се бе „свързал“ с Шепард, миг преди да започне да стиска, бе открил лицето на Индрио да плува сред море от други несвързани, смущаващи образи. Сега се върна в спомените си към тях и ги заглежда, като се опитваше да ги сглоби.

Това му напомни рисуването, бавен съзидателен акт, само дето не се извършваше в определена последователност. Нямаше нищо по-просто от формата на едно лице, от красотата на едно око, от съвършенството на една уста. Оформянето на картината бе болезнено, болезнено бе да осъзнае, че експлозията на колата всъщност показваше как е умрял Индрио, още по-болезнено да разбере, че Индрио ги е предал.

Но това не го изненада.

Какво ли е казал на Шепард? Във всеки случай достатъчно, за да знае за „Бей Пъб“.

„Какво още му каза, скапаняк такъв? За Рей? Каза ли му за нея?“

Разбира се, защо не? Защо да крие такова нещо? Целта на Индрио е била да даде на Шепард достатъчно информация, за да го открие. Само защото отвлече Рей, когато трябваше да убие Стийл. Индрио не му вярваше още откакто отхвърли предложението на неговата приятелка да му помогне да се сдобие с документи за нова самоличност и действаше по свой начин.

Ако го хванеха този път, щяха да го пратят на електрическия стол. Но първо трябваше да го хванат. Предателят Индрио бе получил това, което заслужаваше.

„Както ще го получа и аз“ — помисли си Хал.

ГЛАВА 26

Отвори очи: неясна, ефимерна светлина. „Това е смъртта“ — помисли си тя и зачака някой да се появи. Може би баща ѝ. Или баба ѝ. Беше чела онези книги, беше гледала онези хора в предаването на Опра.

Но чу как си пое тихо въздух и когато примигна, усети движението на мускулите. Изведнъж настана учудваща яснота и тя видя как следобедната светлина преминава през пролуките на щорите и образува линии по пода.

Това бе чикито, не смъртта, поне не още, колкото и да я желаше предателското ѝ тяло.

— Хал?

Гласът ѝ отекна в задушното помещение, търсейки присъствието на друго тяло. Откри само празнота.

Отново я бе упоил, но този път не ѝ бе дал такава голяма доза. Или пък бе използвал друг наркотик. Имаше неясни спомени, че се събуди, ходи в тоалетната, пи вода. Наркотикът бе причинил смразяващата летаргия, с която не бе успяла да се пребори преди това. Но сексът я бе направил мързелива, задоволена. Добрият секс винаги имаше подобен ефект върху нея.

Разбра, че Бенет е излязъл, и тъй като не я бе вързал и не ѝ бе сложил белезници, се изправи. Нямаше представа къде е отишъл, нито за колко време, но възнамеряваше да се възползва от отсъствието му. Разполагаше с това, което ѝ беше необходимо — с време.

Рей отвори един от капациите, за да влезе чист въздух, но се въздържа да разтвори всичките. Подобна промяна щеше да го накара да застане нащрек.

Изведнъж си даде сметка, че не чува генератора. Доколкото си спомняше, Хал не го бе изключвал, откакто я бе довел тук. Може би сега бе прибягнал до тази мярка, за да пести гориво. И защо да го държи включен, след като той не беше тук, тя бе упоена, а всички развалящи се храни бяха изконсумирани? Съмняваше се обаче, че това бе единствената причина.

Ако не друго, бе научила поне, че Хал винаги има множество причини за всяко свое действие. Затова когато откри в кухнята бележката му, че е отишъл в града да напазарува, разбра, че това не е единствената цел на пътуването.

Истинският въпрос, единственият, който имаше значение, се отнасяше за времето — с колко разполагаше и колко щеше да ѝ бъде необходимо, за да избяга.

Взе набързо душ, изми си зъбите. Тези действия ѝ върнаха усещането, че е човешко същество, проясниха ума ѝ и отмиха останките от неговото докосване. Последното бе особено важно за нея.

После се приближи до ръба на платформата. Във водата подскачаха риби, от крокодила нямаше и следа. Лодката също я нямаше. Не можеше да доплува до мангровите дървета, следователно трябваше да търси друг начин да се измъкне от чикито.

Откри в кухнята раничка и я натъпка с неща, които можеха да ѝ потрѣбват. Преметна я през рамо и се отправи към заключената стая на Бенет. Очевидно беше бързал много, защото беше забравил да заключи катинара. Младата жена натисна дръжката, но не отвори вратата.

Правото на личен живот бе така вкоренено в съзнанието ѝ, че се колебаеше дали да го наруши дори при тези обстоятелства. Макар през последните десет години да бе преравяла вещите на Анди на няколко пъти — бюрото, кабинета, папките, файловете — след това винаги се бе чувствала виновна. А дали Хал щеше да почувства, ако тя влезе в тази стая?

Побутна вратата. Тя се отмести леко и изскърца. Рей влезе вътре, огледа ръчно изработените мебели, телевизора, плетения килим, полиците, натежали от видеокасети. Беше взел клетъчния телефон, но на кого ли можеше да се обади? На ченгетата? По дяволите, та тя дори нямаше представа къде се намира. На Анди? „Здравей, скъпи. Снощи ме свалиха и получих оргазъм толкова пъти, че изгубих представа за бройката.“

Приближи се до една от полиците и започна да измъква напосоки видеокасетите. Прочиташе надписите, без да е напълно сигурна какво търси, но бе убедена, че ще го познае, като го види.

Той бе подредил филмите по азбучен ред според заглавията, с изключение на долната полица, където бяха събрани трийсет-четирийсет филма. Младата жена бе гледала някои от тях —

„Възкресение“, „Полтъргайт“, „Мъртва зона“, „Сиеста“. Филми за психични феномени.

Хал сигурно имаше в себе си ненаписан сценарий и действаше според него, може би това обясняваше всичко. Или пък сцените, които тя преживяваше в момента, бяха от някой филм.

„Психо мутант отвлича съпругата на виден психиатър, затваря я в Евърглейдс, справя се със съпротивата ѝ, прави любов с нея.“

Напълно в духа на „Нашънъл Инкуайърър“. Най-вероятно ѝ се струваше, че Хал е адаптирал сцени от различни филми и е поставил своя печат върху тях. Нейното бъдеще зависеше от това, което той предвиждаше за двама им.

Единственото, което бе подразбрала за плановете му, бе от направената снощи забележка:

— Ако можеше да живееш, където и да било на света, къде би избрала да бъде то, Рей?

— В планината. Колорадо, Андите, Хималаите, няма значение, стига да е на високо. А ти?

— И аз.

Тя прогони спомените, пръстите ѝ се задвижиха по-пъргаво сред видеокасетите.

След филмите на психична тематика откри няколко ленти, които имаха само номер. Извади ги от кутиите им, видя, че също не са надписани, и разбра, че е открила това, което търси. Отиде в кухнята, за да включи генератора.

След малко се върна в кабинета, затвори вратата. Избра лента № 1, пъкна я във видеото, включи телевизора. Домашно видео. Камерата бе насочена към някаква жена по бикини, която се печеше на слънце край плувен басейн. Гласът на Хал се обади откъм камерата:

— А ето и Ленора Флечър, която се опитва да получи малко тен. Усмихни се на камерата, Ленора.

Тя му направи неприличен знак. Хал се засмя, като насочи обектива към пъпа ѝ и започна да описва с длан кръгове около него. След това пръстът му се плъзна в бикините ѝ.

— Престани, Бенет — сопна се тя, но не отблъсна ръката му.

— Хайде, скъпа, само една усмивчица. — Камерата се премести към лицето ѝ, тя му се изплези. — Можеш и по-добре.

Обективът се върна към долницето на банските, дланта му се вмъкна вътре, намести се между бедрата ѝ като малък гризач.

Флечър разтвори широко бедра и ръката ѝ се намести върху неговата, като я водеше. Тазът ѝ се задвижи, след малко. Рей чу ускореното ѝ дишане. После камерата се наклони, картината се изгуби.

Младата жена превъртя напред лентата, натисна отново „Плей“. Изуми се, като видя самата себе си и своя син. Хванати за ръце, те отиваха към детската площадка край дома си. Цялата настръхна.

Ето, сега пък с Карл се разхождаха край магазини в центъра на Лодърдейл, лудуваха във вълните, хранеха чайките, тръгваха си от детската градина. А тук двамата със сина ѝ бяха на пикника, който си бяха направили преди няколко месеца в окръг Палм Бийч.

„Мили Боже!“ Едно беше да знае, че я бе следил и наблюдавал. Но този видеозапис я накара да се почувства така, сякаш бе нахлул в живота ѝ и го бе осквернил.

Изгледа касетата до края, сигурна, че ще види и къщичката, и тайните, които бе преживяла в нея допреди шест-седем месеца. Сърцето ѝ се сви при тази мисъл. „Сложих край на това от страх Анди да не разбере, за да не се разведе с мен и да ми вземе Карл.“ А виж сега какво бе станало.

Бившият ѝ любовник вече сигурно бе разбрал за изчезването ѝ. Какво смяташе, че се е случило? Дали е отишъл в къщичката с надеждата, че тя също е потърсила убежище там?

Рей върна касетата, пъкна друга. Това бяха новините, излъчени от една от телевизионните станции на Форт Лодърдейл, които Хал улавяше благодарение на сателитната чиния. Минута-две по-късно на екрана се появи снимката на Анди и младата жена увеличи силата на звука „... тялото на Анди Стийл, виден местен психиатър, бе открито в петък сутринта от икономката на семейството. Четиригодишният му син е в кома...“

Кръвта нахлу в главата ѝ. Взира се, изпълнена с изумление и ужас, докато записът свърши и екранът се покри със снежинки. Нечовешки звук изпълни стаята, стенание от неописуема мъка. То идваше от нея.

Чувстваше се омърсена, обезчестена, насилена. Изправи се, като залиташе, и хукна към душа, като пътъом сваляше дрехите си. „Вода, сапун, о, Боже, какво направих...“ Стоя дълго под прохладната струя,

като ридаеше и се търкаше бясно, докато престана да усеща призрачното докосване на ръцете и устните му, докато се почувства изпразнена.

И тогава върху ѝ се спусна нещо студено и ярко, изпълни я неестествено спокойствие. Все едно ѝ бяха инжектирали конска доза болкоуспокояващо, чувстваше, че емоциите ѝ бушуват дълбоко в нея, но те като че ли вече не бяха част от нея.

Облече чисти дрехи, влезе в кабинета, за да върне на място касетите, и остави катинара точно така, както го бе намерила.

Имаше нужда от някакво оръжие. Кухнята. Там със сигурност все щеше да има нещо, което да послужи за оръжие. Но още от самото начало Хал бе използвал само пластмасови прибори и картонени съдове. Нямаше метални ножове. Тенджерите и тиганите бяха железни, но пък бяха прекалено неудобни. Имаше нужда от нещо по-дребно, което да скрие в дрехите си.

Претърси килера, вещите му, шкафчетата. Придърпа шкафа в главната стая на чикито и прегледа ъглите в близост до тавана. Прекалено очевидно. Хал щеше да прояви изобретателност, особено ако криеше нещо смъртоносно. Щеше да избере да го скрие на място, от което тя се страхуваше.

Водата.

Изтича на платформата, до стълбата. Огледа първо лагуната и забеляза Големия край мангровите дървета. Реши, че е достатъчно далеч, и спусна крака от платформата. Слезе до третото стъпало, протегна се между дървените стъпала и бръкна под гредите. Сърцето ѝ подскочи. Там, завързана за гредата и подпряна на една от хоризонталните дъски, имаше някаква торбичка. Но оттук не можеше да я достигне. Рей пъкна глава под платформата и се изви от другата страна на висящата стълба. Прегърна с лявата си ръка страничната ѝ част, а дясната протегна към торбичката. Пръстите ѝ я докоснаха, но все още не можеше да я хване. Трябваше да се приближи още.

Стъпи с двата крака на най-долното стъпало, което беше във водата, вкопчи се с лявата ръка за едно от по-високите стъпала и се протегна. Протяга се, докато ѝ се стори, че мускулите ѝ ще се откъснат. Пръстите ѝ обхванаха торбичката, дръпна я силно, връвта се скъса.

Внезапно чу диво плискане зад гърба си и обърна рязко глава. Крокодилът се бе спуснал към нея с точността на снаряд. Опашката му

биеше водата, челюстите му бяха отворени. Рей се завъртя към предната част на стълбата, изкатери се догоре и се хвърли на платформата. Остана да лежи така известно време, задъхана, а кръвта бучеше в ушите ѝ.

Все още не бе помръднала, когато масивната опашка на влечугото се удари в един от вертикалните дървени колове, които издигаха чикито над водата. Цялата постройка потрепери, олюля се. Младата жена скочи на крака и хукна към кухнята. „Нахрани мръсника“ — помисли си тя и отвори две бобени консерви. Върна се на платформата и изхвърли храната във водата.

Отиде отново в кухнята. Изпразни съдържанието на торбичката върху масата и започна да рови из новооткритите си богатства. Отвертки, клещи, корда за въдица, куки, пирони, малък чук.

Кое щеше да го нарани?

Да го нарани ли? Кого, по дяволите, заблуждаваше? Ако беше в състояние да нарани Хал, тогава трябваше да е готова да го убие. Защото в противен случай той щеше да убие нея. Щеше да „проникне“ толкова дълбоко в главата ѝ, че нямаше да остане нищо от нея, когато приключи.

Взе най-дългия пирон. Той нямаше да причини кой знае какво поражение, освен ако не го удареше с него в окото. „Забрави пирона.“ Куките бяха прекалено малки, за да свършат работа. Може би щеше да успее да го удуши с кордата на въдицата, но бе доста несигурно да разчита на това.

Оставаше отвертката.

Тя беше дълга, удобна за хващане и макар и кръгла, можеше да пробие кожата. Но коя част на тялото? Основата на врата? Слабините? Може би един силен удар в гръбнака щеше да свърши работа. Дали Бенет нямаше да усети какво е направила? Дали нямаше да бъде готов за атаката ѝ, когато пристигне? Ами ако започнеше да стиска и да стиска...

Щеше да използва отново менталната стая. Снощи тя бе изолирала истинските си чувства от него, в противен случай нямаше да я остави на свобода.

Рей откри едно удобно местенце на платформата, седна по турски, затвори очи. Парче по парче построи на умствено ниво вълшебната стаичка, своето убежище. Направи фина настройка на

образа, разкраси го. После постави тайните си в нея и я облицова със стомана и цимент, като я запечата напълно.

— Искам да се обадя на адвоката си — викаше Манакас, като удряше с юмруци по стъклото на прозореца.

Шепард погледна към Янг, който бе седнал до него. Той дръпна от пурата си и издуха дима към прозореца.

— Мръсникът наистина прилича на Коджак. От колко време е тук?

Уейн погледна към часовника на стената.

— Осемнайсет минути.

— Достатъчно дълго. Дай да видим какво можем да открием, преди да е дошла Флечър.

— Флечър ли? Защо, по дяволите, сте я извикали?

Най-сетне Гери отклони поглед от Манакас.

— Още не съм й се обадил. Но официално Бюрото все още е натоварено с разследването, Шеп. Ще трябва да й се обадя или ще платя цената за това.

— Дай ми петнайсет минути.

Младият мъж се изправи — цялото тяло го болеше от сблъсъка с Бенет — и се приближи до помещението, където Манакас ходеше напред-назад като пленено животно.

— И как се казва твоят адвокат? — попита той.

Манакас го погледна.

— Не мога да си спомня. Трябва ми телефонния указател.

— Той вероятно те знае като Ник Лейкър. Това е името, под което се подвизаваш сега, нали, господин Манакас?

— Аз си излежах времето, после бях пуснат условно — отвърна разгорещено арестуваният. — Стоях си и си пиех бирата с един познат, когато другото ченге връхлетя отгоре ми и ми сложи белезници. — Посочи към Уейн. — С вас е свършено, не с мен.

— Ти беше в компанията на заподозрян в убийство, Манакас.

— Току-що се запознах с този човек, за Бога. Изпихме само по една бира.

— Ричард Холбърт Бенет е лежал за измама. Двамата сте участвали в проект, наречен „Делфи“. Той е бил тяхната звезда в

телекинезата, ти си гледал от разстояние, а Вик се е подвизавал като телепат. Това да ти звучи случайно познато, Манакас?

Задържаният като че ли си бе глътнал езика. По изражението му ставаше ясно, че внезапно е осъзнал колко бързо може да се раздели със своята свобода и бъдеще.

— Аз, тъъ... ние... — заекна той.

— Нека да приключим с глупостите. Или ще говориш с мен, или с Ленора Флечър. Избирай.

Той пребледня.

— С кого?

Шепард изгуби търпение.

— Обади се на Флечър, Гери — провикна се той. — И ни свържи тук, така че нашият приятел Манакас да може да чуе разговора.

— Дадено.

Звукът на електронно набиране изпълни стаята. Това бе запис, но Манакас не го знаеше. Той се спусна към стъклото и заудря отново с юмруци по него.

— Хей, почакайте за минутка!

Звукът спря.

— Възвърна ли си паметта? — попита Шепард.

Манакас се завъртя рязко, лицето му бе почервенияло, на слепоочието му пулсираше вена.

— Бенет уби Стийл и отвлече съпругата му. Замъкна я в Глейдс, той живее някъде там, това е всичко, което знам.

— О, хайде, хайде — възкликна Уейн. — Ти си бил звездата по откриването на далечни обекти в „Делфи“. Ако някой знае къде се крие Бенет, това си именно ти, Манакас.

Когато Манакас заговори, бе очевидно, че не знае колко да каже, тъй като нямаше представа какво и колко е известно на Шепард.

— Аз никога... искам да кажа, аз, тъъ... Боже! Никога не съм се опитвал да го открия. Не исках да знам.

— Колко пъти си се виждал с Бенет през последните няколко години? — избумтя по микрофона гласът на Янг.

— По за една бира, за вечеря, но не редовно. Това не противоречи на закона. Едва днес ми каза за Стийл и Рей. Той е побъркан.

Уейн мразеше лъжците.

— Доколкото разбрах от Вик, вие тримата отдавна сте планирали да се отървете от Стийл.

Нещо трагично се случи с лицето на Манакас. Бузите му увиснаха, ъгълчетата на устата му се извиха надолу, очите му се изпълниха с недоверие.

— Индрио? — прошепна той.

— Кой? — попита подигравателно Шепард.

— Но защо?

— Защото тази работа не му е била по сърце, Еди.

Миналото е било мъртво за него. И освен това нямал доверие на Бенет.

— Значи е вярно. Той е мъртъв. Знаех си. Знаех, че копелето е мъртво.

Прошушна и тези думи, а гласът му секна.

— Защо отиде в книжарницата да ти гледат? — попита Уейн.

Манакас разтри лице с длани, след това седна, ръцете му се отпуснаха върху масата. Сега вече изглеждаше примирен, победен, точно какъвто го искаше Шепард.

— Искахме да проверим ясновидката, да видим дали си струва да се тревожим заради нея. Трябваше да кажа на Хал да направи това.

В продължение на няколко секунди очите му като че ли се изцъклиха. Шепард усети ясно внезапна празнота в стаята, сякаш Манакас бе излязъл да изпуши една цигара, като бе оставил тук тялото си. Той се върна все така рязко.

— Мога да ви помогна. Но в замяна искам думата, ви, че няма да ме предадете на Флечър.

Уейн понечи да отговори, но Янг го изпревари, безтелесният му глас изпълни помещението.

— Нека първо видим какво имаш да ни предложиш, Манакас. След това ще говорим за сделки.

Манакас очевидно искаше повече. Но Шепард предполагаше, че страхът му от възможността да бъде предаден на Флечър щеше да го убеди да им сътрудничи.

— Имам нужда от хартия и молив.

Уейн скъса листове от бележника си и му подаде химикалка. Той надраска някакъв телефонен номер и се взря в него, устните му помръдваха, сякаш си го повтаряше наум.

— В онези дни Стийл използваше случайно избрани номера за определена мишена. Не знам защо, но това действа като имейл адрес за онзи, на когото е даден номерът.

— Този номер е на клетъчен телефон — отбеляза Шепард и седна срещу него.

Манакас кимна.

— На Хал. Сега вече сигурно е безполезен като телефонен номер, но може да свърши работа за моите цели.

Замълча, очите му отново се изцъклиха и той започна да нахвърля щрихи, първо бавно, след това все по-бързо и по-бързо. Когато свърши, бе изпълнил цели три листа. Номерираща ги и ги подаде на Уейн.

— Живее в някаква издигаща се над водата постройка. Улавям много вода и не само защото живее в Глейдс. Като че ли... не знам... — Поклати глава. — Заобиколен е от вода? Да, заобиколен е. Точно така.

— Глейдс е страшно голям, Манакас. Трябва да се постараяш повечко — рече Шепард.

Манакас взе следващия лист.

— Следа. Следа от лодка сред мангровите дървета. Ето какво е това. — Допря палец в рисунката. — Залив, непрекъснато улавям думата „залив“, не знам какво означава. Но следата води до него.

— И това, което си нарисувал тук, е карта?

— Да, но начинът, по който аз виждам нещата, и начинът, по който съществуват, когато човек отиде там, донякъде се различават.

Шепард се взря в листа и посочи към поредицата от квадратчета и правоъгълници.

— Какви са тези неща?

— Имат си номера, които се увеличават. Предполагам, че са маркери за разстояние, по-точно — за километрите. Пътеките там имат обозначения за километрите.

— Знаеш това от ходенето и пиенето в кръчмата.

— Виж, аз не си падам по пуцинаците като Хал. Не се размотавам с лодка там. Отивам до кръчмата с моторница директно от Фламинго.

Вратата към стаята за разпит се отвори с трясък и Янг нахлу вътре. Той хвърли една карта на Евърглейдс пред Манакас и го

погледна право в очите.

— Искаш ли да те предпазим от Флечър? Тогава направи така, че да си заслужава да рискувам задника си заради теб. — Стовари юмрук върху картата; гласът му се извиси: — Това е Флоридският залив, а това — Адският, Еди. За кой от двата става дума? Ти би трябвало да бъдеш един от най-добрите.

— Божичко, човече, по-спокойно.

Шепард го сграбчи за ръката и го дръпна назад.

Капитанът се отскубна; лицето му беше все още мораво. Примигна няколко пъти и отстъпи от арестувания, осъзнаваше, че си е изпуснал нервите.

— Правя всичко, което мога — промълви Манакас.

— Не е достатъчно — сопна се Гери.

Очите на Ед се оцъклиха отново. Той хвана химикалката, направи нова скица.

— Не ми се дава име, но край входа на това място има много дървета, където си слага лодката. Това всичко, което виждам.

— Хал там ли е сега? — попита Янг.

— Не долавям нищо по психичен път. Но след случилото се днес в кръчмата, силно се съмнявам, че ще си е там.

Капитанът го гледа още известно време, след това помоли Шепард да излезе с него. Когато се озоваха в коридора, попита:

— Какво ще кажеш? Това не са ли бабини деветини?

— Той определено се свързваше с нещо — отвърна колегата му.
— Но е също така и лъжец.

Гери се замисли.

— Ще го задържим ден-два, докато проверим неговите карти или каквото са там. Тръгваме утре сутринта.

— Ами Флечър?

— Ще кажем, че сме го уловили, а след това сме изтървали и него, и Бенет. Ще го задържим за четирийсет и осем часа.

— Излагаш на риск общия ни задник, Гери.

— Само докато разберем какво става. Ако от това не излезе нищо, ще го предадем на Флечър и ще се отървем.

ГЛАВА 27

Интересът към карнавала тази вечер надмина очакванията на Мира. Неофициалните преброявания засега сочеха присъствието на около петдесет хиляди човека, много от тях костюмирани. Смяташе, че тази цифра предвещава успеха на карнавала.

Единственият проблем като че ли беше павилионът на „Единен свят“. От пет следобед, когато се бе върнала, след като остави Ани в Маями, беше гледала почти непрекъснато на карти на клиентите заедно с Надин. Не мислеше, че ще успеят да издържат на същото темпо и утре, когато тълпата щеше да бъде двойно и тройно по-голяма от днешната.

— На Ани това щеше да ѝ хареса — отбеляза Надин, като се възползва от моментния отлив.

Внучка ѝ се съгласи, но не желаше да говори за Ани. Знаеше, че това щеше да доведе до предишния спор, когато старицата бе изразила директно презрението си към решението на Мира да отведе дъщеря си в Маями за уикенда.

— Ти се поддаде на страховете си, Мира, което означава, че ще привлечеш причини за страх. — С тези думи Надин се изправи и обяви, че трябва да вечеря. — Какво да ти донеса?

— Баница.

Възрастната жена кимна и се отдалечи. Внучката ѝ извади клетъчния си телефон. Все още не се бе чувала с Шепард и това я караше да се чувства неспокойна. Започна да набира номера му, когато двама костюмирани с маски спряха пред масата. Мъжът, облечен като Зоро, изглеждаше много по-стар от жената. Той обяви:

— Бихме искали да ни гледате.

— В момента съм сама. Единият от вас ще трябва да почака.

— Чудесно. Колко струва?

— Двайсет за петнайсет минути.

Той ѝ подаде двайсет долара, посочи към жената и всички се настаниха край малката овална маса, на която Мира гледаше на карти.

Тя взе една колода Таро, постави ги пред мъжа и той цепи, без да се налага да му каже. Тя разпери картите в ръката си.

— Изберете шест.

Той подбра бързо картите. Мира забеляза, че дланта му потрепери и се запита дали е болен или просто нервен. Почти веднага усети неопределена болка в слабините и внезапно разбра, че мъжът има рак на простатата. Даде си също така сметка, че мълчанието на жената я дразни. Облечена като магьосница, тя носеше цяла маска и черно наметало, което покриваше тялото ѝ от бедрата нагоре.

Мира подреди картите в права линия, две за миналото, две за настоящето и две за бъдещето. Но когато ги обърна, не знаеше какво да каже. В тях не виждаше нищо хубаво.

— Божичко — засмя се непознатият. — Не изглежда особено обещаващо.

— Трябва да се грижите по-добре за себе си — започна младата жена, но нещо в нея щракна и сякаш си застана на мястото. Тя извади Обесеният от шесторката. — Този човек може да се окаже опасен за вас. Той...

— В какъв смисъл? — намеси се маскираната.

Мира вдигна поглед, погледна я, протегна ръка и дръпна маската ѝ. Ленора Флечър само се усмихна и махна маската от главата си.

— Значи те хванаха Манакас и го изтърваха. Детектив Шепард се счепкал с Бенет и изтървал и него. Но аз предполагам, че ти не си чула за това.

— И от къде на къде? Аз не съм ченге.

Флечър се облегна на масата и се приведе напред.

— Когато говориш с господин Шепард, кажи му, че ако се намеси във федерално разследване, лично ще се погрижа да си получи заслуженото. — С тези думи се изправи. — Да вървим, Рич.

Мъжът бе повдигнал маската си и бе разкрил светли очи и остър нос.

— Кажете каква опасност представлява за мен този мъж — попита той и посочи към Обесения.

— Ще задоволи очакванията ви.

Нямаше представа какво означава това, но той очевидно знаеше, защото просто се усмихна, благодари ѝ и последва Флечър сред шумната тълпа.

— Може би е време да се откажем — рече Евънс.

— Не мога да го направя. — Флечър го хвана под ръка, докато си проправяха път из множеството. — Това означава да призная, че Хал е победил.

Ричард стисна ръката ѝ и тя си даде сметка, че току-що е издържала успешно един от неговите малки тестове за твърдост или устойчивост, или нещо от този род.

— Точно така — отвърна той. — Хубавото в цялата ситуация е, че местните ченгета свършиха най-трудното. Те подплашиха Хал от Евърглейдс.

— Или го натириха някъде по-надълбоко.

— Не мисля така. Дори в старите времена Хал можеше да устои дотук. Той вече е подплашен, готов е да си плюе на петите. И ще го направи, със или без Рей.

— Какво мислиш в такъв случай?

— Че ще опита да приключи това, което, е започнал. Вие със Стийл бяхте основните му мишени. Стийл е мъртъв. Струва ми се, че сега ще се насочи към теб и ти трябва да бъдеш готова.

Колкото и неприятно да ѝ беше, трябваше да признае, че може да е прав.

— Какво имаш предвид, Рич?

— Един план — отговори той.

Шепард се чувстваше като стареца в детското стихотворение, чието единствено желание било да се строполи в леглото, да се завие през глава и да не се събуди до сутринта. Но първо трябваше да приготви онова, което щеше да им трябва на сутринта. Искаше също да огледа скиците на Манакас и да ги сравни с картата на Евърглейдс. А после, ако все още бе в състояние да се помръдне, щеше да се отбие у Мира и да ѝ върне парите.

Влезе в слабо осветения двор на сградата, в която живееше. Почти всички прозорци бяха отворени, за да пропускат прохладния нощен въздух. Чуваха се детски гласове, телевизори, звуци от семеен живот. Част от него завиждаше на съседите. Преди седмица най-голямата му тревога бе да не изгуби работата си, сега вече се притесняваше, че няма да преживее още една подобна среща с Бенет.

Отключи вратата, запали лампата, влезе и спря. Дневната му изглеждаше така, сякаш в нея бяха върлували динозаври. Възглавниците на дивана бяха нарязани на ленти, подът бе осеян с перушина. Навсякъде бяха разхвърлени книги с откъснати страници и корици. Телефонният секретар бе счупен, кабелът на телефона — прерязан. Гватемалските huipiles, които бе окачил на стената, бяха превърнати в многоцветни парцали. И това бе само дневната.

В коридора беше още по-зле: колекцията му от произведения на изкуството лежеше изпочупена на пода — Богът на Слънцето от Перу, маските от Колумбия, иконите от Еквадор. Спалнята му беше необитаема, дюшекът — срязан, лампите — счупени, мониторът на компютъра — превърнат в зейнала дупка с пръснати наоколо стъкла.

Шепард се отпусна на матрака, опитвайки да пресметне пораженията в долари и центове. Застраховката му нямаше да може да компенсира всичко това. Изпълни го гняв, скочи на крака и се върна в дневната. Откри мястото, където бе разбита плъзгащата се стъклена врата. И какво от това? Какво, по дяволите, обясняваше то? Нито име, нито лице, нищо.

Затръшна вратата, огледа стаята и измъкна клетъчния си телефон. Янг вдигна на второто позвъняване.

— Аз съм — заяви Уейн. — Ще бъда готов за тръгване след два часа.

— Тъкмо се готвех да ти се обадя с подобно предложение.

— Ще трябва ли да вземаме хеликоптер?

— Не знам. Задава се буря. Може би ще бъде по-добре да тръгнем с хидроплан.

— Мисля, че първо би трябвало да опитаме Адския залив.

— Тогава, ако имаме късмет, ще пуснем лодката във водата най-късно около полунощ. В тъмното може и да не стигнем далеч, но поне ще бъдем там.

— Ще се видим тогава.

— Хей, Шеп?

— Да?

— Защо се разбърза така изведнъж?

Младият мъж огледа отново бавно стаята.

— Ще ти обясня, като се видим.

Рей не видя моторницата, а я чу, шумът на мотора приличаше на картечен откос, който изпълва тишината между гръмотевиците. Почти я виждаше в съзнанието си как се носи по повърхността на водата като примитивно чудовище с криле от телена мрежа. Моторът в задната ѝ част я тласкаше напред с огромна скорост. Човек от парка? Риболовец? Турист? Или Хал?

Не, не можеше да е Хал. Той нямаше моторница. Не беше виждала друг воден превоз, освен лодката, привързана за стълбата, без греблата, тъй като той ги криеше.

„Крие ги, за да не избягам.“

„Е, знаеш ли какво, Хал? Нямам нужда от проклетите ти гребла, за да се измъкна оттук.“ Имаше си отвертката.

Все пак, тъй като не беше сигурна, че това не е Хал, тя побърза да затвори капациите. Мирисът на приближаващия се дъжд изпълваше въздуха, следван по петите от страха ѝ.

Той щеше да усети страха.

Докато затваряше последните капаци, младата жена погледна към черните облаци, надвиснали над мангровите дървета като библейски знак за приближаването на деня на Страшния съд.

Отби се в кухнята, изключи генератора и включи фенерчето си. Огледа стаята, за да се увери, че всичко си е на мястото. На масата, подредена за двама, имаше незапалена свещ и евтини найлонови поставки, обозначаващи нейното и неговото място. Той щеше да види това с влизането си в кухнята и да реши, че е планирала да му направи специално посрещане.

Дали не трябваше да заключи вратата към кабинета? Или я бе оставил така, за да я изпита?

„Остави я. Вече си готова.“

Рей се спусна обратно към главната стая на чикито, затвори вратата и осъзна, че вече не чуваше моторницата. Дали не бе отминала? Или пък човекът в нея бе изключил мотора? Кое от двете?

Напрегна се да долови някакъв звук зад капациите на прозорците, който да ѝ каже със сигурност, че той е тръгнал насам. Нова гръмотевица, барабанен бой, който ставаше все по-силен и по-близък с всяка следваща секунда.

Той щеше да използва фенерче, като влезе в стаята и види матрака. Беше го покрила с одеяло, под което бе натъпкала дрехи и възглавница. Надяваше се, че ще му заприлича на сгушено под завивките тяло.

Ще успее ли да го заблуди?

Кисела буца от страх се издигна нагоре по гърлото ѝ, ледена вълна премина по гърба. Решимостта ѝ почти я изостави. „Не мога да се боря с човек като Хал, не мога, не мога...“

„Ще го направиш — прошушна гласът на разума. — Нямах друг избор.“

Рей премести матрака по-близо до прозореца, така че лъчът от фенерчето да не падне директно върху него, когато Бенет отвори вратата. После застана в мрака вляво от него, където щеше да остане скрита зад вратата, когато той влезеше. Притихна на това място с разтуптяно сърце, облегнала гръб на стената, стиснала конвулсивно отвертката, и зачака.

Почти веднага страхливата част от нейното същество побърза да ѝ пусне едно „а какво ще стане, ако...“. Какво щеше да стане, ако той бе почувствал, че нещо не е наред, какво щеше да стане, ако вече се бе „свързал“ с нея и бе открил истината... Не, не беше се „свързал“ още. Познаваше усещането и не го бе изпитвала, откакто бе заминал.

Младата жена стисна клепачи и се съсредоточи върху своята тайна стаичка, върху непроницаемите стени, свършените ъгли, за да се подсигури, че по нея няма нито една цепнатинка. Напъха страха си дълбоко в себе си и изпълни съзнанието си с приятни образи.

Дочу пляскане в лагуната — Големия? Не, не, не беше крокодилът. Бяха весла. Сега лодката заобикаляше чикито и се плъзгаше от дясната му страна. Когато се блъсна в стълбата, вибрациите преминаха като електрически ток по пода и се предадоха от стъпалата до коленете на Рей.

Секундите минаваха мъчително бавно, всяка следваща по-непоносима от предходната. И тогава той я повика:

— Рей?

Ехото от гласа му увисна във въздуха, потискащо и трудно поносимо като августовска жега.

Младата жена затвори очи и се съсредоточи върху подобните на сънища образи. Миг по-късно през нея премина топлина, сякаш бе

влязла във вдигаща пара вана, ароматизирана с нежни, еротични масла. Точно така трябва да се е чувствала Ева първия път с Адам — сигурно е усетила подобно ускоряване на потока на кръвта, подобно чудо, подобен странен и ужасяващ екстаз.

Той се „свързваше“.

Съзнанието ѝ се разцепи по средата като атом. Част от нея се бе вкопчила към подобните на сън картини, другата се криеше в мрака, мълчалива, чакаща. Когато той се оттегли, сърцето ѝ препускаше лудо, между бедрата си усещаше влага, ризата ѝ бе прилепнала по тялото ѝ като лейкопласт.

Хал каза нещо, но тя не чу какво точно. Не трябваше да го чува. Само гласът му бе достатъчен, за да възстанови в съзнанието ѝ картини от предишната нощ, когато се любиха, от това, което бе правил с нея, от начина, по който я бе накарал да се чувства. Скрытата част в нея се сви отвратена, другата част се наслаждаваше на спомените, чувстваше се упоена от тях и искаше още.

Подът изскърца, стъпките му се отдалечиха. Мускулите на дясната ѝ ръка, в която държеше отвертката, започнаха да я болят и да потрепват неконтролируемо. Прокара език по долната си устна, навлажни я. Сега вече чуваше други шумове, тропане, блъскане, удряне, звукови ефекти в глупав филм за Батман. Бенет разтоварваше лодката.

— Рей? — извика отново той.

Пот се стичаше в очите ѝ, вдигна ръка. Стори ѝ се, че ставите ѝ изпукаха много силно, дори Господ вероятно ги беше чул. Вратата се отвори с леко скърцане. Светлината разсече стаята като остри, метални стрели.

— Хей, скъпа, трябва да поговорим.

Той отвори широко вратата. Килимът от светлина в краката му се разшири. Сянката му падна като кафеено петно точно пред него, където младата жена можеше да го види. Въртеше се като огромна гротескна амеба все по-навътре в помещението, така че тя виждаше все по-голяма част от нея.

Сянката надвисна по-голяма и по-висока, отколкото си я спомняше, някаква оптична измама. Шега. Трик. И тогава видя и него, физическия Хал, истинския Хал, мръсникът, преобърнал живота ѝ, нахлул в него, успял за малко да пренапише сценария му, като постави

себе си в главната роля. „Никакъв шанс“ — помисли си тя. И гневът ѝ се освободи от запечатаната стаичка и избухна извън нея.

Рей се спусна върху него, вдигнала отвертката над главата си като ярка нова луна, насочила върха ѝ към меката, загоряла от слънцето кожа на тила му. А след това ръката ѝ започна да пада.

В последната възможна секунда Бенет се завъртя, протегна напред ръце, за да се защити, и отклони удара. Отвертката потъна в рамото му, ударът разтърси младата жена. Тя изтърва отвертката, олюля се, а викът му прониза ушите ѝ.

Хал се строполи на пода. Тя се олюля още веднъж, неспособна да отдели очи от гледката, която представляваше той, като се гърчеше на земята, стиснал с ръка отвертката. Не можеше да разбере дали се опитва да я измъкне или просто да реши какво е това. Красивото му лице бе придобило чудовищно изражение.

Рей се обърна и хукна към стълбата, лодката, лагуната, мангровите дървета. Побягна, за да се опита да си върне живота, който той ѝ бе отнел. Слезе криво-ляво по стълбата и скочи в лодката. Тя се заклати, залюля се. Тя грабна веслата, но лодката не помръдна.

Въжето, о, Боже, въжето бе все още привързано към стълбата. Започна да се бори с възела. Разхлаби го, измъкна го от стъпалото и въжето падна във водата.

А след това загреба бясно, лудо, без да се обръща назад.

Хал, Хал, Хал.

Мангровите дървета се приближаваха.

Заваля, в началото бавно падаха едри капки. После дъждът се усили. О, Боже...

Лодката започна да се пълни с вода. Покри стъпалата ѝ, издигна се нагоре. Дъждът се стичаше в очите ѝ и тя примигваше и гребеше, примигваше и гребеше... Струваше ѝ се, че всеки момент ще падне от изтощение.

Тогава зеленината я обгърна, клоните се впиха в дрехите ѝ и я заудряха по лицето.

По-бързо.

По-бързо.

Когато погледна назад, чикито не се виждаше. Всъщност вече не виждаше нищо.

„Заминала е, кучката си е заминала.“

Разбра го веднага щом дойде в съзнание. Той лежеше по гръб върху откритата платформа. Дъждът шибаше лицето му, от дясното му рамо стърчеше отвертка. Виждаше я с ъгълчето на окото си, щръкнала като флагщок, а голяма част от метала бе проникнала в плътта му. Ризата му бе напоена с кръв най-вече от предишните му опити да измъкне отвертката, в резултат на които бе изгубил съзнание. От дъжда кръвта бе придобила яркорозов цвят и продължаваше да тече от раната разредена, анемична.

Бенет се завъртя на лявата си страна и се надигна съвсем бавно. Седна. Беше му зле, но не толкова, че да падне в несвяст отново. Изправи се. Тръгна, олюлявайки се към кухнята, за да се скрие от дъжда. Страшно му се виеше свят, помисли си, че ще повърне. Вкопчи се в ръба на тезгяха и се загледа навън към лагуната през дъждовната завеса.

Тъмнина.

Видимостта му бе практически нулева. Опита се да се „свърже“ с Рей, да я открие през водната стена вероятно някъде сред мангровите дървета. Но беше ужасяващо слаб. Трябваше да се погрижи за раната си.

Рамото му пулсираше. Запали един фенер, след това отключи чекмеджето, в което държеше нещата си за оказване на първа помощ. Отнесе ги на масата, движейки се на зигзаг като пиан. Отпусна се на един от столовете.

Извади всичко, което му беше нужно: шишенца от това, бурканчета с онова, игла и конец, ножици и десетина таблетки пеницилин. Първото, което направи, бе да разреже ризата и да оголи рамото. Прилоша му, като видя колко дълбоко е забита отвертката. Най-малко осем сантиметра. Кръвта продължаваше да се оттича.

Дали не бе засегната някоя артерия? Ако извадеше отвертката, ефектът щеше да бъде като при измъкване на тапа. Но не можеше да пътува със стърчащо от рамото острие.

Обработи мястото със спирт, след това с бетадин. Обхвана отвертката със стерилна марля и започна да я измъква много, много бавно. Остра, пареща болка проряза ръката му. И отново, и отново.

Зрението му се замъгли от агонията. На два пъти за малко да изгуби съзнание.

Спираше често, за да провери кървенето. Беше се засилило, но не виждаше изтичане на тласъци, нищо, което да показва, че металът е пробил артерия. „Още малко, само още два сантиметра.“ Стисна зъби и измъкна докрай метала. Пред очите му избухнаха звезди. Захвърли отвертката и се отпусна на масата, дишаше тежко. Болката го заливаше на талази.

След известно време Хал повдигна глава от масата.

„Трябва ми чиста марля — помисли си той. — Това ми го причини Рей, но отговорната е Флечър.“

Взе кислородна вода, още бетадин, стерилизира иглата в спирта. Вече действаше като обсебен. Просто правеше това, което трябва да се направи. Справяше се добре до момента, в който заби иглата във възпалената тъкан край раната. Скочи от мястото си, като виеше. Иглата остана забита, полюлявайки се като миниатюрно махало. Рязкото движение предизвика нов кръвоизлив и когато падна отново върху стола, по ръката му се стичаше кръв.

Направи общо осемнайсет малки шева с черен конец. Кървенето спря, но не и болката. Рамото пулсираше като обхванат от абсцес зъб — силно, влудяващо пулсиране без секунда покой. Превърза го и изгълта две таблетки пеницилин и три тиленола с кодеин.

Дъждът продължаваше да вали като из ведро. Рей нямаше да стигне далеч при такова време, както впрочем и той самият. Но сега вече нямаше за кога да чака. Флечър щеше да си плати за това, щеше да си плати за всичко. И после той щеше да изчезне отново като Худини.

Колкото до Рей, да прави каквото иска. Той не я желаше повече. Беше се опитала да го убие. Така или иначе нямаше да се измъкне жива оттук. Тя се ужасяваше не само от водата, а и от всичко наоколо. Паниката ѝ щеше да започне делото, а Евърглейдс, жесток и вечен, щеше да го довърши.

А дотогава от него нямаше да остане и следа.

ГЛАВА 28

Хал напусна чикито на паянтов сал, с който Големия щеше да се справи за секунди, ако беше в лагуната. Надяваше се, че ослепяващият дъжд е прогонил крокодила към мангровите дървета, където щеше да си направи угощение от Рей.

Салът се движеше към образуванията от короните на дърветата тунели, където бе оставил моторницата. Натовари вещите си на борда ѝ и се отправи към Адския залив.

Дъждът продължаваше да образува тежка завеса пред него, да шиба лицето му, дрехите му бяха подгизнали. Светкавиците пръскаха електрически синя светлина над водата и това му позволяваше да вижда накъде се движи. Грохотът на бурята поглъщаше рева на мотора.

Когато наближи брега, изтощението го бе обзело съвсем. Отчаяно му се искаше да отиде на някое топло и сухо място, да се отпусне и да заспи. Вместо това се насилваше да продължава да се движи. Докато не спираше, можеше да се справи с умората си.

Завърза моторницата за едно от дърветата, разтовари вещите си и тръгна покрай пътя към мястото, където бе оставил товарния си автомобил. Отключи го, хвърли нещата си на съседната седалка и се стовари тежко на шофьорското място.

Измъкна сухи дрехи от торбата, преоблече се и сдъвка още три таблетки тилебол. После потегли по пътя, водещ към парка. В този час, и особено в тази буря, в парка нямаше движение. Излезе от него след четирийсетина минути, но на откритото шосе видимостта му бе сведена до нула.

Хал отби сред купчина дървета и храсти, спря мотора и се облегна назад. Дъждът барабанеше по покрива на автомобила и струеше по предното стъкло. Чувстваше се безсилен, изстискан, лишен от цел. Макар да бе гледал на чикито само като на временен дом, то бе истинският му дом, място, което го заземяваше, убежище, в което можеше да се върне. Сега то му бе отнето.

Притисна с пръсти клепачите си и в съзнанието си видя образа на Флечър. Флечър с престолено свенливата си усмивка, с

безмилостния поглед, с безкрайните ангажименти. И внезапно съзнанието му се отдели от него, устреми се към нея, копнееше да се „свърже“ с нея и да я смачка като противно насекомо. Но не успя да я открие. Точно сега умората му беше прекалено голяма, за да бъде в състояние да прекосява големи разстояния. Тя може би се беше преместила от „Пиър 66“ след инцидента с кораловата змия, но дори да го бе направила, щеше да успее да намери местонахождението ѝ, щом се озовеше в границите на града. Щеше да я открие както обикновено чрез дразнещия статичен шум, чрез обвивката, която се образуваше около нея.

Внезапно осъзна, че същият шум е обграждал и Шепард в бара, но не по този начин. При него пулсациите на статичния звук бяха непостоянни и бяха позволили на Хал да премине през тях и да окаже натиск върху черепа на ченгето. Разликата беше значителна, но не можеше да определи поради каква причина.

Върна се на пътя, като продължаваше да размишлява върху това привидно противоречие. В миналото бе успявал да се „свърже“ безпрепятствено с Флечър единствено когато правеха секс, или по-рядко, докато спеше. Това го бе озадачавало дълго, но в крайна сметка го бе отдал на някаква измислица, от която се бяха възползвали двамата със Стийл. Сега обаче този въпрос придобиваше нови измерения, значение и спешност.

Дъждът понамаля, когато наближи Лодърдейл. Силният вятър поклащаше зловещо уличните лампи, а водата от локвите обливаше камиона от страни. Прекоси моста, който водеше към „Пиър 66“, зави към паркинга и се насочи към едно от празните места. Изключи мотора, намести се по-удобно и се опита да се „свърже“ с Флечър.

Нищо. Нямахше го дори белият шум.

Опита отново, като този път метна по-голяма мрежа. Улови поток от сънища, оргазми, пиянски размисли, смях, жестокост, любов, широк емоционален спектър. Но не откри Флечър.

Не смяташе, че е напуснала града, знаеше един сигурен начин да го разбере.

Бръкна в чантата и извади бележника, където бе записвал телефонни номера, адреси, впечатления, идеи за снимки. Прелисти страниците, докато откри нужния адрес. Като се усмихваше на себе си, напусна паркинга и обърна към магистралата, водеща на север.

Заради времето излетяха едва в един през нощта. Щом стигнаха височина триста метра, въздушното течение сграбчи хидроплана и стомахът на Шепард се надигна.

Тъй като трябваше да се борят с насрещния вятър и с дъжда, достигнаха покрайнините на Глейдс за два пъти по-дълго време от нормалното. Когато паркът се ширна под тях, Янг свали хидроплана до двеста и петдесет метра височина, но видимостта тук не бе по-добра. Заобиколен от вода и мрак, Уейн разбра как се е чувствал Йон в корема на кита.

Гери трябваше да прибегне към помощта на уредите, за да открие Адския залив. Когато според тях трябваше вече да се намират точно над него, Шепард се взря надолу, но видя само непрогледен мрак.

— Може би уредите ти грешат — опита се да надвика рева на мотора той.

— Там долу е — провикна се на свой ред Янг.

Слязоха до петдесет метра височина и полетяха над разпенените води на залива. Манакас бе казал, че маркерите за километража били с най-големи цифри, според картата на парка най-големите цифри се намираха от западната страна на езерото. Шепард посочи на запад:

— Приземи ни там. Не ми се иска да прекосявам това нещо на гумен сал.

Янг кимна, дръпна руля и хидропланът се издигна внезапно. Стомахът на Уейн се преобърна. Той стисна страничните облегалки на седалката си, когато пилотът направи нов завой. Дъждът барабанеше по предното стъкло. Вятърът непрекъснато блъскаше напред дясното крило, сякаш за да преобърне летателния апарат.

След малко ските на хидроплана се удариха в повърхността на водата. Тялото на Шепард се устреми напред, стомахът му се разбунтува, той се преве на две и повърна на пода в краката си.

— Шеп, вземи това. Изпий го.

Янг пъкна в ръцете му някакво шише. Уейн вдигна глава, избърса с ръка устата си, пое шишето и отпи от него. Машината се клатеше на повърхността на водата. Гери бе включил два прожектора, които

осветяваха падащата дъждовна завеса. Зад нея мангровите дървета бяха прегърнали малко скалисто заливче.

Капитанът насочи внимателно хидроплана натам и изгаси мотора. Отвън се чуваше пликането на вълните. Никой не помръдна. И двамата се визираха през предното стъкло в просторната, необятна чернилка, образувана от мангровите дървета. След това Янг отвори вратата.

— Трябва да подсигурия машината.

Шепард разкопча предпазния колан и отвори вратата от своята страна. Стъпи върху ските, вперил поглед в светлите дири на прожекторите. Те обаче едва-едва пробиваха тъмнината.

Върна се в самолета и пропълзя в задната му част. Бяха махнали задната седалка, но дори така малката лодка и нейните принадлежности заемаха повечето място. Шепард разбута всичко, намери навития си на руло спален чувал, разви го край лодката и легна в него.

Чу отварянето на вратата, последвано от гласа на Янг:

— Хей, Шеп.

— Какво.

— Хайде да пускаме лодката във водата.

— Няма да пускам скапаната гумена лодка в това време, за да се озова в някое черно блато, където няма да има значение дали сме слепи или зрящи, Гери. А и не мисля, че Бенет е тръгнал нанякъде. След няколко часа ще бъде светло. Тогава ще го направим.

Капитанът се промъкна на свой ред в задната част, сграбчи предницата на якето на своя колега, дръпна го рязко и изсъска:

— Рей Стийл е изчезнала от девет дни, Шепард. Тръгваме.

На светлината на прожекторите, която нахлуваше през предното стъкло, лицето му изглеждаше подивяло, почти вманиачено. Уейн отхвърли ръцете му от себе си и го отблъсна.

— По дяволите, какво ти става? Прожекторите няма да свършат никаква работа в онези мангрови дървета. А ако се изгубим там, каква ще бъде ползата за нея?

Бузите на Янг увиснаха, сякаш натезали от внезапно увеличилото се земно притегляне. Блясъкът на прожекторите подчертаваше бръчките край очите му, косата му изглеждаше по-сива.

Той като че ли остаряваше с всяка секунда, докато се гледаха един друг. Тогава Гери протегна ръце и кимна:

— Прав си. Абсолютно си прав. Ще изчакаме бурята да утихне. И междуременно ще подремнем. Точно така. — Продължи да си кима, докато изпълзя напред и изключи прожекторите. — Добра идея. Поспи един час, а после го направи.

Затършува сред вещите и измъкна навития си на руло спален чувал. Постели го в далечния край на самолета и се намести в него.

След секунди хъркането му се прибави към пляска на водата. Шепард продължи да се чуди какво е видял за миг върху лицето на Янг, нещо, което не пасваше. Но не откри нищо и най-сетне се предаде на свой ред пред лекото поклащане на хидроплана.

Събуди се внезапно, необяснимо, отвори рязко очи — спалнята ѝ тънеше в мрак. Преди да успее да мигне, някаква суха, мазолеста длан запуши устата ѝ и една мускулеста ръка се обви около врата ѝ, като не ѝ даваше да помръдне и почти я задушаваше. Сетивата на Мира се събудиха напълно.

„Това е той. Бенет. Хал Бенет.“

Тревогата ѝ пищеше в нея и тя побърза да я обгради със стена, да я изолира там, където нямаше да може да я намери.

— А си викнала, а си мъртва — прошепна в ухото ѝ той.

Младата жена кимна и той отмести длан от устата ѝ, но натискът около гърлото ѝ си остана.

— Не мога да дишам — рече дрезгаво тя.

Той поразхлаби хватката, а след това главата му, подобна на тъмна форма без определени черти, надвисна над нея. Усети миризми, негови миризми, на вятър и вода, на пот, на дим, на секс, задушавача воня. Догади ѝ се.

Зад миризмите почувства него, уникалния за Бенет тон, сборната сума на неговата същност. И това присъствие като че ли се разтвори веднага след като тя го долови, процеди се през порите на кожата ѝ като вреден газ. Усети мига, в който се озова отново в нея и прие нейната форма, формата на душата ѝ.

— Така, първи въпрос. — Дъхът му стопляше страната ѝ. — Ленора Флечър още ли е в града?

— Да. — Вече го усещаше в себе си — претегляше отговора ѝ, разчиташе го, преравяше я с психическите си ръце. — Беше с някакъв мъж, на когото гледах на карти по време на карнавала тази вечер.

— Искаш да кажеш снощи? Вече е почти пет сутринта.

— Да, снощи.

— Какъв карнавал?

— Карнавалът на Лодърдейл. Ние... аз... моята книжарница... има маса.

— Където гледаш на карти и правиш други подобни глупости.

— Да.

— И тя беше облечена като... — Направи пауза и младата жена го усети да плува през съзнанието ѝ в търсене на Флечър. — Магьосница? — Избухна в смях. — С кого беше?

— След като я виждаш като магьосница — изрече тя, — значи можеш да видиш и с кого е била.

Същността му експлодира в нея, като инфектира всяка нейна клетка, всяка цепнатинка на душата ѝ. В черепа си усети ужасяващо пулсиране, точно между очите. Потръпна от болка, въздухът ѝ секна, всяко мускулче в тялото ѝ рязко се сви. Все едно, че бе срязана като жаба и забодена с карфици за парче кадифе.

Всичко свърши така внезапно, както бе започнало, сякаш бяха измъкнали килима изпод краката ѝ. Озова се изведнъж в празно пространство, неестествено и страшно, чувстваше се като насън, светът се въртеше бясно край нея. Тогава се блъсна в стените, които криеха страха ѝ, остана да лежи, ранена и останала без въздух.

Бенет се ухили и рече:

— Шегуваш се. Евънс? — Като че ли не се бе случило нищо необичайно. — Стар мъж със сива оредяла коса и малки очи? Хм?

Натискът около врата ѝ бе изчезнал. Той вече не я държеше по какъвто и да било начин.

— Първото му име беше Рич. — Мира се закашля и разтри врата си. — Тя поне така го наричаше. Той беше с костюм ала Зоро.

Закашля се отново и той включи лампиона.

— Можеш да седнеш — заяви Бенет. — Но го направи бавно.

Младата жена се надигна, но не се обърна да го погледне. Все още не беше в състояние да го погледне, как можеше да погледне в очите човека, убил съпруга ѝ.

— Какви бяха картите на стария?

Бенет седна на края на леглото ѝ.

— Единствената карта, която си спомням, е Обесеният.

— Това е моята карта.

Тя не коментира забележката му.

— Помниш ли какво му каза?

— Че Обесеният представлява опасност за него.

— Погледни ме.

„Майната ти.“

— Погледни ме!

И той се „свърза“ с нея, хвана я и я принуди да обърне глава. Принуди я като груб родител, сграбчил детето си за брадичката, само дете Хал не го направи физически. Главата ѝ се обърна и тя се взря в лицето на убиеца на Том. Срещна бездънните му сини очи, после отмести поглед и го сведе към обувките му.

Зелени връзки.

Мили Боже!

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Примигна, за да ги задържи, и срещна погледа му.

— Вече взехте от мен всичко, което може да се вземе, господин Бенет. Все пак искате Ленора Флечър, не мен.

Той се приведе напред, очите му блестяха неестествено въпреки тъмните кръгове под тях.

— Права сте. Абсолютно сте права. И вие ще ми я доведете. И нея, и Евънс.

Мислите на Мира препускаха в запечатаната стаичка в главата ѝ. Знаеше, че ако му позволи да види какво става в нея, той ще я повали физически или психически, за него нямаше значение. Шансовете ѝ за оцеляване се ограничаваха в това да се съгласява с всичко, което каже, и да се възползва от първата възможност, която ѝ се предостави. Докато вярваше, че им нужда от нея, той нямаше да я убие.

Хал се изправи и закричи неспокойно покрай леглото. Разстоянието, колкото и малко да беше, ѝ даде възможност да го види ясно. Дрехите му изглеждаха така, сякаш бе спал с тях, косата му се нуждаеше от измиване, обувките му бяха кални. Държеше някак особено дясната си ръка и непрекъснато разтриваше рамото.

Разтвори се съвсем малко и усети изгаряща, пулсираща болка в дясното си рамо. Почувства, че раната е прободна и със съвсем малко усилие би могла да научи повече за случилото се. Не смееше обаче да отвори още повече енергийните си канали. Ако го направеше, той щеше да я погълне напълно.

— Флечър иска да ме открие не по-малко, отколкото искам да я открия аз. Даде ли ти номера на клетъчния си телефон?

Беше готова да каже „не“. Но знаеше, че ако го направи, той или ще узнае истината, или ще я убие на минутата.

— Да.

— В такъв случай ѝ се обади и ѝ обясни, че си уловила информация за моето местонахождение. Ка...

— Тя няма да ме послуша, господин Бенет.

Той престана да обикаля. Крива, ужасяваща усмивка се появи на устните му, надвеси се над нея, притиснал длани към бедрата си. Изравни очите си с нейните и се взря право в тях. Заяви съвсем тихо:

— По-добре се постарай да те послуша, тъй като от това зависи животът ти.

Не можеше да откъсне очите си от неговите, не беше в състояние дори да примигне, за да прекъсне контакта. Беше я хванал отново, бе стиснал мозъка ѝ с нефизически ръце и сега я държеше неподвижна, увиснала между предишния и следващия момент като муха в мед.

Във въздуха се почувства топлина, напрежение, електричество. Внезапно синьото изскочи от неговите очи, проникна през зениците ѝ и се гмурна в тях назад в мрачното минало отпреди пет години. Видя различни картини, но всяка една от тях се развиваше самостоятелно, отделно, в ужасяващо бавно темпо.

Бенет с маска. Бенет влиза в крайпътен магазин. Същият крайпътен магазин. Зелените връзки на обувките му. Красивата продавачка зад щанда. Изражението ѝ, когато Бенет се „свързва“ с нея. Сега Мира видя как продавачката се отдалечава от касата, като оставя чекмеджето за парите отворено. Влиза в хладилното помещение, сяда на една пейка и обвива ръце около кръста си, а зъбите ѝ тракат от студ. Видя как Бенет започна да прибира парите от касата и тогава зад гърба му стъклената врата се отвори и влезе Том.

Нейният Том.

Макар и мъртъв от пет години, сега стоеше пред нея съвсем истински, можеше дори да го докосне. Усещаше даже мириса на одеколона му.

В гърлото ѝ се роди вик, който Бенет се опита безуспешно да спре. Той бе предизвикан от ужаса от онази нощ и експлодира от нея.

Ръката му я зашлеви през устата с такава сила, че я събори на леглото. Очите ѝ се отвориха, главата му се полюляваше съвсем близо пред нейната. Той я възседна като ездач коня си. Дясната ѝ ръка бе затисната под тялото ѝ, а той хвана здраво другата. Приведе се толкова близо към лицето ѝ, че тя почувства мириса на лудостта в дъха му.

— Не ме принуждавай да се превръщам в Еди Манакас — изсъска Хал и ѝ показа жената с чорапогащник около врата. Гола от кръста надолу. Жената, която Ед бе изнасилил и удушил. — Само прави каквото ти казвам и ще доживееш да видиш как расте детето ти.

Искаше да кимне, но не можеше. „Всичко, ще направя всичко“ — отвърна мислено тя.

Той отдели длан от устата ѝ, след това се приближи до стенния ѝ гардероб, взе няколко закачалки, изсипа всичко върху леглото.

— Намери нещо да облечеш — дънки, тениска. И си избърши носа.

Хвърли ѝ носна кърпичка. Мира изтри с нея носа си и я погледна. Беше кървава.

— Хайде, ставай, не се мотай. Скоро ще се развидели.

Младата жена се надигна на лакът, прехвърли крака през леглото и прокара ръка под носа си. Този път кръвта бе по-малко.

— Ще ѝ кажеш, че съм ти се обадил, че съм те атакувал на психично ниво. И по време на атаката си уловила информация за местонахождението ми.

— Тя ще се учуди защо не се обаждам на Шепард.

— Не можеш да се свържеш с него. Ще ѝ кажеш също така, че информацията засяга някой си Евънс. Нямах представа дали това е лично или фамилно име.

Пистолетът. Ако успееше да стигне до стенния гардероб, където бе скрила пистолета...

— Тя ще поиска да ѝ дам информацията по телефона.

— Ще отговориш, че трябва да ѝ го покажеш на картата.

Мира взе дънките и тениската.

— Бихте ли имали нещо против да вляза в стенния гардероб, за да се преоблека?

— Не си прави труда.

Обърна се с гръб към нея.

Младата жена навлече бързо дрехите. Бенет се обърна и я огледа.

— Добре, така е добре. — Хвърли поглед към часовника на нощното шкафче. — Ленора не е от хората, които стават рано. Ще ѝ се обадиш в шест и трийсет. А докато чакаме, ще ми приготвиш закуска.

Отстъпи от вратата и с театрален жест ѝ направи път да мине първа.

Към шест и половина умората се бе загнездила като олово в костите на Хал, правеше го по-тежък и го дърпаше надолу. Не се доверяваше достатъчно на психичните си рефлексии, за да разчита единствено на „свързването“ като средство за контрол. Затова извади пистолета и посочи към телефона.

— Време е да си свършиш работата, скъпа. И я свърши добре.

Постави апарата пред себе си и набра номера, написан върху визитната картичка, която Флечър бе дала на Мира. Подаде ѝ слушалката и включи говорителя, за да чува, без да се налага да излиза от стаята и да подслушва на телефона в дневната. След това насочи пистолета към гърдите ѝ.

Отсреща вдигнаха на второто позвъняване.

— Ленора Флечър.

Щом чу гласа ѝ, кръвта му кипна. „Свърза“ се съвсем леко, но отново откри белия шум и побърза да се оттегли.

— Госпожице Флечър, обажда се Мира Моралес.

— О, госпожице Моралес. Е, това е истинска изненада. Какво мога да направя за вас?

— Получих информация за местонахождението на Хал Бенет. Не мога да се свържа с детектив Шепард, затова реших да я предам на вас. Тя засяга и някого на име Евънс. Не знам дали е лично или фамилно име, или пък прякор. Може би вие знаете.

— Значи това е психическа информация.

— Да.

— За какво става дума?

— Трябва да ви покажа една карта.

— Идвам веднага. В книжарницата ли сте?

— Не, у дома. А и, честно казано, не искам да идвате тук. Магазинът ми не е същият от деня, в който влязохте и предложихте да си дадете мнението за картите, които изтеглих. Затова аз ще дойда при вас.

Флечър се изхили.

— Както обичате. Запишете адреса.

Продиктува адреса, който Хал записа върху окачения на близката стена календар.

— Ще се видим след час — заяви Ленора.

Мира погледна към Хал, той кимна.

— Чудесно — отвърна тя.

— До скоро виждане.

Младата жена затвори телефона.

— Сега какво?

— Кога е идвала в книжарницата?

— В деня, в който ФБР реши да се заеме с разследването. Остави след себе си отрицателни вибрации из цялата книжарница.

— Да, звучи ми доста познато. Знаеш ли къде се намира адресът?

— На юг оттук, някъде покрай морския бряг.

— Имаш ли карта на Лодърдейл?

— В жабката на колата.

— Да я вземем.

Посочи към гаража. В този момент иззад дивана се показва котешка глава. Бенет оголи зъби и ѝ изсъска, котката изчезна веднага.

Мира отвори вратата на стаичката за инструментите и двамата влязоха в тъмния гараж. Хал включи лампата.

— Стой тук! — нареди той и тя спря. — Аз ще се оправя с вратата.

Отвори вратата на колата и ѝ даде знак да влезе. Беше възнамерявал да я застреля сега, но адресът, който бе дала Флечър, включваше номер на апартамент, а той нямаше намерение да звъни лично на входа.

— Сядай!

Младата жена се подчини. Той се пресегна през коленете ѝ, за да отвори жабката. Нямаше пистолет, нямаше нищо, наподобяващо оръжие. Само купчина карти.

— Добре, намери нужната карта.

Мира извади картите, прегледа ги, подаде му една от тях. Той протегна ръка и погали страната ѝ с дулото на пистолета. Тя не трепна, не реагира по какъвто и да било начин. Само го гледаше с омраза.

— Мислиш, че съм искал да убия съпруга ти?

— Това е без значение, важното е, че той е мъртъв.

— И ти би ме убила, без да се замислиш.

— Да те убия? — Маската ѝ се пропука. — Аз не съм убиец, Бенет. Убиецът си ти.

— Те ме превърнаха в убиец. — Даде ѝ знак да излезе от колата. — Точно този факт се пренебрегва от всички. Стийл и Флечър ме обучиха да убивам и когато отказах да правя това повече, името ми бе поставено в черния списък. — Посочи към къщата и я последва по петите. — Стийл заслужаваше да умре. Флечър също заслужава.

— Каква загуба — промълви младата жена. — Талантът ти можеше да се използва за добро, а ти го продаде.

Хал затръшна вратата към къщата, сграбчи я за ръката и я принуди да се завърти. Тя трепна и се дръпна.

— Нека изясним нещо. Аз никога не съм имал привилегиите, сред които ти си се родила. Докато бях „преподобният Хал“, аз променях живота на хората, помагах им да избегнат лични трагедии. Да, наистина вземах прекалено скъпо за това, което правех. Хората можеха да отидат другаде, но не го правеха, тъй като аз им давах отговори. Давах им нещо, в което да вярват. Аз не съм роден убиец.

Погледът ѝ го смущаваше. И тогава чу в главата си думите ѝ така ясно, както ако ги бе изговорила на глас: „Но сега си убиец.“

Той се вбеси.

— Какво, по дяволите, знаеш ти! — изкрещя и я блъсна.

Тя политна заднишком към масата, очите ѝ блестяха от омраза. Най-сетне със странно спокоен глас заяви:

— Ако искаме да стигнем навреме на този адрес, трябва да тръгваме.

— Какво те кара да мислиш, че ще ходиш някъде?

— Имаш нужда от мен, за да позвъня на вратата.

— Чудесно — подигравателно отвърна той. — И после какво?

— После предполагам ще откриеш, че съм права.

Телефонът иззвъня, преди да е успял да отговори.

— Кой би ти се обадил толкова рано?

— Баба ми.

— Нека си звъни. Тя ще помисли, че все още спиш. — Бръкна в кошничката на плота и измъкна ключовете ѝ. А след това ѝ ги хвърли.

— Ще изкараме твоя експлорър и ще вкараме моя камион в гаража. Да вървим.

ГЛАВА 29

Бяха изминали четири часа, откакто се качиха в гумената лодка. Направиха безброй погрешни завои и се сражаваха с комари и насекоми, които приличаха на останки от юрския период. Накрая последваха двойка делфини към една потънала в дълбока сянка лагуна. Мястото изглеждаше недокоснато, сякаш извън времето.

Минаха под увисналите клони на няколко дървета, обрасли с испански мъх, и Шепард наведе глава. Делфините заобиколиха още веднъж лодката, а после се насочиха натам, откъдето бяха дошли. Уейн, който стоеше в задната част на лодката, ги проследи с поглед.

— Нещо ги изплаши, Гери.

— Да. Това.

Шепард погледна напред и видя какво имаше предвид капитанът. Над водата, на високи два метра и половина колове, се издигаше самотно чики със стени, прозорци, капаци на прозорците и малка сателитна чиния върху покрива от тенекия и слама. Успя да зърне също така част от обширна платформа и стълба. Не се виждаше никаква лодка и очевидно нямаше такава наблизо, но двамата полицаи извадиха оръжие.

Янг посочи вдясно, за да даде знак, че трябва да се приближат откъм тази посока, най-голямото разстояние между чикито и мангровите дървета. Шепард остави пистолета до себе си и започна да гребе. Янг се отпусна на колене, нагласи визъора на оръжието си и започна да го върти бавно от крайно ляво към крайнодясно положение, оглеждайки лагуната.

Вляво водата изпляска силно, но това стана прекалено бързо, за да разберат какво го бе породило. Приблжиха се към наколното жилище и започнаха да го обикалят. Дърветата бяха сплели клони над главите им и правеха толкова дълбока сянка, че не можеше да види формите им. Те просто се сливаха едно с друго, надвиснала смарагдова маса, която се бе надвесила над водата, сякаш с намерение да я прегърне.

Внезапно нещо се блъсна в лодката отляво, като я залюля толкова силно, че Янг изгуби равновесие. Оръжието се изплъзна от ръката му и нещо се замята диво под лодката. То се надигна в средата като земна маса, подложена на изключително налягане. Уейн бе отхвърлен назад.

— Крокодил! — извика Гери, грабна греблото и го размаха над главата си.

Шепард заопипва във водата на дъното на лодката за пистолета си, извади го, застана на колене. Стисна го с две ръце, прицели се в пяната, помоли се оръжието да гръмне.

Натисна спусъка.

Нищо, Боже, нищо.

Янг няколко пъти му извика да застреля гадняра и той натисна отново спусъка. Изстрелът прозвуча като края на света, ехото се понесе над закътаното заливче и подскочи сред мангровите дървета като живо същество. Дивото мятане на влечугото наклони лодката сериозно в разпенената вода и Уейн падна назад, удари се в бавно издишания борд и се изправи отново на колене.

Този път не изпусна оръжието. Дланите му се бяха сраснали с него, с дръжката, със самото му сърце. То щеше да стреля отново. Трябваше да стреля. Крокодилът, все още жив и ядосан, нямаше да ги остави на мира. Янг заудря с греблото по водната повърхност. Шепард се прицели отново във влечугото, натисна спусъка.

Отново засечка. Опита пак, но нищо не се получи.

Експлозията отекна в черепа му, стовари се между ушите му като гигантска топка за тенис. Като през мъгла си даде сметка, че мятането е престанало и лодката вече не се надига. Въздухът вече излизаше съвсем бързо със свистене; усещаше как страната, на която се подпираше, става по-мека, по-ниска. Водата започна да я залива.

— Къде е крокодилът? — извика Шепард.

— Потъна.

— Мъртъв ли е? Улучих ли го?

— Боже, не знам.

Шепард хвърли оръжието си на капитана.

— Прикривай ме.

Съблече якето, свали обувките и се спусна във водата. Хвана въжето и заплува към стълбата на чикито.

— Нямахте нужда да ме спасяваш — промърмори Янг, като оглеждаше лагуната за някаква следа от крокодила.

— Аз спасявам лодката, Гери, не теб. Ако не залепим дупката, няма да стигнем до самолета преди мръкване. А на мен наистина не ми се ще да прекарам нощта тук.

— Убедителен аргумент. Плувай по-бързо.

Преди да стигнат до стълбата, тялото на влечугото изплува на повърхността. Шепард го заобиколи и заплува по-бързо към целта си. Страната на лодката, която продължаваше да издиша, вече приличаше на огромна целулитна трапчинка в голямо, месесто бедро. Уейн се вкопчи в стълбата, изкачи я наполовина, след това Янг излезе, вкопчи се в стълбата като огромен паяк. Минута по-късно и двамата бяха на откритата платформа.

Отпуснаха се на колене и поглъщаха с очи всичко около себе си. Кухнята, масата, вратата, на която висеше отключен катинар, и другата врата — широко отворена.

— Рей! — провикна се Янг, като се изправи залитайки. — Рей, тук ли си?

Никой не се обади.

— Божичко, закъснели сме — промълви едва чуто Гери, лицето му бе придобило цвета на стар хляб. — Тя е мъртва.

Нещо в начина, по който го каза, смути Шепард, но сега нямаше време да мисли за това. Стигна до отворената врата и спря, като се взираше в десетките рисунки върху отсрещната стена. Върху тях бе изобразена Рей Стийл в различни пози, в различно настроение.

Някои от тях бяха разкъсани в средата, сякаш Бенет бе стоварил юмрука си в тях, в една от тях бе забито джобно ножче.

— Боже мили — прошепна Янг, като застана до него.

Влязоха в стаята, никой не проговаряше. Капитанът се приближи до най-близкия прозорец, отвори капака и се надвеси навън. Шепард го чу как поема въздух през стиснати зъби, като полага усилия да не повърне.

Всичко това го озадачи, тъй като нямаше нито труп, нито кръв, нищо, от което на човек би могло да му се догади. Освен ако случилото се тук не го засягаше лично. Освен ако въображението му не работеше трескаво, за да попълни празнините.

„Мъж с прошарена коса, който не е Стийл“, така бе казала Мира. Мъж, който от време на време пушел пура. Мъж, който рядко говорел за личния си живот. „Мъж — помисли си Уейн, — чиято така важна за него връзка бе приключила през пролетта.“

— По дяволите! — възкликна той. — Ти и Рей Стийл, Гери?

Янг се обърна бавно като изпаднал в транс, с широко отворени от шока, от болката, от емоциите очи, които блестяха силно като слънчевата светлина върху сняг. И тогава закри лице с длани, раменете му се отпуснаха, в продължение на дълги, ужасни секунди не каза нищо, не направи нищо. Когато дланите се отделиха от лицето, в очите му блестяха сълзи.

— Връзката ни приключи преди седем месеца — промълви едва чуто той. — Не е в природата ѝ да се преструва. Искаше да го напусне, но се страхуваше, че той ще спечели делото и ще вземе Карл. Беше голяма каша, Шеп, цялата проклета работа бе каша от самото начало до края, но аз бях толкова влюбен в нея, че не ми пукаше.

— Божичко, Гери! Значи си знаел за къщичката. Можеше поне да ми подкажеш нещичко за нея.

— Как можех да го направя, без да ти кажа останалото, дяволите да го вземат? Щеше да изглежда така, сякаш съм го убил аз, за Бога! Аз не съм го убил, Бенет го уби. Но ти нямаше да ми повярваш, ако знаеше за нас с Рей.

— Глупости. Знам, че не си убиец. Имай ми поне малко доверие. Проблемът ти е в това, че не можеш да се довериш на никого достатъчно, за да се откриеш пред него, Гери.

Кръвта нахлу в лицето на Янг.

— Каква гадост!

— Върви си го заври — сопна се Уейн и се обърна да претърси останалата част от чикито.

Всичко говореше за странна прецизност: начинът, по който се затваряха капациите на прозорците например, с безупречно правите панти и липсата на пролуки. Всеки един от ръчно изработените мебели бе произведение на изкуството, предмет с изключителна красота и практичност. Сякаш Бенет бе открил най-доброто в себе си тук и го бе изразил чрез ръцете си.

Натъпкаха дрехите на Рей и онова, което бе останало от колекцията от видеокасети в големи торби за боклук. Свалиха

рисуноките от стените и ги прибраха във водонепромокаемата чанта на Шепард, малко по малко разглобяваха чикито и прибираха доказателствения материал. Говореха само когато се налагаше.

Янг чу пръв шума — нещо като скърцане, прекалено силно, за да бъде издавано от плъх. Той побърза да излезе на платформата, за да види какво става. Шепард го последва. Тя се изкачваше по стълбата, жена с изпито лице на жертва на Холокоста. Мократа ѝ коса бе залепнала за главата ѝ, но Уейн не разбра дали от вода или пот. Голите ѝ ръце изглеждаха така, сякаш рояци насекоми бяха пирували от тях. Едното око се стрелкаше диво, отчаяно, другото бе затворено под подутия клепач.

Капитанът пребледня и се хвърли към нея.

— Гери — прошепна дрезгаво тя и се свлече на платформата.

— Божичко! — промълви Янг, плъзна ръка под главата ѝ, а с другата отмести косите от лицето ѝ. — Рей, събуди се, кажи ми нещо. — Вдигна рязко глава. — Помогни ми да я внеса в чикито, Шеп.

„Магазинът ми не е същият от деня, в който влязохте и предложихте да си дадете мнението за картите, които изтеглих...“

Тази мисъл не излизаше от главата на Флечър и тя я оглеждаше от всички възможни ъгли. Достигаше неизменно до един и същ отговор, Мира я предупреждаваше.

В деня, в който бе отишла в книжарницата, Мира бе разглеждала само една карта — Обесения. А в миналите дни това бе картата на Бенет. Може би Мира не го знаеше. Въпреки това Ленора бе сигурна в следното: тя се опитваше да ѝ каже, че Хал е при нея и я принуждава да ѝ се обади.

Приближи се до ръба на покрива на сградата на Евънс. Оттук тъмното небе изглеждаше съвсем близко, достатъчно бе да се протегне, за да го достигне. Отново бе започнало да ръми. Но дори да започнеше да вали като из ведро, щеше да види колата на Мира, щом завиеше по улицата.

„И в такъв случай какво, Ленора?“

Даде знак на Худ, който стоеше зад далечния десен ъгъл на покрива, праметнал през рамо мощна пушка. Ласкин чакаше на брега, босоног рибар с дъждобран. Включи радиостанцията си.

— Чувате ли ме, момчета? Край.

— Съвсем ясно — отвърна Худ. — Брус?

Ласкин отговори:

— Тук също.

— Рич? Чуваш ли? — попита Флечър. — Край.

— Тук съм, наблюдавам пътя от страничния балкон — обади се Евънс. — Предлагам всички да заемем позициите си. Край.

Ленора огледа отново шосето.

— Нека преговорим още веднъж. Джим, ти ще видиш пръв колата. Предупреждаваш ни и държиш пушката си насочена към Бенет. Ако нещо не тръгне както трябва, застрелваш го, преди да е достигнал стъпалата. Но това е последна мярка. Искам го вътре в сградата, за предпочитане пред апартамента, преди да откриеш огън. Разбра ли? Край.

— Какво има да разбирам? — отвърна сухо Худ.

— Брус, щом колата спре отпред, започваш да отстъпваш към сградата. Джим ще ни съобщи, когато Бенет влезе вътре. Дай му време, докато преброиш до десет, и го последвай. Той ще трябва да се изкачи по стълбите, защото асансьорът е спрял тук. Дотогава Джим ще бъде в асансьора, а ние ще сме край радиостанцията. Ако жената е с него, най-вероятно тя ще позвъни на вратата. Който и да почука, ще ме чуете да извикам: „Една секунда.“ Това ще бъде сигнал за вас, Джим и Брус. Преброявате до три и атакувате, като стреляте. Целете се във врата му, гърдите или горната част на гърба. Стреличките с приспивателно ще подействат по-добре там. Някакви въпроси? Край.

— Да — каза Ласкин. — По дяволите, какво ще правим, ако планът ни се провали? Край.

Флечър разтри основата на носа си и стисна очи.

— Няма да се провали.

— Но ако все пак се провали? — не се предаваше Ласкин.

— В такъв случай се молете, момчета, и стреляйте, докато той се строполи на земята. Нека устройството ви за УНЧ да бъде включено непрекъснато. Край.

Ленора хвърли за последен път поглед към пътя, вдигна окуражаващо палци към Худ и се заизкачва към люка, който водеше към покрива. Промуши се през отвора, спусна капака и заслиза по

стълбата към килера на Евънс. Той я чакаше там с пъхнат в колана пистолет и друг в ръката. Подаде ѝ го.

— В тези няма стрелички с упойващи средства — заяви той. — Ако стигне до апартамента, мръсникът е мъртъв.

Понечи да тръгне към дневната, но Флечър го хвана за лакътя.

— По-добре да си заслужава усилията, Рич. Аз рискувам заради теб и заради проклетата услуга, която дължиш на някого.

Евънс се усмихна — очите му блестяха неестествено — и потупа бузата ѝ с горещата си суха длан.

— Ти не го правиш заради мен, Ленора. Правиш го, защото искаш да оглавиш Бюрото или да бъдеш назначена за министър на правосъдието и знаеш, че аз мога да те заведа там по-бързо, отколкото би успяла да достигнеш благодарение на собствените си заслуги. А сега да вървим да заемем позиции.

Обърна се и тръгна към дневната.

Заваля още по-силно, когато пресякоха моста. Чистачките се движеха по предното стъкло с влудяващ, метрономен ритъм. А на Мира дори светлината ѝ се струваше по-слаба.

Успя някак си да заключи дълбоко в подсъзнанието си страховете. От време на време дочуваше ехото на техните викове, но в ушите ѝ отекваше най-вече шумът от падащия върху покрива на експлоръра дъжд. Бенет не бе произнесъл нито дума. Беше се облегал на вратата, насочил пистолета си към нея, а психичният му часовей стоеше нащрек вътре в нея и наблюдаваше и слушаше.

Щом завиха по шосе А-1-А, той направи справка с картата, която лежеше разгърната на коленете му. Завой надясно, наляво и отново надясно. Тя изпълняваше каквото ѝ каже, тъй като не знаеше по какъв друг начин да постъпи. Но същевременно дебнеше за някаква възможност да се измъкне.

Наближиха улицата, където трябваше да завият, и Хал рече:

— Продължавай. Ще завиеш след онези борове напред. Там би трябвало да има черен път, успореден на боровете.

Направи каквото ѝ каза, от едната страна на пътя се издигаха дървета, а от другата имаше малко, пусто игрище. Колата разплискваше локви, друсаше се из дупките.

— Отбий край боровете и спри — заяви Бенет.

Мира спря, изключи мотора, извади ключовете от таблото и понечи да ги сложи в джоба си.

— Дай ми ги. — Протегна длан и тя пусна ключовете. Той ги прибра в джоба си, отвори някаква кесийка, окачена на кръста му, и извади ролка лепяща лента. — Подай си ръката.

— Защо?

Той я сграбчи за китката, нави стегнато част от лентата около нейната ръка, а след това и около своята.

— За да не се притеснявам дали няма да решиш да бягаш. А сега си сложи качулката и излез мирно и кротко.

Младата жена вдигна качулката на дъждобрана си, Хал направи същото със своя шлифер. Заедно се измъкнаха от автомобила, лентата ги свързваше по-здраво от белезници. Той затвори вратата с ритник и двамата се запътиха към боровете.

— Първо искам да огледам сградата.

— Мислиш, че това е капан ли?

— Мисля, че Флечър е изключително умна жена, която винаги е подготвена.

И тогава се „свърза“ с нея, вкопчи се в мозъка ѝ и тя чу гласа му в черепа си, сякаш се бяха слели. „Действай нормално. Прави това, което ти кажа. Ако опиташ каквото и да било, ще започна да стискам.“ И той стисна, за да ѝ покаже, какво би могъл да направи въпреки умората си. Това ѝ причини такова страдание, че дъхът ѝ секна. После усещането престана, единственото доказателство за краткото му съществуване бе струйката кръв, потекла по брадичката ѝ.

— Някакъв знак от колата, Джим? — попита Ленора. — Край.

— Не още — отвърна Худ. — Брус? Брегът все още ли е чист? Край.

— Чист и мокър — отговори Ласкин. — Край.

Флечър се намръщи и погледна Евънс, който крачеше из дневната.

— Ако някой се появи на брега, Брус, и се приближи прекалено към сградата, ще трябва да го отклониш. Край.

ГЛАВА 30

Рамото го болеше. Действието на болкоуспокояващите започваше да преминава. Но сега адреналинът пулсираше из вените, му и неутрализираше умората, която го преследваше, откакто бе напуснал Глейдс. Той изостряше сетивата му, засилваше бдителността и улесняваше „свързването“.

Спря в края на боровете и все така насочил пистолета към Мира, „проникна“ в сградата. Цялото място като че ли бе пълно със статичен шум. Вместо да се оттегли, както бе правил в миналото, той го обгърна, потопа се по-дълбоко, опита се да се сработи с него.

Постепенно си даде сметка, че усеща няколко различни източника на бял шум. Два от тях излъчваха от един от апартаментите на горния етаж. Друг като че ли бе разположен над апартамента на срещната страна на покрива. Четвъртият се намираше по-далеч, някъде на брега. Не долови присъствието на други хора в сградата.

Оттегли се и забърза натам, където дърветата растяха най-нагъсто. Между тях и едната страна на постройката се простираше само дълго около метър и половина — два празно пространство. Хал предполагаше, че човекът на покрива няма да го види отгук, и ако се движеха под стряхата, можеха да стигнат до входа, без да ги забележат.

— Бързо! — изсъска той и се затича под прикритието на дърветата. Мира нямаше друг избор, освен да го следва плътно. Когато стигнаха постройката, той грубо я дръпна към себе си и я залепи за стената. — Стой под стряхата!

— Виж, пусни ме да си вървя — рече тя. — Аз не съм ти нужна вече.

Бенет се ухили.

— Ти си моята застраховка.

С тези думи се запромъква покрай стената, като се насочи към главния вход.

Докато Янг помагаше на Рей да се качи в самолета, клетъчният телефон на Шепард иззвъня. Той го измъкна от раницата си.

— Шепард.

— Обажда се Надин, господин Шепард. Звъня у Мира от рано тази сутрин, но тя не отговаря, затова... Дойдох тук. Мисля, че се е случило нещо.

Той се обезпокои.

— Тя не е ли на тържеството?

— Трябваше да ме вземе, за да отидем заедно. Мрежата против комари на единия прозорец е махната, ключалките на същия прозорец са счупени и имаше кръв... Освен това на стенния ѝ календар видях надраскан някакъв адрес. Почеркът не беше нейният.

„Боже милостиви. Бенет. Бенет се е добрал до Мира.“

— Дайте ми адреса.

Надин му го издиктува, той обеща да поддържа връзка и затвори. След това извика на Янг.

Мира първа видя мъжа, който се спусна откъм брега под силния дъжд. В едната си ръка стискаше рибарска въдица, а с другата държеше радиостанция пред устата си. Преди да успее да реагира, Бенет изви рязко глава, човекът спря, ококори се и изведнъж налягането като че ли се увеличи, въздухът се наелектризира, сякаш молекулите му бяха оживели.

Мъжът посегна към пистолета си, но така и не го достигна. Ръцете му обхванаха главата, въдицата падна на земята и той политна назад, а качулката се изхлузи. В един ослепителен миг, който щеше да се запечата завинаги в паметта на Мира, от ноздрите, ушите и ъгълчетата на очите му потече кръв. После той просто се строполи на земята и остана там.

От гърлото ѝ се надигна вик, но Хал ѝ запуши устата.

— Като него ли искаш да свършиш? А? Искаш ли?

Тя поклати глава и той махна дланта си от устата ѝ.

Още преди да се приближат до мъжа, Мира усети, че е мъртъв. Бенет се наведе, за да вземе радиостанцията и пистолета. При всяко рязко дръпване на Бенет в противоположната посока тя усещаше как лепящата лента се разхлабва все повече и това ѝ даваше надежда.

Хал огледа пистолета.

— Упойващи стрелички! Сякаш съм див звяр. — Пребърка джобовете на мъжа, намери още три заредени стрелички и някакво черно устройство, което тя разпозна веднага. Съоръжението за издаване на УНЧ. Бенет си поигра с копчетата му, изключи го. — Белият шум — промърмори под носа си той, хвърли го на земята и го стъпка с тока на обувката си.

Радиостанцията изпука:

— Брус, как върви при теб? Край.

Гласът на Флечър. Бенет се усмихна, включи радиостанцията в режим на приемане и намали силата. Пусна я в джоба на шлифера си и дръпна Мира отново към сградата. Заобиколиха ъгъла и се заизкачваха по стълбите. Тя нарочно се препъна и се отпусна на едно коляно с надеждата, че лепенката ще се скъса. Бенет като че ли не забележа, издърпа я, за да се изправи, отвори широко входната врата и двамата се озоваха във фойето.

— Брус, чуваш ли ме? Край.

Мълчание.

— Джим, чуваш ли ме? Край.

— Худ е тук — обади се мъжки глас. — Все още не виждам никаква кола. Обходих покрива, но не видях нищо необичайно. Радиостанцията на Брус вероятно се скапа от дъжда. Тя не работеше особено добре. Край.

— Слизам да видя какво става с него. Вече трябваше да е вътре в сградата. Край.

Хал се поколеба за момент, погледна към асансьора, след това към вратата, водеща към стълбището. Натисна бутона на асансьора, но без резултат. Той се ухили.

— Спряла го е там горе. Ще слезе с асансьора. Ще я спра на следващия етаж.

— Но можеш да...

Той я удари с пистолета по тила.

— Мърдай.

Флечър, Евънс и Худ излязоха в коридора. Тя даде знак на Худ и Евънс да слизат по главното стълбище. Самата тя щеше да тръгне по

черното, но първо освободи бутона „стоп“ в асансьора и натисна копчето за първия етаж. След това отстъпи навън, вратите безшумно се затвориха и той потегли надолу.

Ленора хукна безшумно към задното стълбище. Сърцето ѝ чувстваше, че Бенет е долу, че смята да я нападне, когато тя слезе от асансьора. Нямаше да го огрее.

Докато слизаше към площадката на втория етаж, чу далечното скърцане на въжетата и скрипците на асансьора, не смазвани вероятно от петдесет години. „Остана съвсем малко“ — помисли си тя и изпита наслада от предстоящата си победа.

Когато отвори вратата към втория етаж, Мира усети как Бенет разширява съзнанието си и се опитва да спре асансьора, и то толкова настойчиво, че тя забрави за момент себе си. Завъртя се и заби коляно в слабините на Хал.

Дъхът излезе със свистене от гърдите му и той политна назад, като я повлече със себе си. Тя изви ръце нагоре с такава сила, че усети как сухожилието в рамото ѝ се разтяга болезнено. Но лентата се скъса, освободи я и Мира се удари назад във вратата. Тя се отвори и се блъсна в стената на коридора.

С изцъклени от болка очи Бенет се спусна отгоре ѝ. Младата жена скочи, хвърли се с цялата си тежест върху вратата и затисна с нея протегнатата ръка. Пистолетът му падна на пода. Той се разпищя, а Мира извика:

— Втори етаж, помощ, има ли някой, помощ!

Опита се да се добере до пистолета, но не можеше да го достигне, без да се отдели от вратата.

И тогава той се нахвърли отгоре ѝ, като се „свърза“ с бясна сила, болката избухна в главата ѝ. За секунди буквално я ослепи. Бореше се да продължи да затиска вратата, за да не му позволи да си освободи ръката, и се опитваше да отклони атаката му, като пееше с пълно гърло „Джингъл белс“.

Усети внезапно намаляване на натиска в главата си, чу мъжки вик от другата страна на вратата, после той насочи отново вниманието си към нея и започна да стиска. Хал натискаше с цялата си тежест вратата, тя нямаше да удържи още дълго. Мира отскочи назад, грабна

пистолета, а Бенет врѝхлетя в коридора като разярен великан. Устреми се към нея, като с едната ръка се опитваше да измъкне упояващата стреличка от рамото си, вперил очи в лицето ѝ. Но сега вече болката в нея започна да намалява на тласъци.

Мира вдигна пистолета, стисна го с две ръце и стреля веднѝж. Не улучи. Бенет продължаваше да се движи тромаво към нея. Тѝкмо показалецѝт ѝ докосна спусъка отново, някой я изблъска и я запрати на пода. Пистолетѝт излетя от ръката ѝ.

Тя се шмугна в асансьора и оттам чу вика на Флечър:
— Това беше предостатѝчно, Хал!

Бенет се „свърза“ с Флечър, удари стената от бял шум и се гмурна през нея. „Не толкова бързо, Ленора. Няма да ме застреляш.“

Усети паниката ѝ, видя как дланта ѝ политна към черното устройство, закачено на колана. Опи се от страха ѝ, когато тя си даде сметка, че то не е в състояние да я защитава повече. „Пусни пистолета, скѝпа.“

— Не го застрелвай — извика някой зад Хал.

Бенет познаваше този глас. Той наруши концентрацията му. Изви рязко глава. Евънс, Ричард Евънс. Опита да се „свърже“ с него, но не успя. Упойващото вещество вече му въздействаше и той нямаше енергия да се справи едновременно с Флечър и Евънс.

Ленора се отърси от вцепенението си и заекна:

— Худ, къде... къде е Худ?

— Мъртъв е. Къде е ясновидката?

— В асансьора.

Хал остави Флечър, гмурна се през повърхността на мислите и намеренията на Ричард и внезапно осъзна какво ще се случи.

— Ричард Евънс — рече той, даваше си сметка, че говорѝт му става неясен. — Напуснал спокойствието на пенсията си заради такива като мен.

— Не се ласкай, Бенет — сопна се възрастният мъж.

Хал не чу какво каза нататѝк, той крещеше наум на Мира.

В огледалото в горния край на вратата на асансьора тя видя Евънс, Флечър, Бенет. Притисна гръб към стената и бавно се изправи. „Затвори вратите, махай се оттук“ — помисли си Мира.

И тогава гласът на Бенет изгърмя в главата ѝ. „Той ще те убие. Бягай оттук, веднага, бързо!“

Ужасът, който бе заключила в съзнанието си от ранната утрин, ѝ даде нови сили. Спусна се към копчетата на асансьора и натисна с цяла длан онова, на което пишеше „затваряне“. Нищо не се случи.

В огледалото видя как Евънс тръгна към асансьора и чу гласа на Флечър:

— По дяволите, какво правиш, Рич?

— Ще се погрижа да довърша работата.

— Каква работа? — Ленора тръгна към него. — За какво става дума?

Мира продължаваше да натиска бутона, като умоляваше вратата да се затвори.

— За Кракет, става дума за Кракет. — Евънс спря и се извъртя към Флечър. — Кракет ме изпрати тук, Ленора. За да върна Хал. И да те убия.

Той стреля.

Флечър падна назад сред гейзер кръв, главата ѝ се удари в стената, а пистолетът ѝ тупна на пода и се завъртя. Ричард го изрита от пътя си и продължи да върви към асансьора, към Мира.

Погледите им се срещнаха в малкото кръгло огледало в горната част на вратата. Тя скочи и изби един от осветителните панели на тавана. Сграбчи металната пръчка и сви крака към тялото си. Първият откос премина през задната стена.

Евънс се засмя и продължи да върви към асансьора. Младата жена се залюля назад, за да се отблъсне в стената зад себе си, но в този момент асансьорът бе залян от енергийна вълна, толкова мощна, че огледалото и всички осветителни тела в коридора се разлетяха на хиляди парченца. Посипаха се стъкла и пластмаса, вратите се затвориха с трясък, той се задвижи, а в главата си Мира чу гласа на Бенет: „Доказах ти, че грешиш. А сега си плюй на петите.“

— Божичко, Хал — рече Евънс, като заклати глава и се обърна към него. — Това беше глупаво. Аз се готвя да ти предложа света, а ти помагаш на единствения останал жив човек, който заплашва онова, което правим.

— Което ти правиш. — Всичко започваше да плува пред очите му. — Аз не играя повече, Евънс.

— Не ставай глупав. — Прекрачи тялото на Ленора, сякаш беше труп на случайно блъснато от автомобил куче. — Този път сме готови да ти предложим много по-изгодна сделка.

— О, така ли? И каква ще е тази сделка? — Оставаше на колене, тъй като така изглеждаше не толкова заплашителен на Ричард. — Готов съм да чуя.

— Мисля, че се опитваш да ме заблудиш, Хал — рече Евънс и го простреля в коляното.

Бенет вече се бе „свързал“ с него и почти не усети болката. Направи го с цялата енергия, която му бе останала. Възцари се над волята на мръсника и започна да я моделира, да я насочва, точно както го бяха учили да прави Стийл и Евънс преди толкова години.

Дори когато изскочи от сградата, връзката ѝ с Хал остана. Виждаше това, което виждаше той, имаше същите усещания като него. Щом Евънс го простреля в дясното коляно, нейното коляно експлодира от болка и тя се търкулна върху пясъка, вкопчила се в коляното, а устата ѝ се изкриви от безмълвен вик.

Опита се да разруши връзката помежду им, но нямаше силата да го постигне. Почувства го как се „свързва“ с Евънс, как взема в свои ръце контрола над волята му и видя как Евънс се бори срещу чудовищната мощ, чието създаване бе подпомогнал. След това възрастният мъж се строполи на пода, като ридаеше, и пъкна дулото на пистолета в устата си.

Мира изпищя, пищеше, за да се освободи, да се раздели, да прекъсне връзката, и внезапно го постигна. Търкаляше се из пясъка, като ридаеше, пищеше и продължаваше да стиска коляното си.

Последният изстрел проехтя. Вибрациите, които предизвика във влажния въздух, наподобяваха неравномерно потрепващ музикален

тон. Той отзвуча и тогава чу бръмченето на приближаващ самолет и лекото барабанене на дъжда в пясъка.

Все още ръмеше. Санитарите изнесоха Флечър и Бенет от сградата. Шепард стоеше край линейката и наблюдаваше.

И двамата бяха все още живи, нещо, което не можеше да се каже за Ричард Евънс, който напусна постройката в торба за трупове. Ленора беше в безсъзнание. Бенет също беше зле.

Когато започнаха да наместват носилката му в линейката, той вдигна длан и повика с жест Шепард. Полицаят се приближи, но Мира го хвана за ръката и го дръпна.

— Не — прошепна тя. — Недей.

Той я погледна, косите ѝ бяха мокри от дъжда, дрехите — подгизнали, очите ѝ изразяваха чувства, които не бе в състояние да разчете.

— Прекалено е упоен, за да направи каквото и да било — обясни Уейн. — Връщам се веднага.

Тя се вкопчи в ръката му и тръгна с него. Спряха край носилката и Бенет бутна встрани кислородната си маска.

— Компютър. В чикито. Закодиран файл. Всичко... за „Делфи“.

Погледът му се плъзна към Мира и между двамата премина нещо, което Шепард не успя да дешифрира. След това санитарите прибраха Хал в линейката и миг по-късно тя замина.

— Какво стана, преди да го отнесат? — попита я Уейн.

Мира обхвана с ръце тялото си и примигна.

— Каза, че съжالياва.

— Не го чух да произнася нито звук.

— Знам.

Шепард погледна назад към улицата, като че ли очакваше да открие отговора там, но линейката бе заминала. Мира потърси ръката му, преплете пръстите си с неговите и промълви:

— Да се прибираме.

Издание:

Т. Дж. Макгрегър. В съня си виждам

ИК „Бард“, София, 2001

ISBN: 954-585-208-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.